

Библиотека Любов и Съдба

САНДРА
БРАУН

Чейс

САНДРА БРАУН ЧЕЙС

chitanka.info

Всичко, което той иска е повече уиски... и забрава.

След ужасната катастрофа, в която загиват жена му и още нероденото им дете, Чейс Тайлър зарязва семейния бизнес. Обикаля по барове и родео-състезания, еднакво безразличен както към бъдещето, така и към живота си, без воля и желание да се изправи лице в лице с болката и да я превъзмогне. Докато един побеснял бик и една жена от миналото не го заставят да спре падението...

Всичко, което тя иска е неговата любов.

Но Марси Джоунс не трябва дори да си го помисля — тя е шофирала колата при онази катастрофа... И решава да заложил „ва банк“. Невероятно дръзкия ѝ план шокира Чейс, но му донася и единствения шанс да открие нещо, за което си заслужава да се живее.

— Чейс, моля те! Хайде да се махаме оттук. Не бива да я безпокоим.

Кой знае как приглушените му думи успяха да достигнат до замаяното ѝ, притъпено от болката и силните лекарства съзнание. Марси Джоунс бавно отвори подутите си очи. Болничната стая бе затъмнена, но оскъдната дневна светлина, която проникваше през спуснатите щори, ѝ се стори болезнено ярка и ослепителна. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се приспособи към нея.

Чейс Тайлър стоеше край леглото ѝ. С него беше и по-малкият му брат, Лъки, когото познаваше по физиономия, макар че никога не се бяха запознавали. Чейс се взираше напрегнато в нея, Лъки изглеждаше загрижен и притеснен.

Макар че бе изгубила представа за времето, тя предположи, че вече е сутринта на деня след фаталната автомобилна катастрофа. Няколко часа преди това я бяха преместили от интензивното отделение в обикновена болнична стая на методистката болница „Свети Лука“.

Цял екип лекари, всеки един от които бе специалист в различна област, я бяха прегледали и я бяха информирали, че нараняванията ѝ са сериозни, но не и фатални. Имаше мозъчно сътресение, ръката ѝ и едната ѝ ключица бяха счупени и бе силно уплашена и травмирана от преживяното.

Марси бе благодарна, че е жива и с облекчение изслуша прогнозата им за пълното си и окончателно възстановяване. Но все още никой не бе споменал и дума за Таня. Бе започнала настойчиво да пита за нея още в момента, в който бе дошла в съзнание в интензивното отделение. Най-накрая се принудиха да ѝ съобщят, че Таня Тайлър бе загинала на място. Един студент от Тексаския технологичен университет, който се прибрал вкъщи за лятната ваканция, не спрял на стопа и връхлетял странично върху колата им.

Марси си спомняше, че бе закопчала предпазния си колан. Въпреки това силният удар я бе изхвърлил нагоре и напред и главата ѝ с трясък се бе ударила в предното стъкло. Лицето ѝ беше натъртено и изподрано. И двете ѝ очи бяха лошо ударени. Носът и устните ѝ бяха охлузени и подути. През рамото ѝ минаваше превръзка, която придържаше счупената ѝ ръка. Ударът, който ѝ бе причинил толкова рани и болка, бе убил съпругата на Чейс на място.

За по-малко от двадесет и четири часа Чейс се бе променил драстично. Красивото му лице бе опустошено от скръб. Беше разрошен, небръснат, с мокри от сълзи очи. Ако не го бе познавала през по-голямата част от живота си, ако лицето му не ѝ бе толкова скъпо и близко, Марси може би нямаше да го познае.

Семейство Тайлър бяха потърсили услугите ѝ за закупуване на недвижимо имущество, но бе работила само с Таня. През изминалите няколко седмици бяха разгледали няколко къщи, но особените предпочитания на Марси към едната от тях се бяха предали и на Таня. Тя просто се бе влюбила в къщата и с истинско нетърпение бе настоявала да я покаже на Чейс.

Чейс Тайлър и Марси Джоунс бяха ходили тринадесет класа заедно на училище, но не се бяха виждали години наред. Предишния ден, обаче, двете с Таня съвсем ненадейно го бяха посетили в офиса на „Тайлър Дрилинг“.

— Пате! — той се бе изправил и бе заобиколил бюрото си, за да я поздрави, а след това бързо я бе прегърнал.

— Здравей, Чейс — бе се разсмяла на поздравения си прякор. — Радвам се да те видя.

— Защо нито веднъж не дойде на събиранията на класа ни? — бе продължил с усмивка, която веднага я бе накарала да му повярва. — Изглеждаш фантастично.

— Не мога да повярвам, че продължаваш да я наричаш с това ужасно име — бе възкликнала Таня.

— Ти не се сърдиш, нали? — бе я попитал той.

— Не, разбира се! Щом съм могла да понасям този прякор когато бях чувствително, несигурно в себе си девойче, значи мога да се справя с него и сега, когато съм зряла жена. А що се отнася до събиранията на класа, няколко години живях в Хюстън и ангажиментите ми не ми позволяваха да дойда.

Чейс я бе изгледал с одобрение.

— Ти наистина изглеждаш страхотно, Марси. Изминалите години са били не просто благосклонни към теб, били са направо щедри. Чувам, че бизнесът ти процъфтява.

— Благодаря! О, да, имам удоволствието сама да се занимавам със собствения си бизнес. През последните една-две години нещата не

вървят чак толкова добре, но мисля, че се справям не лошо, като се има предвид икономическото състояние на страната.

— Да можех и аз да кажа същото — добродушно бе отбелязал той.

— О, но аз разбрах, че вие имате много щастлив повод за празнуване.

— Казах ѝ за бебето — бе се обадила нетърпеливо Таня. — А тя ме убеди, че въпреки ограничения ни бюджет, можем да си позволим да си купим къща и точно сега е моментът да го направим. Пазарът е подходящ за купуване — беше му казала тя, повтаряйки всичко, което бе чула от Марси малко преди това.

— Да вадя ли чековата си книжка? — със смях бе попитал Чейс.

— Не още. Марси и аз искаме да дойдеш с нас и да видиш къщата, която тя ми показва вчера. Аз мисля, че е идеална. Ще дойдеш ли?

— Какво? Сега?

— Моля те!

— Извинявай, скъпа, но не мога — бе отвърнал Чейс.

Оживеното лице на Таня бе помръкнало.

— По всяко друго време бих дошъл, но сега очаквам представител на застрахователната компания. Трябваше да пристигне точно след обяд, но телефонира, за да ми каже, че ще закъснее. Трябва да съм тук, когато пристигне.

Марси си спомни, че в този момент се бе намесила в разговора им.

— Прочетох в сутрешния вестник, че от брат ти са свалени онези нелепи подозрения в умишлен палеж.

— Има ли и някакъв друг проблем, Чейс?

— Не — бе казал той, стискайки топло ръката на Таня между своите. — Трябва просто да разгледаме списъка на оборудването, което изгубихме при пожара, и да обсъдим иска ни.

Таня бе въздъхнала разочаровано.

— Е, може би утре...

— Или дори още днес, но по-късно — бе предложил той. — Защо не отидеш да разгледаш къщата отново и да ми се обадиш, ако все още ти харесва толкова много. Сигурно ще успее да дойда при теб,

след като гостът си тръгне. Но само в случай, че Марси е свободна, разбира се.

— Запазих целия си следобед за Таня и теб.

Таня, усмихната отново, бе обвила ръце около врата на Чейс и звучно го бе целунала в устата.

— Обичам те! А ти ще се влюбиш в къщата, като я видиш.

Сложил ръце на кръста ѝ, той силно я бе притиснал към себе си.

— Може би, но не толкова, колкото съм влюбен в теб. Обади ми се по-късно.

Беше ги изпратил до вратата и им бе помахал с ръка.

Тогавата Таня и Чейс се бяха видели за последен път. За последен път се бяха докоснали, за последен път се бяха целунали. Марси и Таня бяха отишли без него до празната къща и бяха прекарвали един цял час в обсъждане на достойнствата ѝ.

— На Чейс много ще му хареса — бе я уверила Таня, докато разглеждаха една от просторните стаи. Приличаше на развълнувано дете, което едва се сдържа да не сподели с другите страхотната си тайна. Усмивката ѝ бе очарователна, очите ѝ блестяха от щастие, животът ѝ се струваше прекрасен.

А сега бе мъртва.

Сърцето на Марси се сви от болка като видя до себе си съсипания ѝ, опечален съпруг.

— Чейс, съжалявам. — Думите с хриптене излизаха от устата ѝ. — Ужасно съжалявам.

Искаше ѝ се да протегне ръка и да го погали и дори се опита, но веднага осъзна, че ръката и ключицата ѝ са стегнати в гипсова превръзка. Дали не бе дошъл, за да я наругае за безразсъдното ѝ шофиране? Дали не обвиняваше нея за злополуката? Тя ли беше виновна?

— Ние... ние изобщо не го видяхме — гласът ѝ бе толкова слаб и несигурен, че ѝ се стори като глас на напълно непознат човек. — Той просто... връхлетя... изневиделица и...

Чейс се отпусна на стола край леглото ѝ. Изобщо не приличаше на мъжа, когото бе видяла предишния ден. Високото му, здраво тяло сега бе прегърбено и отпуснато. Лицето му бе набраздено от бръчки. Сивите му очи, обикновено изразителни и дружелюбни, сега бяха кръвясали и безжизнени. Никаква светлинка не проблясваше в тях,

никакъв признак на живот — сякаш самият той бе умрял заедно с жена си.

— Искам да ми разкажеш за Таня — гласът му се разтрепери, докато произнасяше името ѝ. Той дрезгаво се закашля. — В какво настроение беше? За какво говореше? Какви бяха последните ѝ думи?

Лъки простена:

— Чейс, не си причинявай всичко това!

Чейс с раздражение отблъсна ръката, която Лъки бе поставил на рамото му.

— Кажи ми, Марси. Какво правеше тя, какво казваше, когато... когато онова копеле я уби.

Лъки подпря челото си с ръка и започна да масажира слепоочията си. Очевидно бе разстроен не по-малко от брат си. Тайльрови бяха задружно семейство, винаги се подкрепяха, защитаваха, закриляха един друг. Марси разбираше загрижеността им за Чейс. Но не можеше да не уважи желанието на Чейс да разбере всичко за последните мигове от живота на младата му съпруга.

— Таня се смееше — прошепна Марси.

Говореше бавно и неясно заради обезболяващите лекарства, с които я тъпчеха. Не можеше да намери най-точните и подходящи думи, усещаше езика си твърде голям и дебел. Беше ѝ невероятно трудно да произнася думите, но тя положи всички усилия да каже нещо смислено и разбираемо, защото знаеше, че Чейс ще се вкопчи като удавник във всяка дума, която тя успее да изрече.

— Говорехме за къщата. Тя... беше толкова развълнувана заради... нея.

— Ще купя тази къща — Чейс насочи към Лъки обезумелия си поглед. — Купи къщата, моля те! Тя я искаше и ще я получи.

— Чейс...

— Купи проклетата къща! — изрева той. — Ще бъдеш ли така добър да го направиш вместо мен, без да спориш повече?

— Добре.

Необузданото, прекалено шумно избухване на Чейс причини истински шок на силно травмираната нервна система на Марси. Измъченото ѝ, наранено тяло потръпна като от удар, но тя веднага му прости. Разбираше, че и той е точно толкова съсипан и съкрушен от катастрофата, колкото и тя самата.

Всички, които познаваха Чейс и Таня, знаеха, че любовта им бе наистина изключителна. Таня го обожаваше, а той я боготвореше — нея и детето, което тя носеше. Катастрофата го бе ограбила, лишила го бе от двете му най-близки същества.

— Точно преди да... пресечем кръстовището... тя ме попита какъв цвят да боядиса...

Остра болка проряза ръката ѝ и Марси се намръщи.

Страшно ѝ се искаше да затвори очи, да се остави на унеса, причинен от обезболяващите лекарства, които постъпваха венозно в кръвта ѝ, да забрави за болката и страданията.

Още повече обаче ѝ се искаше да облекчи по някакъв начин мъката на Чейс. Ако разговорът за Таня можеше да попритъпи болката му, тя щеше да продължи да говори и да се бори със собствените си страдания и с примамливата мисъл да се потопи отново в бездната на забравата.

— Тя ме попита... в какъв цвят бих я посъветвала да боядиса стаята... за бебето.

Чейс покри лице с ръцете си.

— Исусе! — През пръстите му прокапаха сълзи и започнаха да се стичат по ръцете му. Страданието, което Марси изпита при вида на този смазан от скръб мъж, бе несравнимо по-силно от болките, причинени ѝ от тежката катастрофа.

— Чейс — прошепна името му с несигурен глас. — Мен ли обвиняваш за смъртта ѝ?

Без да сваля ръце от лицето си, той отрицателно поклати глава.

— Не, Марси, не. Обвинявам Господ. Той я уби. Той уби и бебето ми. Защо? Защо? Аз толкова я обичах! Обичах и... — Чейс избухна в ридания.

Лъки се приближи към него и отново постави ръка върху треперещите рамене на брат си. Марси забеляза, че и неговите очи бяха пълни със сълзи. И той изглеждаше съкрушен от мъка. Напоследък името му бе станало много известно във връзка с повдигнатото срещу него обвинение в умишлен палеж на един склад на „Тайлър Дрилинг“. Впоследствие обвинението бе оттеглено и истинските подпалвачи арестувани, но преживяното изпитание очевидно си бе казало думата.

Марси се опита да измисли още нещо, за да утеши Чейс, но не можа да намери думи, достатъчно силни и изразителни. Изтормозеният ѝ, объркан ум сякаш отказваше да вникне в същността на онова, което ѝ се искаше да му каже. Но това едва ли имаше някакво значение. Всички думи бяха напълно безсмислени и излишни в подобен момент.

Господи, как да му помогна!

Марси бе борбена и упорита жена и никога до този момент не се бе чувствала толкова безпомощна. Неспособността ѝ да му помогне я изпълваше с отчаяние. Тя се взираше в сведената му глава, искаше ѝ се да го докосне, да го притисне към себе си, да поеме част от болката и страданията му.

Малко преди отново да изпадне в безсъзнание, Марси се закле пред себе си, че някой ден ще намери начин да върне радостта и щастието в живота на Чейс Тайлър.

— Дами и господа, тази вечер пред вас ще излязат няколко изключително зли и жестоки бика, но хората, които ще ги яздят, са решени да ви покажат на какво са способни!

Носовият глас на коментатора кънтеше под арената на rodeo-стадиона „Уил Роджър“ във форт Уърт, Тексас.

— Осем секунди. Всеки каубой трябва да се задържи осем секунди на гърба на бика. Не изглежда много, но това са най-дългите осем секунди, които можете да си представите. Няма каубой наоколо, който да не се съгласи с мен. В света на rodeo-то язденето на бикове е най-трудното, най-опасното, най-вълнуващото изпълнение. Затова го оставихме за края на нашето шоу.

Марси погледна към гостите си и със задоволство отбеляза, че те истински се забавляват. Идеята ѝ да ги доведе на rodeo-то се бе оказала много удачна. Какъв по-добър начин да им покаже истинския, първичния Тексас? Това преживяване щеше да бъде нещо като бойно кръщение за тях.

Коментаторът продължи с представянето.

— Първият ни състезател тази вечер е от Парк Сити, Юга. Когато не обядва бикове, Лари Шафър обича да кара ски. Представям ви един истински търсач на силни усещания, дами и господа, който ще излезе от бокс № 3 на гърба на Циклона Чарли. Дай му да се разбере, Лари!

Семейството от Масачузетс, което гостуваше на Марси, напрегнато затаи дъх, когато на арената изхвърча огромният брамански бик, заедно с ездача, който едва-едва се крепеше на гърба му. Само след няколко секунди каубоят-скиор от Юта се търкаляше в праха като всячески се мъчеше да избегне копитата на разярения бик. Веднага щом успя да се изправи на краката си, той се затича към оградата, изкатери се по нея и докато двамата помощници на арената, облечени като клоуни, отвличаха вниманието на бика, той изхвърча през отворената порта.

— Никога не съм виждала нещо подобно — ужасена възкликна жената.

— Тези мъже тренират ли преди да излязат на арената? — поиска да разбере съпругът ѝ.

Марси съвсем отскоро проявяваше интерес към обядването на бикове и познанията ѝ все още бяха непълни и повърхностни.

— Разбира се. Макар че само уменията не са достатъчни. Много зависи от шанса на ездача.

— Например?

— Ами например много важно е какво точно животно ще се падне.

— Искате да кажете, че някои от биковете са по-кротки от другите?

Марси се усмихна:

— Всички животни са отгледани за участие в родео, но всяко едно от тях е с различен нрав и характерни особености.

Вниманието им бе привлечено от един бокс, в който бикът вече бе изгубил търпение и така яростно риеше с крака и подскачаше, че ездачът не успяваше да се метне на гърба му. Жената от Масачузетс нервно закри очи с ръцете си. Съпругът ѝ остана неподвижен на мястото си, очарован от гледката.

— Дами и господа, по всичко личи, че следващият ни състезател ще се поизпоти тази вечер — съобщи говорителят. — Някой от присъстващите да иска да заеме мястото му? — Последва пълно мълчание и той се разсмя: — Е, добре, не се блъскайте! Един по един! Не е необходимо всички наведнъж да се пишете доброволци. — Но този каубой не се плаши от разярени бикове! Всъщност, колкото по свирепо е животното, толкова по-доволен е ездачът. Той е състезател от много години. Бе се оттеглил за известно време, но преди година и половина се завърна отново без ни най-малко да се смущава от мисълта, че е с цяло десетилетие по-стар от повечето каубои, които имат смелостта да обездват бикове. Той е от Източен Тексас. Има ли измежду зрителите някои от Милтън Пойнт? Ако има, нека стискат палци на този млад мъж, Чейс Тайлър, който излиза от бокс № 7 на гърба на Ел Дорадо!

— О, Боже — без да осъзнава какво точно прави, Марси скочи на крака.

Говорителят извиси глас, вратата на бокса се отвори с трясък и отвътре изхвърча пъстрият, сивкав бик, който непрекъснато подхвърляше задницата си нагоре и яростно клатеше глава насам-натам.

Марси видя как каубойската шапка хвъркна от главата на Чейс и се приземи в праха под копитата на разбеснялото се животно. Чейс

държеше свободната си лява ръка изправена, както се изискваше от правилника. Тя неконтролируемо се олюляваше при всеки подскок на бика. Цялото му тяло изведнъж подскочи нагоре, а после тежко се приземи върху гърба на животното. Чейс държеше коленете си високо повдигнати под ъгъл спрямо тялото на бика и постоянно се клатушкаше върху гърба му.

Тълпата неистово ревеше и го окуражаваше. Той успя да се задържи върху бика пет секунди, които на Марси се сториха като пет години. Малко преди да изсвири сирената, оповестяваща края на обядването, животното наведе главата си толкова ниско, че почти докосна земята, а след това бързо я вирна нагоре. Движението бе невероятно силно и рязко и Чейс изхвърча на земята.

Опита се да избяга от тежките копита, като се претърколи на една страна. Един от клоуните, облечен в торбести панталони, прихванати с тиранти, се приближи и удари бика по муцуната с гумена бухалка за бейзбол. Животното изпръхтя, подскочи на мястото си и клоунът избяга настрана, като продължаваше да го дразни, поставил палеца на едната си ръка на носа си.

Всичко сякаш бе на шега и зрителите се разсмяха. Бикът обаче не се втурна подир клоуна и всички в този момент осъзнаха колко важна всъщност е задачата му.

С разширени от ярост ноздри и с разпенена уста, бикът бързо се обърна обратно. Чейс, с гръб към животното, тъкмо бе вдигнал шапката си от земята и се опитваше да я изтупа от праха. Някой предупредително изкрещя, но вече бе твърде късно. Навел глава, бикът налетя върху него с цялата си маса от около един тон.

Чейс бързо отстъпи встрани, за да се предпази от страховитите рога, но бикът го закачи с част от главата си и го събори на земята. Всички зрители ахнаха уплашено, когато предните копита на животното попаднаха точно върху гърдите на Чейс.

Марси изпищя, а след това затисна устата си с двете си ръце. С ужас се вгледа в Чейс, който лежеше проснат по гръб сред червеникавокафявия прахоляк и очевидно бе в безсъзнание.

Клоуните отново се приближиха. На арената излязоха и двама ездачи на коне. Те в галоп се отправиха към бика. И двамата се бяха изправили на стремената и наведени напред, размахваха ласа в ръцете си. Единият успя да прекара примката около рогата на бика и силно

опъна въжето. Добре тренираният му кон препусна към портата и повлече след себе си тежкия бик, а един смел клоун започна да го налага по задницата с някаква метла. Другият клоун бе коленичил в праха край ранения каубой.

Марси се запрепъва в краката на зрителите, които седяха около нея, и бързо се отправи към най-близката пътека. Грубо избутваше всеки застанал на пътя ѝ, докато тичаше надолу по стълбите. Когато най-сетне слезе, тя сграбчи за ръката първия изпречил ѝ се пред погледа човек.

— Ей, какво по...

— Откъде да мина за... за мястото, откъдето излизат състезателите?

— Ей, маце, пияна ли си или какво! Пусни ми ръката.

— Искам да отида в обора. Там, откъдето излизат състезателите. Където прибират бикове след родеото.

— Оттук — посочи той с ръка и измърмори: — Смахната!

Марси се запровира през гъстата тълпа от зрители, които си купуваха сувенири. Чу говорителят да съобщава по микрофона, че ще ги уведомят за състоянието на Чейс Тайлър веднага щом разберат нещо.

Марси връхлетя през една широка метална врата, без да обръща внимание на надписа Вход само за членове на персонала. Лъхна я силна миризма на сено и оборски тор. Дишаше тежко през отворената си уста и едва не се задави от прахоляка, който се вдигаше под краката ѝ. В този момент забеляза в другия край на обора просветващата червена светлина на линейката и се затича още по-бързо през лабиринта от боксове и коридори за животните.

Достигна централната пътека и като разбутваше с лакти любопитните зяпачи, най-сетне се добра до Чейс, който лежеше в безсъзнание в една носилка. Двама санитаря се суетяха около него. Единият тъкмо включваше система към ръката му. Лицето на Чейс бе преbledняло и напълно неподвижно.

— Не! — Марси се отпусна на колене край носилката и хвана безжизнената му ръка. — Чейс! Чейс!

— Дръпнете се назад, госпожо — нареди ѝ единият санитар.

— Но...

— За него ще е по-добре, ако ни оставите по-бързо да си вършим работата.

Някой зад гърба ѝ я хвана за ръцете и я изправи на крака. Тя се обърна и едва не се блъсна в гротескното, гримирано лице на един от клоуните — онзи, когото бе видяла да коленичи край Чейс на арената.

— Коя сте вие? — попита я той.

— Просто приятелка. Как е той? Казаха ли вече какви са нараняванията му?

Той я изгледа подозрително. Изглеждаше много разстроена.

— Вероятно има няколко счупени ребра. Това е всичко. Бикът просто му изкара въздуха.

— Ще се оправи ли?

Той изплю топка тютюн върху осеяния със сено бетонен под.

— Сигурно, но няма да се чувства добре няколко дни.

Марси не бе кой знае колко успокоена от прогнозата на клоуна. В края на краищата, той въобще не бе специалист. Откъде би могъл да знае дали Чейс не е получил и някои вътрешни наранявания?

— Изобщо не трябваше да излиза тази вечер — подзе клоунът, докато санитарите наместваха носилката в линейката. — Казах му, че не бива да язди в такова състояние. Макар че това едва ли има някакво значение. Този бик, Ел Дорадо, е дяволски проклето животно. Миналата седмица...

— Какво състояние? — Ядосана от недоумението, което се изписа върху наплесканото му с бяла боя лице, тя поясни въпроса си. — Вие казахте нещо за състоянието му. В какво състояние беше Чейс?

— Беше малко фиркан.

— Искате да кажете, че е бил пиян?

— Да, госпожо. Снощи си спретнахме страхотен купон. Чейс не се бе съвзел напълно.

Марси нямаше нужда от повече информация. Бързо се качи в линейката, тъкмо когато единият от санитарите се канеше да затвори вратата.

Той изненадано я изгледа и властно каза:

— Извинете, госпожо. Не можете...

— Мога. Какво сега, ще стоим тук и ще спорим по въпроса, или ще откарате този човек в болницата?

— Ей, какво става? — извика другият санитар. Той вече бе заел шофьорското място и бе запалил двигателя.

Колегата му изгледа Марси, видя решителното ѝ изражение и очевидно реши, че няма смисъл да губят повече време в безсмислени спорове.

— Нищо — викна той в отговор. — Тръгваме. — Затръшва вратата и линейката бързо напусна обора.

— Ами радвам се, че сте успели благополучно да се приберете в хотела.

Притиснала телефонната слушалка до ухото си, Марси масажираше слепоочията си и искрено се извиняваше на господина от Масачузетс. Може би бе изгубила един клиент, но в момента, в който бе видяла Чейс да лежи в безсъзнание на земята, напълно бе забравила за семейната двойка, която ѝ гостуваше. Всъщност, бе се сетила за тях едва преди няколко минути, докато кръстосваше напред-назад из коридора на болницата.

— Господин Тайлър е мой стар приятел — обясняваше тя. — Разбрах, че и той ще участва в родеото, едва когато съобщиха името му. И тъй като семейството му не е тук, реших, че би било добре, ако го придружа до болницата. Надявам се, че ще ме разберете и извините.

Пет пари не даваше дали ще я извинят или не. Щеше да постъпи абсолютно по същия начин, дори и ако нейни гости тази вечер бяха президентът и съпругата му.

След като затвори телефона, тя се върна на сестринския пулт и за пореден път попита дали имат някаква нова информация за състоянието на Чейс.

Сестрата се намръщи и я изгледа с раздразнение.

— Веднага щом лекарят... о, ето го, той идва. — Погледна над рамото на Марси и докладва: — Тази жена се интересува от състоянието на господин Гайлър.

— Тайлър — поправи я Марси и се обърна към младия лекар. — Аз съм Марси Джоунс.

— Фил Монтойа. — Подадоха си ръце. — Роднина ли сте му?

— Не. Просто добра приятелка. Господин Тайлър няма никакви близки и роднини във форт Уърт. Цялото му семейство живее в

Милтън Пойнт.

— Ммм. Той най-сетне дойде в съзнание. Главата му е ударена доста зле, но, слава Богу, няма никакви сериозни наранявания.

— Видях как бикът стъпва на гърдите му.

— Да, има няколко счупени ребра.

— Но това може да е опасно, нали?

— Единствено ако счупените ребра разкъсат някой вътрешен орган.

Марси пребледня толкова силно, че луничките, които така умело прикриваше с грим, силно изпъкнаха на лицето ѝ. Докторът побърза да разсее страховете ѝ.

— За щастие, нищо подобно не се е случило. Няма разкъсвания или кървящи органи. Превързах го много внимателно. След няколко дни ще е добре, но няма да може да лудува както преди. Във всеки случай, съвсем определено настоявам известно време да не се занимава с обядването на бикове.

— Казахте ли му го?

— Разбира се. Но той ме прати по дяволите.

— Съжалявам.

Лекарят сви рамене и вежливо се усмихна.

— Свикнал съм с подобно отношение. Това е малка, местна болница. Тук постъпват психопати, болни и стари хора, изоставени от близките си, наркомани и пласъори на наркотици, станали жертва на не дотам почтени сделки. Така че сме се наслушали на всякакви ругатни.

— Мога ли да го видя?

— Само за няколко минута. Той не бива да говори.

— Няма да се бавя.

— Току-що му дадохме много силно обезболяващо лекарство и вероятно скоро ще се унесе в сън.

— В такъв случай, ако не възразявате — Марси хитро го погледна, — бих искала да остана при него през нощта.

— Ние ще се погрижим за него — сухо се обади сестрата зад гърба ѝ.

Марси обаче продължи да настоява.

— Разрешавате ли, доктор Монтойа?

Той несигурно подръпна ухото си. Марси решително го погледна право в очите, за да му даде да разбере, че не възнамерява да се откаже

от желанието си. Много купувачи, продавачи и посредници се бяха сблъскали с този неотстъпчив поглед на сините ѝ очи. В девет от десет случая те бяха отстъпвали пред настойчивостта ѝ. Както, между впрочем, и санитарят в линейката, който веднага се бе отказал да спори с нея.

— Предполагам, че няма да му навреди — реши най-накрая лекарят.

— Благодаря.

— Моля ви да сведете разговорите до минимум.

— Обещавам. В коя стая е той?

Чейс бе настанен в стая за двама, но другото легло бе празно. Марси влезе в стаята и на пръсти се приближи до леглото му.

За пръв път от две години насам виждаше лицето на Чейс. Последния път, когато се бяха видели, местата им бяха разменени. Тя лежеше почти в безсъзнание в болничното си легло, а той седеше до нея и плачеше за съпругата си, която ненадейно бе изгубил при катастрофата.

Таня Тайлър бе вече погребана, когато раните на Марси заздравяха и тя се почувства достатъчно добре, за да я изпишат от болницата. Няколко месеца по-късно Чейс бе напуснал Милтън Пойнт. Из града се говореше, че отново се е заловил с родеото, въпреки страховете и протестите на близките му.

Преди известно време Марси случайно бе срещнала Девън, съпругата на Лъки, в супермаркета. След като Марси ѝ се представи, Девън потвърди слуховете, които се носеха за Чейс. Лоялността на Девън към семейството не ѝ позволяваше откровено да обсъжда толкова лични проблеми с един външен човек, но Марси бе схванала какво се крие зад думите ѝ. Уловила бе намеците за нестабилното му емоционално състояние и за постепенното му пристрастяване към алкохола.

— Лори е извън себе си от притеснение — бе ѝ казала Девън. — Сейдж, сестрата на Чейс...

— Познавам я.

— Тя замина в колеж и всъщност само ние двамата с Лъки сме край Лори. Тя е наясно, че Чейс се опитва да избяга от мъката си по Таня, вместо да се опита да се пребори с нея, и това много я тревожи.

Чейс бе зарязал западация семеен бизнес и го бе оставил изцяло в ръцете на по-малкия си брат, който, ако се вярваше на слуховете, поддържаше платежоспособността на компанията с невероятни усилия. Петролният бизнес продължаваше да запада, а „Тайлър Дрилинг“, който изцяло зависеа от нефтодобива в национален мащаб, вече няколко години едва се крепяха на ръба на фалита.

Марси зададе на Девън въпроса, който не й излизаше от главата.

— Мен ли обвинява за злополуката?

Девън стисна ръката й, опитвайки се да я успокои.

— Не. Недей да се самоизмъчваш с подобни съмнения. Чейс е във война със съдбата, не с теб.

Но сега, докато се взираше в лицето му, което дори и по време на съня му изглеждаше изпито и измъчено, Марси отново се запита дали той все пак не я смяташе отговорна за смъртта на любимата му Таня.

— Чейс — тъжно промълви тя.

Той не помръдна. Дишаше дълбоко и равномерно. Очевидно, лекарството, което приемаше интравенозно, вече му бе подействало. Поддала се на импулса, който бе изпитала докато лежеше разкъсвана от болка в болничното си легло, Марси прокара пръсти през тъмната му коса, отмахна назад няколко кичура, които бяха залепнали върху изпотеното му чело.

Макар че изглеждаше значително по-възрастен, той все още бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Смяташе го за най-красивият мъж в живота си още от онзи ден в детската градина, когато го бе видяла за пръв път. Съвсем ясно си спомняше госпожица Кинканън, която го бе подканила да се представи на останалите деца, а той се беше изправил гордо и им бе съобщил името си. Марси моментално се бе влюбила до уши в него. И през всичките изминали години чувствата й си бяха останали непроменени.

Пакостливият, тъмнокос малчуган със светлосивите очи, който веднага се бе наложил над останалите деца с храбростта и очевидните си качества на лидер, се бе превърнал в един изключително красив и привлекателен мъж. Квадратната му брадичка изразяваше сила, упоритост и чувство за собствено достойнство, граничещи с борбеност и войнстваща непримиримост, които мъжете от семейство Тайлър изглежда засукваха с майчиното си мляко. Всички те се славеа с буйния си нрав и решимостта да отстояват докрай мненията и

решенията си. Марси забеляза голямата, почти виолетова на цвят синина, която красеше долната челюст на Чейс, и потръпна, като си спомни, че едва се бе отгървал този следобед.

Когато се изправеше, Чейс Тайлър стърчеше над повечето мъже с няколко сантиметра, дори и над тези, които се считаха за високи според нормалните стандарти. Раменете му бяха силни и широки. Марси с възхищение се загледа в тях. И те, както и гърдите му, бяха голи. Лекарите не бяха избръснали най-горната им част и тя бе изумена от гъстите и меки, леко къдрави косъмчета, които ги покриваха.

Превръзката, която придържаше счупените му ребра, свършваше точно под зърната на гърдите му. Марси се улови, че седи приковала поглед в тях, защото те бяха леко щръкнали и изглеждаха уголемени.

Помисли си, че сигурно му е студено, посегна към чаршафа и го придърпа до брадичката му.

— Исусе! Мъртъв ли е?

Този пронизителен вик така стресна Марси, че тя изпусна чаршафа и бързо се завъртя на пета. Една млада жена стоеше на прага на вратата. Бе притиснала ръката си, натежала от евтини пръстени и гривнички и необичайно дълги изкуствени нокти към гърдите си, които сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от прилепналия към тялото ѝ пуловер с твърде дълбоко деколте. На раменете ѝ бе наметнато евтино палто от изкуствена кожа. Палтото бе значително по-дълго от полата, която едва достигаше до средата на бедрата ѝ.

Чейс простена в съня си и размърда крака под чаршафа.

— Тихо! — изшътка Марси. — Ще го събудиш. Коя си ти? Какво искаш?

— Не е ли мъртъв? — попита момичето. После примигна няколко пъти с големите си, кръгли очи по начин, който се стори на Марси невероятно глупав. Едва ли ѝ бе лесно да движи толкова бързо миглите си, като се имаше предвид, че бяха натежали от грим — гъст и черен като асфалт.

— Не, не е мъртъв. Само е много лошо ударен. — Тя преценяващо огледа момичето от върха на изрусената ѝ до бяло коса, до отрупаните с дрънкулки сребристи ботуши. — Приятелка на Чейс ли си?

— Нещо такова. — Свали палтото от раменете си. — Трябваше да се срещнем в бара, в който се събират всички състезатели след

родеото. Бях започнала да се пищисвам, защото той не идваше, но тогава Пийт — нали го знаеш, клоунът — ми каза, че Чейс бил стъпкал от бика. Затова си помислих, че трябва да дойда и да видя дали е добре. Нали разбираш?

— Разбирам.

— Казаха ли вече какво му е?

— Има няколко счупени ребра, но ще се оправи.

— О, това е страхотно. — После вдигна поглед към Марси. — А ти коя си?

— Аз съм неговата... неговата... съпруга.

Марси не бе съвсем сигурна кое я бе подтикнало да излъже толкова нагло и безсрамно. Може би убеждението, че така най-бързо и лесно ще разкара тази жена. Беше сигурно, че ако не бяха мъката и алкохолът, Чейс никога не би се обвързал с подобна уличница, фактът, че е женен изобщо не сломи сърцето на момичето, но успя да я ядоса.

Тя подпря юмруци на кръста си.

— Кучият му син! Виж, той никога не ми е казал, че е женен, разбра ли? Излизахме заедно просто ей така, за удоволствие. Нищо сериозно. Голям симпатяга е, макар че е постоянно мрачен и навъсен. Когато го видях за пръв път, реших, че е истински мухльо. Искам да кажа, че бе много досаден — изобщо не говореше, не се усмихваше. Но после си казах: И какво от това, по дяволите? Не е най-забавният човек на света, но поне е красив.

— Кълна се в Бога, спали сме заедно само три пъти и то си беше чист секс. Никакви изпълнения и странни прищевки. Искам да кажа, че използвахме само мисионерската поза и нищо друго.

— А и между нас да си остане — добави тя снишавайки гласа си — не беше и кой знае какъв секс. Чейс беше пиян и трите пъти. Както сигурно знаеш, той е изключително мъжествен, но...

Марси усети, че устата ѝ пресъхва. Извика на помощ, цялото си самообладание и погледна момичето със спокойствие, каквото изобщо не изпитваше.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. Чейс се нуждае от почивка.

— Разбира се — любезно се съгласи момичето и отново наметна палтото си.

— Моля те, предай на приятелите му, че ще се оправи, въпреки че сигурно няма повече да участва в родеото. Поне за известно време.

— Това ми напомня — момичето я погледна, — че Пийт ми поръча да му съобщя, че утре тръгва за Калгари. Той е от там, нали разбираш? Чух, че било някъде в Канада. Представяш ли си, досега винаги съм мислила, че Калгари има някаква връзка с Библията. — Тя сви рамене и гърдите ѝ почти изхвъркнаха от дълбокото деколте на пуловера. — Както и да е, но Пийт иска да знае какво да прави с вещите на Чейс.

Марси поклати глава, опитвайки се да проумее безсмисления брътвеж на момичето.

— Предполагам, че бихте могли да ги изпратите у дома му.

— Добре. Кажете ми адреса. Ще го дам на Пийт.

— Аз не съм... — Марси млъкна, преди да се е оплела в още една лъжа. — Всъщност, мисля, че ще е по-добре Пийт да остави нещата му при организаторите на родеото. Аз ще ги прибера утре.

— Добре. Ще му кажа. Ами, довиждане. О, забравих! — Тя бръкна в чантата си. — Това са ключовете на Чейс. Пикапът му е все още паркиран пред стадиона за родео. — И тя подхвърли ключовете на Марси.

— Благодаря — Марси успя да ги хване, преди да паднат върху бинтованото тяло на Чейс.

— Наистина много съжалявам. Заради мъжа ти, нали разбираш? Той изобщо не ми каза, че е женен. Мъже! Всичките до един са еднакви! Копелета!

Марси не можеше да повярва, че разговорът с тази жена действително се е състоял и в продължение на няколко минути остана загледана във вратата, която момичето бе затворило след себе си. Дотам ли бе стигнал Чейс? Толкова ли самотен и отчаян се бе чувствал след смъртта на Таня, че се бе принизил до нивото на тази уличница? Да не би да се опитваше да се накаже за смъртта на жена си, като с всеки изминал ден потъва все по-ниско и по-ниско и общува само с измета на обществото?

Марси се приближи до тясното гардеробче и постави връзката ключове до кожените ръкавици, които бяха на ръцете му, когато бикът го хвърли от гърба си. Изпотъпканата му шапка също бе там. До вратата на гардероба забеляза чифт протрити каубойски ботуши.

Дрехите му висяха на няколкото закачалки в шкафа — състезателният му номер все още беше забоден върху мръсната светлосиня риза. Избелелите му дънки и цветната носна кърпа, която бе завързал около врата си, бяха потънали в прах. Тя докосна кожените ботуши и си спомни как се подмятаха краката му, докато той подскачаше насам-натам върху гърба на животното.

Потръпна само като си помисли за родеото. Бързо затвори вратата на гардероба, сякаш се опитваше да избяга от спомена за Чейс, проснат на земята.

Върна се до леглото и го видя неуверено да опипва с ръка превръзката около гърдния си кош. Уплашена, че може да се нарани, тя хвана ръката му, придърпа я надолу към бедрото му и здраво я стисна в своята.

Той отвори очи. Напълно объркан и дезориентиран, Чейс примигна няколко пъти, опитвайки се да разбере как се е озовал тук.

След това сякаш я позна. Тя леко притисна пръстите на ръката му. Той се опита да каже нещо, но успя да изгради една-единствена, почти неразбираема дума. Марси все пак успя да долови прякора, с който Чейс я наричаше. Точно преди отново да изпадне в безсъзнание, той бе прошепнал:

— Пате?

Когато на следващата сутрин Марси отново влезе в болничната стая, завари Чейс яростно да крещи на сестрата. Спря да ругае само за миг, колкото да огледа Марси и отново поднови нападките си.

Ще се почувстваш много по-добре, след като те изкъпя и избърсна — ласкаво го увещаваше сестрата.

— Махни си ръцете от мен! Остави одеялото там, където си е! Казах ти, че не искам да ме къпеш. А когато се почувствам достатъчно добре, ще се обърсна сам. Сега за последен път ти казвам да се разкараш от тук, за да мога да се облека.

— Да се облечете? Господин Тайлър, не можете да си тръгнете днес.

— Така ли? Е, само гледай тогава.

Време беше да се намеси. Марси се обърна към сестрата.

— Може би ако изпие чаша кафе, господин Тайлър ще се почувства по-добре и тогава вече ще е готов да се избърсне.

Сестрата с облекчение посрещна тънкия намек да си излезе и да ги остави сами. Завъртя се на гумените си подметки и като шумолеше с униформата си, бързо си тръгна. Марси остана сама с Чейс. Лицето му бе мрачно като буреносен облак, а синината и наболата му брада само подсилваха свирепия му вид.

— Помислих си, че съм те сънувал — отбеляза той.

— Не. Както виждаш, наистина съм тук. От кръв и плът.

— Но какво, по дяволите, правиш тук?

Тя му наля чаша кафе, постави я на подвижния болничен поднос и го побутна към него. Съвсем вярно бе отгатнала, че той го предпочита без мляко и захар.

Чейс разсеяно взе чашката и отпи.

— Е?

— Ами, съвсем случайно снощи присъствах на родеото и видях танца ти с оня бик.

— Какво изобщо си правила във форт Уърт?

— Клиенти. Едно семейство от североизточната част на страната иска да се премести по тия места. Ще живеят във форт Уърт, но искат да си купят и малко уединено местенце за уикендите. Вчера пристигнах от Милтън Пойнт, за да ги разведа наоколо. Снощи ги заведох на вечеря в мексикански ресторант, а след това реших да им

покажа родеото. Просто за развлечение. Преживяха обаче, много повече вълнения, отколкото бяха очаквали.

— По едно на минута — изръмжа той и примигна от болка, докато се опитваше да се намести по-удобно на възглавниците, подпъхнати под гърба му.

— Още ли те боли?

— Не. Чувствам се страхотно. — Пребледнялото му лице и болезнено свитите устни изразяваха точно обратното, но тя не се и опита да спори с него. — Разбрах какво си правила на родеото, но това все още не обяснява какво търсиш тук, в болницата.

— Познаваме се от много години, Чейс. Нямаше никой друг наблизо, който да се погрижи за теб. Близките ти никога не биха ми простили, ако не бях дошла с теб в болницата. А и аз самата никога не бих си простила.

Той остави празната си чаша върху подноса.

— Снощи ти ли ме държеше за ръката? — Тя кимна, а Чейс погледна някъде встрани от нея. — Аз си помислих... помислих си... — въздъхна дълбоко и отново се намръщи от болка. — Налудничави мисли!

— Помислил си, че е Таня?

При споменаването на името ѝ очите му бързо се върнаха върху Марси. Тя изпита истинско облекчение. Нямаше повече да изпада в ужас всеки път, когато ѝ се наложеше да спомене името на бившата му съпруга. Бе успяла да го каже пред него. Точно както при скачането от трамплин — първият опит бе най-страшен. След това ставаше все по-лесно.

Но когато видя мъката в очите му и разкривеното му от страдание лице, Марси се запита дали и Чейс някога ще успее да преодолее болката от трагичната смърт на Таня.

— Искаш ли още малко кафе?

— Не. Това, което наистина искам — той наблягаше на всяка дума, — е едно силно питие.

Макар да нямаше никакъв повод за смях, Марси се опита да се престори, че е приела казаното на шега.

— В осем часа сутринта?

— И по-рано съм започвал — смотолеви той. — Ще ме закараш ли някъде да си купя една бутилчица?

— В никакъв случай.

— Тогава ще трябва да извикам някой друг.

Въпреки силната болка, която раздираше тялото му, той се пресегна към телефона върху нощното шкафче.

— Ако смяташ да се обаждаш на клоуна Пийт, по-добре се откажи. Той тръгна за Калгари днес.

Чейс отпусна ръце и я погледна.

— Откъде знаеш?

— Една твоя приятелка ми каза. Снощи дойде тук да те види, след като не си се появил на срещата ви след родеото. Имаше страхотна коса. И огромен бюст. Но не разбрах как се казва.

— Няма нищо. И аз не знам — призна си той. Марси поклати мълчаливо глава. Чейс се взря за момент в спокойното ѝ лице. — Нима ще мина без конско?

— Да. Поне от мен.

Той подсвири от изненада.

— Защо не си поговориш със семейството ми по този въпрос? Те умират да ми четат морал. Всичките са се захванали да ме спасяват от самия мен. А аз искам само да ме оставят на мира. Да ме оставят сам, по дяволите!

— Те те обичат!

— Но това си е моят живот! — сърдито кресна той. — Откъде накъде те ще ми казват как да го живея, а? Особено пък Лъки. — Чейс презрително изсумтя. — Преди да се появи Девън, той беше най-заетият сваляч в Източен Тексас. Изчукал е всичко, което се движи, а може би и няколко, които не са имали сили дори да мръднат. А сега е толкова възмутен от мен, че чак ми се гади, като го слушам.

— Но аз си мисля, че... този сваляч си е пак толкова зает. — Той отново я погледна в очите. — Всеки път, когато срещна Девън, тя е щастлива и усмихната.

Говореше с изключително самообладание, макар да се чувстваше неловко от темата на разговора. Чейс разбра, че му е трудно да продължава да ѝ се сърди. И макар че лицето му си остана все така намръщено, на устните му се появи лека усмивка.

— Страхотна си, Патенце! Наистина си добро приятелче.

Тя красноречиво завъртя очи.

— Е, точно това признание тайно си мечтае всяка жена.

— Казах го като комплимент.

— В такъв случай, благодаря!

— Докато все още сме в добри отношения, защо не използваш изключителния си мозък и да направиш най-умното нещо в този момент. Защо не ме оставиш сам?

— Какъв приятел ще съм ти, щом мога да те оставя в беда?

— Моля те да си вървиш, точно защото винаги сме били приятели. Ако се помотаеш тук още малко, може да се случи нещо наистина ужасно, нещо, което никак няма да ми хареса.

— И какво е то? — тя леко се засмя.

— Твърде възможно е да се превърнем в истински врагове.

Лицето ѝ веднага стана сериозно.

— Никога, Чейс.

Той само изсумтя в отговор.

— Казваш, че Пийт си е тръгнал за дома?

— Точно така.

— Всичките ми вещи са при него.

— Погрижила съм се. — Тя взе чашка с млечен крем от подноса и махна фолиото, което я покриваше. — Рано сутринта е оставил всичко на стадиона. Минах оттам и ги прибрах.

Без да осъзнае какво прави, той послушно отвори уста, когато тя поднесе към устата му пълна лъжица крем.

— Направила си си целия този труд заради мен?

— Не ми костваше нищо.

— Обади ли се на семейството ми?

— Не. Исках първо да разговарям с теб.

— Не им се обаждай.

— Сигурен ли си, че точно това искаш?

— Абсолютно.

— Редно е да им кажеш, Чейс.

— Те така или иначе скоро ще разберат. И тогава ще вдигнат шум до небесата.

— И ще са прави. Та този бик можеше да те убие!

— И това щеше да е истинска трагедия, нали? — той я погледна присмехулно.

Тя престана да му дава крем.

— Да. Наистина щеше да е трагедия.

Той изглеждаше готов отново да спори с нея, но вместо това се извърна настрана и с раздразнение бутна назад подноса с храната.

— Виж, Марси. Оценявам...

— Какво стана с Патето?

Той внимателно я огледа от горе до долу. Морковената ѝ, рижа коса, която си спомняше от детската градина, сега бе с приятен червеникав цвят, нашарен тук-там със златисти кичури. Все още бе естествено чуплива, но Марси се бе научила да я укротява и да я подрежда изкусно.

Години наред напразно се бе опитвала да придобие слънчев тен. Искрено се бе молила луничките ѝ да изчезнат под тъмния загар. След няколко жестоки слънчеви изгаряния Марси в крайна сметка се бе отказала от тези безплодни опити. Беше решила, че щом не може да има равномерния, златист тен на плажните хубавици, тогава ще се възползва по най-добрия начин от светлата си кожа и ще я превърне в основното си преимущество пред останалите жени. Кожата ѝ си остана млада и свежа, почти прозрачна и връстниците ѝ, които години наред се бяха пекли на слънцето и сега си плащаха за страхотния тен с дълбоки бръчки по лицата, искрено ѝ завиждаха.

Бе заменила очилата си с контактни лещи. Години наред бе носила скоби на зъбите си, но сега усмивката ѝ бе ослепителна. Някогашното кльоцаво момиченце се бе превърнало в истинска красавица. Все още бе невероятно слаба, но тялото ѝ бе невероятно стройно и елегантно. Скъпите ѝ шикозни дрехи загатваха гънки и извивки, които не бяха пищни, но въпреки това бяха примамливи и загадъчни.

Марси Джоунс вече изобщо не приличаше на непохватното, постоянно заровено в книгите си момиче, което всички деца бяха наричали Патето. Докато другите момичета от класа се стремяха да се включат в състава на мажоретките, тя бе председател на кръжока за дискусии и президент на клуба за изучаване на латински.

По-надарените ѝ във физическо отношение съученички бяха избирани за кралици на випуска или пък бяха удостоявани с титлата Най-красиво момиче по случай Деня на влюбените, Марси пък получаваше награди за изключителните си постижения в учебната работа. Родителите ѝ твърдяха, че нейните награди са много по-важни

от тези на останалите момичета, но Марси бе достатъчно умна, за да разбере, че това не е точно така.

По онова време бе готова да замени всичките си дипломи и грамоти за осеяната с фалшиви диаманти корона, предназначена за Кралицата на красотата, и за една целувка от председателя на класа им, Чейс Тайлър. Едва ли някоя от съученичките ѝ подозираше, че научните ѝ занимания не са най-важното нещо в живота ѝ. И как биха могли? Патето си бе пате. Всички се възхищаваха само от ума ѝ и не обръщаха никакво внимание на външността ѝ.

В този момент, обаче, Чейс не можеше да не забележи колко добре изглежда. След като приключи обяда си той каза:

— Прякорът ти никак не подхожда на една толкова изискана дама като теб.

— Благодаря!

— Няма защо. И както ти казвах...

— Не, ти просто се опитваше да ме разкараш.

Чейс зарови пръсти в разрошената си коса.

— Не че не оценявам това, което си направила за мен, Марси. Наистина съм ти задължен.

— Но просто искаш да останеш сам.

— Точно така.

— За да се отдадеш изцяло на мъката си, да потънеш отново в скръб и меланхолия.

— Отново позна. А сега предлагам да ми кажеш довиждане и да си тръгнеш. Освен ако, разбира се, не държиш да ме видиш как ще стана от леглото съвсем гол, покрит само с превръзката около ребрата си.

— Нямах намерение да си тръгнеш от болницата, нали?

— Напротив.

— Но лекарят дори не те е прегледал тази сутрин.

— Не ми трябва доктор, за да разбере, че имам няколко счупени ребра. Нищо сериозно. Ще полежа ден-два и ще се оправя. Предпочитам да се излеждам някъде другаде — някъде, където уискито не е толкова кът.

С много усилия успя да се изправи и да седне на леглото. Задъха се от напрежението и от непоносимата болка. Очите му се напълниха със сълзи. Той изскърца със зъби, лицето му се разкриви в ужасна

гримаса. След няколко мига болката му понамаля и той леко се отпусна.

— И как смяташ да стигнеш дотам? — попита тя. — Не можеш да шофираш в такова състояние.

— Ще се справя.

— И този път може би наистина ще успееш да се довършиш.

Той завъртя глава и прикова в нея гневния си поглед.

— Може би трябва да взема уроци по безопасно шофиране от теб?

Едва ли би могъл да каже или направи нещо друго, което да я нарани повече. Марси видимо се прегърби под тежестта на жестоките му думи. Кръвта се отцеди от главата ѝ толкова бързо, че тя усети да ѝ се завива свят.

В момента, в който чу думите, които бе изрекъл, Чейс наведе глава надолу и допря ударената си брадичка до гърдите си. От устата му се изля цял порой ругатни. След това замълча и в стаята се възцари напрегната тишина.

Най-накрая той вдигна глава и я погледна.

— Съжалявам, Марси...

Тя нервно мачкаше ръцете си и се взираше в празното пространство с невиждащ поглед.

— Винаги съм се питала дали не обвиняваш мен за катастрофата.

— Не, кълна се! Никога не съм смятал, че ти си виновна.

— Може би несъзнателно, но дълбоко...

— Не, Марси! Забележката ми преди малко бе крайно глупава и несправедлива. Казах ти, че ако останеш, ще се превърнем във врагове.

— Той безпомощно вдигна ръце. — Понякога изпадам в такъв необуздан гняв, че ставам нетърпимо зъл и обиждам всеки, който се изпречи на пътя ми. Не съм много приятна компания. И точно затова искам да остана сам.

Болката, която разкъсваше душата му, бе толкова силна, че тя веднага му прости злобния и непозволен удар. Заприлича ѝ на ранено животно, хванато в капан, което не допуска никого до себе си, за да му помогне. Две години след смъртта на Таня Чейс продължаваше да ближе сам раните си. А те все още не бяха заздравели. И едва ли някога щяха да заздравеят по този начин. Чейс се бе изолирал от хората

и мъката му от ден на ден ставаше все по-остра и мъчителна. Той просто не можеше да се справи сам.

— Твърдо ли си решил да си тръгнеш от болницата?

— Да — каза той. — Дори ако трябва да го направя пълзешком.

— Позволи ми тогава поне да те откарам до дома. В Милтън Пойнт.

— Забрави за това.

— Не бъди глупав, Чейс! Къде ще отидеш? Твоят приятел, клоунът, тръгна за Канада. При кого ще отседнеш?

— Имам цял куп приятелчета от родеото, при които бих могъл да се подслоня.

— Които кой знае дали ще се грижат за теб както трябва. — Тя се приближи и постави ръка на голото му рамо.

— Чейс, нека те закарам до Милтън Пойнт.

Той я погледна, стиснал упорито зъби.

— Не искам да си ходя у дома.

Това, което не знаеше, обаче, бе, че Марси бе не по-малко упорита от него. Характерът ѝ беше твърд и непреклонен, макар че малко хора я познаваха откъм тая ѝ страна. Тя прибягваше до упоритата си неотстъпчивост само когато нямаше никаква друга алтернатива.

— В такъв случай ще се обадя на Лъки и заедно ще решим как да постъпя с теб.

— Да не си посмяла! — изрева той. Скочи от леглото и силно се олюля веднага щом краката му докоснаха пода. — Не замесвай семейството ми в това. Чудесно мога да се справя и сам.

— О, сигурно. Та ти едва успяваш да се крепиш на краката си.

Като скърцаше със зъби от безсилие и болка, Чейс отново прикова поглед в нея.

— Моля те, върви си и ме остави сам!

Марси се изправи и изпъна раменете си назад.

— Не исках да повдигам този въпрос, Чейс, но ти не ми оставяш никаква друга възможност. Трябва да решим и въпроса с парите.

Този път успя да го изненада напълно. Той я погледна неразбиращо, а след това се намръщи и изръмжа:

— Пари ли? Какви пари?

— Парите, които трябваше да платя, за да те приемат на лечение в тази болница. Предположих, че няма да ти е приятно да те третират като бездомен бедняк, неспособен да си плати, и затова поех всички разходи.

— Какво си направила?

— В портмонето ти нямаше никакви кредитни карти. Не намерихме и пари в брой, така че трябваше да платя сметката.

Той прехапа долната си устна, видимо притеснен и разстроен.

— Вноската за участие беше неколкостотин долара, но ако не ги бях платил, нямаше да ме допуснат да участвам в родеото. А имах нужда от малко пари в брой.

— Е, значи си имал късмет, че се оказах наблизко, нали?

— Ще си получиш парите.

— Разбира се, че ще ги получа. Веднага щом се приберем в Милтън Пойнт, ще можеш да изтеглиш пари от банковата си сметка или пак да вземеш от брат си назаем.

— Марси... — Той отново бе готов за спор.

— Нямам намерение да се водя по акъла ти, Чейс! Според източници, които те познават добре, напоследък пиеш прекалено много. Как ще оздравееш, ако за теб не се грижат както трябва?

— Пет пари не давам дали ще оздравея или не.

— Но аз съм заинтересована да се справиш.

— Защо?

— Защото искам да си получа обратно своите 572 долара и 62 цента. — След като каза това, тя се отправи към вратата и рязко я отвори. — Ще изпратя сестрата да ти помогне да се облечеш. — Многозначително го погледна, сякаш, за да му припомни, че е съвсем гол и че единствената му дрешка бе бялата превръзка, която опасваше счупените му ребра.

— Ами пикапът ми?

Марси не сваляше поглед от пътя. Дъждът, който се изливаше отгоре им, бе примесен с малки късчета лед.

— Погрижила съм се и за него.

— На буксир ли да го влачим, или какво? — Беше отказал да легне на задната седалка. Но веднага щом влезе в колата, отпусна глава назад и я подпря на облегалката. Колата ѝ бе голяма и комфортна, защото в нея обикновено возеше клиентите си из околността. Парното се контролираше от датчик, а от стереоуредбата се носеше лека музика. Чейс бе заобиколен от всички възможни удобства, но той държеше очите си плътно затворени, макар че не спеше.

Бяха пътували едва половин час. Оставаха им още поне два. Сутрешният пиков час вече бе отминал и колите бяха пооредели, но времето, което се влошаваше с всеки изминал час, нравеше шофирането твърде рисковано. Валежът се усилваше — отвратителният дъжд, примесен с лапавица, който често тормози шофьорите в Северен Тексас през януари и февруари. Родето и изложението на домашни животни във форт Уърт бяха неотменно най-сигурните предвестници на неприятните валежи.

Марси бе приковала поглед в пътя пред себе си, здраво стискаше волана и с минимална скорост се опитваше да се измъкне през лабиринта от магистрали, опасващи Далас. За неин лош късмет просто нямаше откъде другаде да мине, за да стигне до Милтън Пойнт.

— Наех един шофьор, който ще докара пикапа ти по-късно през седмицата — каза му тя. — Когато се справиш достатъчно, за да шофираш, пикапът ти вече ще е у вас.

— Ти си наела някой, който да кара моя камион?

— Аха — отговори тя, съсредоточила цялото си внимание върху огромния камион, който профуча край тях със скорост, от която ѝ се изправи косата.

— Много си оправна, нали?

— Начинът, по който го каза, ме кара да мисля, че това май не е комплимент.

— О, напротив! Искрено се възхищавам от способностите ти. Но повечето мъже, които познавам, се страхуват от такива свръхумни и преуспяващи жени. — Извърна глава, за да я погледне. — За това ли не

си се омъжила? Така и не можа да си намериш мъж, който да е умен поне колкото теб...

Не бе в настроение да обсъжда личния си живот с него. Още повече, че привидно безобидният му въпрос бе натезал от присмех и недоизречен сарказъм.

— Трябва да се опиташ да поспиш, Чейс. Няма да можеш да се пребориш с болкоуспокояващото лекарство, което ти дадоха преди да тръгнем от болницата.

— Как се казваше това?

— Демерол.

— Не, говоря за друго. Как се наричаше състоянието, в което изпадат жените, които отчаяно се опитват да подражават на мъжете. Някакъв вид завист бе. О, да! Сексуална завист.

Въпреки движението и поледицата тя вдигна очи от пътя и го погледна. Самодоволното му изражение бе просто непоносимо. Така й се искаше да му отговори както подобава и да го постави на мястото му.

Отново съсредоточи цялото си внимание върху пътя и шумно преглътна.

— Всъщност, Чейс, веднъж вече бях сгодена.

Наперената му усмивка помръкна.

— Така ли? Кога?

— Преди няколко години, когато живеех в Хюстън. Той също беше посредник на недвижимо имущество. Работихме заедно, макар че той се занимаваше с продажба на търговски обекти, а аз — с продажба на жилища.

— И какво се случи? Кой развали годежа? Ти или той?

Тя отбягна прекия отговор.

— Излизахме заедно няколко месеца, преди да се сгодим. Беше много симпатичен и интелигентен, имаше страхотно чувство за хумор.

— Но не си пасвахте в леглото.

— Напротив. Пасвахме си чудесно.

Той поклати невярващо глава.

— Много ми е трудно да си представя, че изобщо си спала с някого.

— Колко мило от твоя страна — изрече тя с тон, който внушаваше точно обратното.

— Предполагам, че е защото в училище изобщо не излизаше с момчета.

— Просто никой не искаше да излиза с мен.

— Но ти се интересувахте само от училището и от отличните си оценки.

— Не е вярно.

— Е, поне така изглеждаше.

— Външният вид понякога лъже. И аз исках да съм красива и ухажвана. Исках да си имам сериозен приятел като всяко друго момиче в колежа.

— Хмм. Но да се върнем към годеника ти от Хюстън. Защо не се омъжи за него?

Тя се усмихна тъжно.

— Не го обичах. Една седмица преди сватбата бях облякла булчинската си рокля за последна проба. Майка ми и шивачката се суетяха около мен. Стаята бе пълна със сватбени подаръци.

— Погледнах се в огледалото и се опитах да свържа булката, която виждах отсреща, с мен самата — такава, каквато бях в действителност. Роклята беше великолепна. Родителите ми бяха направили всичко, което зависеше от тях, но това просто не бях аз.

— Опитах се да си представя как минавам по пътеката на църквата и се заклевам във вечна любов и преданост към мъжа, за когото бях сгодена, и внезапно осъзнах, че не мога да го направя. Не можех да постъпя толкова подло. Аз го харесвах. Възхищавах му се, но не го обичах.

— Затова спокойно съблякох красивата рокля от бял атлаз и съобщих на майка ми и на смаяната шивачка, че сватбата в края на краищата няма да се състои. Както сигурно можеш да си представиш, съобщението ми предизвика страхотна суматоха. Следващите няколко дни бяха истински кошмар. Всички ангажименти и уговорки с цветари, аранжори, организатори трябваше да бъдат отменени. Подаръците трябваше да се върнат на изпращачите им, придружени с извинителни картички.

— Ами той? Той как го прие?

— Много достойно. Е, в началото започна да спори. Опита се да ме убеди да не го правя, мъчеше се да ме накара да повярвам, че страховете ми са просто нормалните за всяка булка притеснения преди

сватбата. Но след като поговорихме, той се съгласи, че най-добре е наистина да се откажем от този брак. Мисля, че в крайна сметка проумя, че не го обичах достатъчно.

— Направила си нещо ужасно, Марси!

— Зная — в гласа ѝ се долавяше горчивина. — И никак не се гордея с постъпката си.

— Не, исках да кажа, че сигурно ти е било ужасно трудно. Иска се много кураж, за да развалиш годежа си само ден-два преди сватбата.

Тя поклати глава.

— Не, Чейс. Ако изобщо имах някаква смелост и кураж, трябваше да си призная пред себе си, преди още да въвлека този невинен мъж в подобна авантюра, че аз изобщо не съм създадена за брак.

Помълчаха известно време, което бе добре дошло за Марси, защото пътят вече бе напълно заледен и приличаше на пързалка за кънки.

Не след дълго, обаче, Чейс простена и постави ръка върху превръзката си.

— Дяволски боли.

— Вземи още едно хапче. Лекарят каза, че можеш да пиеш по едно на всеки два часа.

— Това е просто един прехвален аспирин. Спри някъде да си купя една бутилка уиски.

— В никакъв случай! Няма да спра, докато не стигнем у вас, в Милтън Пойнт.

— Сигурен съм, че ако изпия хапчето с няколко глътки уиски, то ще ми подейства много по-добре.

— Изобщо не се опитвай да ме придумаш. Освен това, не бива да се смесват лекарства с алкохол.

— За Бога, не ми говори с този назидателен тон! Спри на следващата отбивка. Там има магазин за спиртни напитки. Ще ми отнеме само секунда...

— Няма да ти позволя да пиеш алкохол, докато си с мен.

— Не съм те молил да се грижиш за мен. Помниш ли? — изкрещя той. — Ти сама настоя да го направиш. А сега аз искам нещо за пиене и го искам веднага, в този момент.

Марси вдигна крак от газта и насочи колата към банката край пътя. Бавно натисна спирачката и внимателно спря. Свали схванатите си, побелели от напрежението пръсти от волана и се обърна да го погледне.

Той изобщо не очакваше плесницата. Студената ѝ длан звънко отекна по брадясалата буза.

— По дяволите! — Цялото ѝ тяло трепереше. В очите ѝ блестяха сълзи. — Върви по дяволите, Чейс Тайлър! Ти си най-себелюбивият, най-егоистичният човек, когото някога съм срещала. Погледни ръцете ми, за Бога!

Тя ги пъкна под носа му с обърнати нагоре длани.

— Мокри са от пот. А аз съм уплашена до смърт. Не ти ли мина през ума, че след катастрофата ми е трудно да шофирам? Особено пък при такива условия. — Тя посочи с ръка към заледения път и лапавицата, която не преставаше.

— Страхувам се от всяка кола, която идва срещу нас. Боя се, че може да ни удари. Живея в постоянен ужас, че катастрофата може да се повтори. А когато возя някого на мястото, на което седеше Таня, страховете ми се удвояват.

— Аз също бях в онази кола, Чейс! И до ден днешен имам кошмари. Изтръпвам от ужас, като чуя свистене на гуми и скърцане на спирачки. Трябваше да се лекувам седмици наред, преди да се осмеля отново да седна зад волана на колата си.

— И ако не беше заради теб, ако не знаех, че трябва незабавно да се прибереш у дома, щях да си остана в хотела във Форт Уърт и да изчакам времето да се оправи. Не бих си и помислила да рискувам живота си на тая ледена пързалка.

Тя замълча и дълбоко пое дъх.

— Прав си, че не си ме молил за помощ, но аз реших, че ти го дължа. Сметнах, че трябва да те закарам при близките ти, където най-бързо ще се възстановиш.

Тя сви юмрук и го размаха под носа му.

— И най-малкото, което можеш да направиш, за да ми помогнеш, е да млъкнеш и да престанеш с непрекъснатите си оплаквания.

— Въпреки това не мисля, че трябва да го будим. Щом не се събуди от шума, който вдигнахме като нахлухме тук, значи наистина има нужда от сън.

Марси, стиснала в ръце няколко претъпкани с продукти книжни торби, поспря за миг пред вратата на Чейс. Отвътре се чуваха гласове.

— Но как иначе ще разберем как е стигнал дотук, мамо? И откъде да знаем колко от тези хапчета е взел? Може би от тях спи като заклан.

— Лъки, успокой се — намеси се трети глас. — флаконът с хапчетата беше почти пълен. Едва ли е взел повече, от необходимото. Лори е права. Мисля, че за момента е най-добре да го оставим да се наспи.

— Тази превръзка около гръдния му кош никак не ми харесва — каза Лори Тайлър. — Очевидно ще трябва да остане на легло. Мисля, че можем да почакаме да се събуди сам и тогава ще разберем кой го е довел дотук.

— Може би поредната му мадама — изсумтя Лъки.

Марси бе чула достатъчно. Успя някак си да хване бравата, отвори вратата и влезе, като се олюляваше под тежестта на торбите. Трите глави едновременно се обърнаха към нея и я погледнаха с изненада.

— Госпожице Джоунс!

— Здравейте, госпожо Тайлър!

Остана приятно изненадана, когато Лори Тайлър я позна. Макар че с Чейс бяха години наред в един клас, двамата имаха различни приятели. След като я изписаха от болницата, Марси си помисли, че би могла да посети Лори и да ѝ поднесе съболезнованията си за смъртта на Таня. Веднага обаче се бе отказала от подобни намерения, осъзнавайки, че е по-добре да спести и на двете тази мъчителна среща.

— Лъки, помогни ѝ с торбите — нареди Лори и побутна напред стъписания си син.

— Марси, какво, по дяволите, правиш тук! — Лъки взе пакетите и ги остави на плота, който отделяше малката кухничка от всекидневната на апартамента.

Марси пусна чантата и ключовете си на един стол, затрупан с неотваряна поща и захвърлени дрехи, които стояха така кой знае откога.

— Позволи ми първо да те уверя, че не съм поредната мадама на Чейс — отбеляза тя, докато събличаше палтото си.

Лъки се смути, но бързо възвърна самообладанието си.

— Съжалявам, че си ме чула да го казвам, но обясни ми какво става? Бяхме помолили домоуправителя да ни уведоми веднага, щом Чейс се появи в апартамента си. Той ни се обади преди около половин час и каза, че при Чейс свети, макар че камионът му го няма пред блока. Веднага хукнахме и заварихме Чейс да спи като заклан.

— И превързан на всичко отгоре — добави Девън. — Сериозно ли е ранен?

— Не се чувства никак добре, но нараняванията му не са опасни. Един бик го стъпка оная вечер на родеото във форт Уорт.

Марси им разказа за злополуката и им обясни, че тя съвсем случайно се е озовала на родеото. Не спомена и дума, че бе прекарала цялата нощ в болничната стая на Чейс. Бе се отделила от него само колкото да отиде до хотела си, да се изкъпе и преоблече, да опакова багажа си и да мине през стадиона и да прибере вещите му.

— Сутринта като влязох в стаята му, го заварих да ругае сестрата. Не позволяваше да го обръснат. А за къпане и дума не можеше да става. Настояваше незабавно да си тръгне от болницата.

— Той е луд!

Девън изгледа съпруга си със смразяващ поглед.

— Ти пък сякаш щеше да си по-сговорчив пациент. Изобщо не мога да си представя, че ще се съ согласиш да те изкъпят в леглото. — Отново насочи вниманието си към Марси. — И тръгна ли си?

— Щеше да го направи, но аз повиках лекаря. Той дойде на минутата. Прегледа Чейс и му препоръча да остане в болницата още няколко дни. Когато обаче осъзна, че всичките му доводи и аргументи отиват нахалост, само въздъхна и позволи изписването му.

— Аз си предложих услугите да го докарам дотук и обещах на лекаря, че ще се погрижа за него и ще го настаня в леглото му. Той му предписа обезболяващи лекарства — флаконът с хапчетата на нощното шкафче. — Тя погледна към Лъки. — Взел е само толкова, колкото е необходимо.

Лори се отпусна на канапето с очевидно облекчение.

— Слава Богу, че сте била наблизко, госпожице Джоунс, и сте се нагърбила с грижите за него вместо нас.

— Моля ви, наричайте ме Марси.

— Много ти благодаря, Марси.

— Това е най-малкото, което можех да направя.

Всички се умълчаха, схванали недоизречените думи на Марси, разбрали намека ѝ, че се опитва да се разплати с Чейс за това, че бе шофирала колата, в която бе загинала съпругата му.

Девън първа наруши неловкото мълчание.

— Какво е това? — посочи към торбите, складирани на плота.

— Храна. В хладилника му открих само една развалена консерва от сардини. И в килера нямаше нищо. Купих и някои препарати за почистване.

Лори прокара пръст през масичката за чай, върху която личеше дебел слой прах.

— Не мисля, че това жилище изобщо е било почиствано след смъртта на Таня.

— Точно така. Не е.

Всички се обърнаха едновременно и видяха Чейс, изправен до вратата. Беше навлякъл един халат за баня, под който се подаваха изтънелите му боси крака. Белите бинтове се виждаха през разтворената на гърдите му хавлия. Косата му все още изглеждаше така, сякаш бе тичал срещу вятъра, а наболата му брада бе станала още по-тъмна. Но далеч по-тъмно и мрачно бе навъсеното му лице.

— Не са нахълтвали и натрапници оттогава — додаде той. — И точно затова ми харесва. А сега, след като сте обсъдили трудния ми характер и всичките ми недостатъци, мисля, че можете да се измитате оттук и да ме оставите на мира.

Лори, която вече минаваше петдесетте, но все още бе пъргава и енергична, бързо скочи на крака.

— Чуй ме сега, Чейс Натаниел Тайлър! Няма да позволя на нито едно от децата си да ми говори с такъв тон. И на теб включително, независимо колко си голям!

Тя запретна нагоре ръкавите на пуловера си, сякаш бе готова да се пребори с него и с юмруци, ако се стигнеше дотам.

— Изглеждаш толкова пропаднал, толкова запуснат, направо се срамувам, че си ми син. На всичкото отгоре, тази смрад тук... Това жилище прилича на кочина и изобщо не става за живеене. Всичко това трябва да се промени. Веднага! — натъртено постанови тя. — Писна

ми от твоите самосъжаления, от хленча и постоянното ти мусене. Уморена съм от непрекъснатите усилия да се държа с теб внимателно и предпазливо. Когато беше малко момче, аз винаги постъпвах така, както е добре за теб, независимо дали това ти харесваше или не. Е, добре, вече си голям и по общо мнение си в състояние да се грижиш за себе си, но на мен съвсем определено ми се струва, че е крайно време да се намеся и да упражня правата си на твоя майка. Независимо дали ти харесва или не, ще го направя за твое добро.

Тя вирна глава и изпъна рамене.

— Иди да се изкъпеш и да се обръснеш, докато аз ти приготвя малко пилешка супа.

Чейс остана за момент неподвижен, докато хапеше несигурно долната си устна. Погледна към брат си.

— Дай ми нещо за пиене, моля те!

— В никакъв случай! Не искам мама да се заяде с мен.

Чейс наведе глава и от устата му се посипаха неприлични ругатни. Когато най-сетне отново вдигна поглед, разгневените му очи се заковаха върху Марси.

— Ти си виновна за всичко! — После рязко се обърна и се заклатушка към спалнята. Вратата с трясък се затръшна зад гърба му.

Марси несъзнателно бе отстъпила крачка назад, сякаш я бе заплашил с юмруци, а не с думи. Неволно бе притиснала ръка към гърдите си в опит за отбрана. Девън се приближи към нея и я прегърна през раменете.

— Сигурна съм, че не искаше да прозвучи точно по този начин, Марси.

— Аз пък съм сигурна, че целеше точно това — несигурно възрази тя.

Лъки се опита да я успокои.

— Той нямаше предвид катастрофата. Говореше за това, че ти го доведе тук, където гневът на мама се стовари с пълна сила върху му.

— Чейс не прилича на себе си, Марси. — Лори вече не бе толкова агресивна и нападателна. Погледна Марси и топло ѝ се усмихна. — Дълбоко в себе си той сигурно ти е благодарен, че си била край него и че си успяла да го принудиш да направи нещо, което отдавна му се е искало да направи — да се върне у дома. Благодарение на теб той успя да си дойде, без да се zlepостави и унижи. Без да

нарани достойнството си. Ние наистина сме ти много задължение. А и Чейс също.

Марси неуверено се усмихна, а след това се наведе да вземе чантата и палтото си.

— Е, щом вече сте тук, аз мога да си вървя. Вие ще се погрижите за него.

— Ще те изпратя до колата ти.

— Няма нужда, Лъки — тя бързо се обърна към вратата и я отвори. Не искаше да видят сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. — Ще се обадя по-късно да проверя как е Чейс. Довиждане.

Поледицата, която я бе изтормозила на сто мили по на запад, в Източен Тексас бе преминала в студен силен дъжд, който вятърът обръщаше във всички посоки. Марси караше внимателно поради лошата видимост, предизвикана от пороя, който се изливаше върху предното стъкло на колата ѝ... и от собствените ѝ сълзи.

Чейс изстреля цял куп ругатни, когато някой почука на вратата му късно вечерта. След като бе пометен, измит, избърсан и дезинфекциран, апартаментът му най-накрая бе чист, празен и тих. Останал сам с режещата болка в ребрата си, той тъкмо си дояждаше вечерята, благодарен за блажената тишина и спокойствие, които царяха в къщата му.

В началото реши да не отваря. Който и да бе посетителят му, сигурно щеше да реши, че е заспал и накрая да си тръгне. Но при мисълта, че това може би е Лъки, който му носи нещо за пиене — по-силно от чая и кафето, — Чейс се надигна от мястото си и зашляпа към вратата.

На прага стоеше Марси, стиснала в ръце букет цветя. Доколкото можеше да си спомни, Чейс никога не я бе виждал с дънки. В тях краката ѝ изглеждаха дълги и изящни — стори му се, че бедрата ѝ стигат едва ли не до шията.

Облечена бе с късо подплатено дънково яке, а под него се виждаше спортен, ватиран пуловер без яка. Пуловерът бе елегантен, красиво щампован, но все пак си бе просто пуловер и нямаше нищо общо с официалните делови костюми, които Марси носеше, когато бе на работа.

Косата ѝ бе свободно разпусната. Строгийт кок от сутринта бе изчезнал и огнените къдрици се сипеха по раменете ѝ. Малките дъждовни капчици, покрили косата ѝ, блестяха като диаманти под ярката светлина на лампата. Чейс не харесваше особено червенокосите жени, но не можеше да не отбележи, че тази вечер Марси изглежда много красива и привлекателна.

Единственото нещо, което му се стори познато, бяха очилата ѝ. Патето Джоунс бе носила очила през всички те години в училище. Хрумна му, че напоследък тя сигурно използва контактни лещи. Вероятно бе с лещи и в онзи ден, преди две години, когато се бяха видели в офиса му, преди двете с Таня да тръгнат да разглеждат къщата.

— Навън е доста студено — кимна тя.

— О, извинявай — той се отмести от пътя ѝ и тя се плъзна покрай него и влезе вътре.

— Сам ли си?

— За щастие.

Чейс затвори вратата и се обърна срещу нея. Едва не се разсмя, като забеляза притеснения ѝ поглед. За да угоди на майка си, той се бе изкъпал и избръснал. Но не бе пожелал да се облече и все още носеше само халата за баня.

Една стара мома като Марси вероятно не бе свикнала да разговаря с боси мъже с разтворени на гърдите халати, макар че пък от друга страна бе демонстрирала завидно самообладание, когато той бе скочил от болничното си легло съвсем гол, прикрит единствено от бинтовете на гърдите си.

Болничната стая обаче бе напълно безопасно и неутрално място, съвсем различно от апартамента на един такъв мъж. Чейс долови смущението и неловкостта ѝ. Със задоволство си помисли, че сама си го е изпросила, щом си пъха носа там, където не ѝ е работа.

— Това е за теб. — Тя му подаде красив букет.

— Цветя?

— Проява на слабост ли е, ако някой мъж приеме поднесените му цветя? — заядливо попита тя.

— Не, не е това. Но цветята винаги ми напомнят за погребения. — Той остави букета върху масичката за чай, която Девън бе излъскала до блясък. — Благодаря ти, че си се сетила за цветята, но бих предпочел бутилка уиски. Нямам никакви претенции по отношение на марката.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, и докато вземаш болкоуспокояващи лекарства.

— Тези хапчета не премахват болката.

— Ако ребрата наистина те болят толкова много, може би трябва да отидеш до болницата, за да те прегледат още веднъж.

— Нямах предвид тази болка — смотолеве той, обърна се и се приближи до плота, където беше оставил вечерята си. — Искаш ли малко?

— Чили? — тя изгледа с отвращение чинията с потъналото в мазнина червено ястие. — Какво стана с пилешката супа, която ти приготви майка ти?

— Хапнах от нея по обяд, но просто не бих могъл да я ям два пъти поред.

— Купих консервираното чили като си мислех, че ще го отвориш след няколко дни. Тези силни подправки едва ли са най-подходящата

храна за теб в този момент.

— Недей да ми мърмориш поне за храната!

Той се отпусна на стола и сложи още няколко хапки в устата си. После вдигна глава и й даде знак да се настани на един от свободните столове. Тя свали якето си и седна до него.

След като омете храната, той бутна чинията настрана. Марси се изправи и я занесе до мивката. Старателно я изплакна и я постави в машината за миене на съдове редом с тигана, който той бе използвал, за да приготви храната. После се приближи до масичката за чай, взе цветята, натопи ги в една голяма чаша за чай с лед и ги остави на плота пред него.

— Няма смисъл да ги оставям да увехнат само защото не ти харесват — обясни тя и се върна на мястото си.

Той изсумтя и неприятно се изсмя.

— Защо така прахосваш живота си, Марси? От теб би излязла една чудесна, послушна съпруга. Ти си толкова.... — Млъкна и напрегнато се вгледа в нея. — Какво става с очите ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Зачервени са. Да не си плакала?

— Да съм плакала? Не, разбира се. Контактните ми лещи леко ги раздразниха. Трябваше да ги сваляя.

— Контактни лещи. Едва тая вечер, като те видях с очила, осъзнах, че напоследък използваш лещи. Изглеждаш много по-добре, отколкото в училище.

— Е, комплиментът ти е малко двусмислен, но все пак ти благодаря.

Той сведе поглед към гърдите й.

— Вече не си плоска като дъска.

— Е, гърдите ми не са нещо изключително. Не са като на последната ти възлюбена.

Лицето му се стегна в напрегната гримаса.

— Възлюбена?

— Жената, която видях в болницата.

Той се отпусна.

— О! Тя има големи цици, така ли?

Марси направи красноречив жест с ръцете си.

— Ей такива! Не си ли спомняш?

— Не. Изобщо не мога да си я представя.

— Не си спомняш сребрилата коса и пурпурните нокти?

— Не. — Той се взря в очите ѝ и додаде. — Тя бе просто поредната лесна свалка. Само за чукане.

Марси спокойно подпря ръце на плота. Без да сваля поглед от него, тя леко се наведе напред.

— Виж, Чейс, защо не си спестиш усилията, които полагаш да ме обидиш и нараниш. Много са ме обиждали и вече съм свикнала. Наричали са ме как ли не. Очилатата, Птичия крак, Морковената глава, Патето. Така че щом ти харесва да се държиш като мръсник, то аз нямам нищо против, но искам да ти кажа, че не ми пука.

— Що се отнася до безвкусните забележки и коментари, можеш да си сигурен, че на всяка твоя соленичка шега веднага мога да отговоря с някоя още по-солена и цинична. Откакто завърших колежа, работя постоянно с мъже и около мъже и ти просто не би могъл да ме шокираш с нещо, което вече да не съм чувала.

— Съзнавам, че половите ти апетити не са умрели заедно със съпругата ти, макар че може би точно това ти се иска. Имаш си физически нужди и потребности и си в правото си да ги задоволяваш с когото и както намериш за добре.. Аз нито коментирам, нито пък се опитвам да критикувам връзките ти. Сексуалните желания са съвсем човешки и напълно обясними. И всеки един от нас ги задоволява по свой собствен начин. Не, твоето поведение нито ме изненадва, нито ме шокира, но просто не мога да проумея мотивите на жените, които ти позволяват да ги използваш по този начин.

— Близките ти са искрено загрижени за теб, но ти непрекъснато ги обиждаш и отхвърляш помощта им. Е, добре, аз обаче не възнамерявам повече да понасям отношението ти. Разполагам с безброй други, значително по-приятни начини да прекарам времето си. — Тя се изправи, взе якето си и го облече. — Прекалено си глупав, за да разбереш, че този шибан бик на име Ел Дорадо ти оказа неоценима услуга. Жалко само, че не те ритна по-яко по главата. Един такъв ритник може би щеше да налее малко повече ум в нея.

Тя се запъти към вратата, но не стигна далеч. Той протегна ръка, сграбчи я за якето и я дръпна назад.

— Съжалявам. — И без да разбира защо, се чу да добавя: — Моля те, остани още малко.

Тя рязко се извърна и го погледна с блеснали от ярост очи.

— Защо? За да продължиш с наглите си забележки за семейното ми положение? Или с вулгарните си и неприлични закачки?

— Не. За да не съм така дяволски самотен.

Чейс не разбираше защо е толкова откровен с нея. Може би защото и тя съвсем искрено му разказа за себе си. В очите на всички останали Марси беше привлекателна, преуспяваща жена. Но когато се погледнеше в огледалото, тя сякаш виждаше високото кокалесто момиче с неизменните очила и скоби на зъбите.

— Моля те, Марси...

Тя се дръпна сякаш по-скоро да докаже на себе си, отколкото на него, но като не успя да се откопчи от ръката му, се примири и се върна на мястото си. Вирнала високо брадичка, тя го изгледа надменно, но когато срещна погледа му, долната ѝ устна започна да трепери.

— Ти обвиняваш мен за смъртта на Таня, нали?

Той взе и двете ѝ ръце и ги стисна между своите.

— Не. — Гласът му беше тих, но настойчив. — Не. Никога не съм си го помислял. Съжалявам, че си останала с такова впечатление.

— Когато дойде в болницата на другия ден след катастрофата, аз те попитах дали ме виниш за смъртта ѝ. Помниш ли?

— Не. Тогава бях смазан от мъка. Не си спомням почти нищо от онези първи седмици след злополуката. Лъки ми каза по-късно, че съм се държал като невменяем и съм бил абсолютно неадекватен. Но добре си спомням, че никога не съм те обвинявал, Марси. Обвинявам младежа, който не е спрял на стопа. Обвинявам Бог. Но не и теб. Ти също си жертва. Разбрах го днес, докато те наблюдавах как шофираше.

Погледна към преплетените им ръце, по сякаш изобщо не ги видя. Пито пък усети, че леко гали с палец кокалчетата на свитите ѝ пръсти.

— Обичах Таня страшно много, Марси...

— Зная.

— Но не можеш да разбереш... никой не може да разбере колко много я обичах. Тя беше сърдечна и грижовна. Никога не вдигаше скандали, не можеше да понася около себе си тъжни и разстроени хора. Знаеше как да се шегува и забавлява, но никога не обиждаше и нараняваше приятелите си. Никога. Правехме страхотен секс. С нея

всеки лош ден се преживяваше по-лесно, а добрите дни превръщаше в истински празници.

Тон дълбоко пое въздух и после бавно го изпусна.

— А след това вече я нямаше. Край. Окончателно и безвъзвратно. Остана ми само това празно жилище, което да ми напомня за нея.

Усети голяма буца, която заседна в гърлото му и мъчително преглътна.

— Поне се сбогувах с нея. Прегърнах я и я целунах. Помахах ѝ с ръка, когато си тръгна заедно с теб. А следващия път, когато я видях, тя лежеше на носилка в моргата. Беше леденостудена. Устните ѝ бяха посинели.

— Чейс!

— А бебето! Моето бебе! То умря вътре в нея. — Очите му се напълниха с парещи сълзи. Отдръпна ръцете си от тези на Марси и притисна юмруци към очите си. — Исусе! Това не се преживява...

— Е, няма нищо лошо в това да си поплачеш.

Почувства ръката ѝ върху рамото си.

— Ако бях тръгнал с вас, както искаше тя, злополуката може би нямаше да се случи.

— Не можеш да си сигурен.

— Защо не дойдох с вас! Толкова ли не можах да се отскубна от шибаните си задължения? Ако бях дошъл, може би щях да седна на мястото ѝ. Може би аз щях да умра, а тя щеше да оцелее, за да роди бебето ни. Искане ми се аз да бях умрял вместо нея.

— Не, не е вярно. — Резкият глас на Марси го накара да вдигне глава и да я погледне. Бързо свали ръце от лицето си. — Ако само още веднъж кажеш нещо подобно, отново ще те зашлевя през лицето.

— Но това е самата истина, Марси!

— Не, не е — заяви тя и яростно тръсна глава. — Ако наистина си искал да умреш, защо вече не си погребан до Таня? Защо досега не си натиснал спусъка, защо не си се хвърлил с колата си от някой мост, защо не си си прерязал вените, защо не си се нагълтал с хапчета?

Тя се изправи на крака, като се тресеше от гняв.

— Съществуват безброй начини, за да свършиш със себе си, Чейс. Пиенето и леките жени, както и обзядването на бикове са измежду тях. Но е повече от сигурно, че това не са най-бързите средства за самоунищожаване. Така че ти или се заблуждаваш относно

желанието си да сложиш край на живота си, или си дяволски некадърен и неспособен да го направиш. Единственото, което си постигнал до този момент, е да вгорчиш живота на всички около себе си.

Той също се изправи. В гърдите му вече бушуваше не болка, а необузdana ярост.

— Кой, по дяволите, ти дава право да ми говориш по този начин! Когато изгубиш човека, когото обичаш, когато загубиш детето си, тогава ела да ми четеш морал. А дотогава изчезни от живота ми и ме остави на мира.

— Добре. Но не и преди да ти кажа още нещо, върху което да помислиш. Поведението ти и начинът ти на живот не правят чест на Таня, не са достоен начин за почитане на паметта ѝ. Познавах я много малко, но бях поразена от жизнеността ѝ, от жизнелюбието ѝ. Тя те боготвореше, Чейс! Смяташе те за безпогрешен. Но дълбоко се съмнявам, че сега би те уважавала, ако можеше отнякъде да види какво си направил с живота си след смъртта ѝ. Дали щеше да остане доволна, ако знаеше, че си паднал духом и напълно си се предал? Искрено се съмнявам в това.

Той скръцна със зъби толкова силно, че челюстта му изтръпна.

— Казах да се махаш оттук...

— Тръгвам си. — Тя започна да рови в дамската си чанта и измъкна оттам един сгънат лист розова хартия. Разгъна го върху плота. — Това е болничната сметка, която платих вместо теб. Утре ще дойда за парите.

— Много добре знаеш, че нямам никакви пари.

— В такъв случай ти предлагам да намериш отнякъде. Лека нощ.

Дори не го изчака да стане и да я изпрати. Бързо прекоси всекидневната, отвори вратата и изхвърча навън, напълно забравила за дъжда.

— Кучка — процеди той и с едно замахване на ръката си избута сметката от плота. Тя падна в краката му. Той злобно я изрита и остра болка проряза ребрата му. Чейс примигна и закуцука към спалнята искаше да се добере по-скоро до флакона с обезболяващите лекарства, който стоеше на нощното шкафче.

Отвори шишенцето, извади една капсула, сложи я на езика си и я глътна, без да си прави труда да си налее чаша вода.

Понечи да върне флакончето обратно на мястото му, но изведнъж се спря. Разгледа шишенцето от двете му страни и се запита дали би могъл да изгълта всичките капсулки наведнъж.

Самата мисъл за това му се стори нелепа.

Приседна на ръба на леглото. Значи Марси беше права? Ако наистина сериозно иска да сложи край на живота си, защо все още не го е направил? Бе имал много възможности до този момент. Беше далеч от дома, самотен, разорен, пиан и дълбоко нещастен. И въпреки това никога не му бе минавало през ума да се самоубие.

Някъде дълбоко в себе си сигурно е съзнавал, че животът му все още има смисъл. Но защо?

Вдигна поглед към сватбената им снимка, която стоеше на нощното шкафче, поставена в рамка. Господи, Таня беше толкова красива! Усмивката ѝ сякаш идваше направо от сърцето ѝ. Винаги е знаел със сигурност, че тя го обича. Искаше му се да вярва, че е умряла със съзнанието, че и той я обича. Сигурно го е знаела. Та той ѝ бе посветил живота си, твърдо решен никога да не ѝ даде повод да се съмнява в любовта му.

Но Марси бе права и за още нещо — начинът му на живот напоследък наистина не бе достоен за паметта на Таня. Стори му се твърде странно, че един страничен човек, който дори не принадлежеше към семейството му, бе успял да го разбере толкова добре, намерил бе най-верния път към душата му, накарал го бе да се замисли върху живота си.

Таня се гордееше с амбициозността му. Но единствените му амбиции след смъртта ѝ се свеждаха до стремежа да погълне достатъчно алкохол, за да притъпи сетивата си и да изпадне в безпаметно пианство. В началото се бе старал за пред хората и бе минавал от време на време през офиса на „Тайлър Дрилинг“. Една сутрин, обаче, се бе появил пиан на срещата с потенциален клиент и Лъки гневно му бе заявил, че предпочита да не го вижда в офиса, щом ще проваля и малкото сделки, които все още успяваха да си осигурят.

И той тръгна по свой път. Върна се към родеото и участваше в обзядването на бикове всеки път, когато успяваше да си плати таксата за участие. Печелеше достатъчно пари, които му стигаха за бензин и уиски. Нищо друго не го интересуваше. Бензинът му позволяваше да

пътува и да стои далеч от дома, а уискито му помагаше, поне от време на време, да забрави мъката, която разяжда душата му.

Животът му се бе превърнал в една безсъдържателна и празна въртележка от пиене, комар, побои, евтини уличници и бикове. Печелеше пари и начаса ги пропиляваше. Пътуваше от град на град, скиташе се безцелно, никога не се задържаше достатъчно дълго на едно място, за да си даде сметка какво всъщност става в живота му и от какво точно бяга.

По нищо вече не напомняше усмихнатия младоженец, който го гледаше от снимката, и който сякаш му се присмиваше в този момент. Колко наивно бе вярвал, че животът е един безкраен низ от щастливи мигове!

Загледа се в русокосата главица на Таня, докосна ъгълчето на усмихнатите ѝ устни и изпита угризения за срамния начин, по който се бе отнесъл към паметта ѝ.

Ако съдеше по думите на майка си, търпението на близките му вече бе на привършване. Беше се отчуждил и от приятелите си. Нямаше никакви пари. Спеше с жени, които забравяше още на другия ден. Точно като Блудния син в Новия Завет, вече бе стигнал дъното.

Време беше да се стегне. Оттук нататък животът му нямаше да бъде нито по-щастлив, нито по-забавен, но не можеше да стане и по-лош отсега.

Утре ще говори с Лъки, за да разбере в какво състояние е бизнесът им, ако все още имаха такъв, разбира се. Ще се види и с майка си и ще ѝ благодари за пилешката супа. Ще се опита да събере достатъчно пари, за да се разплати с Марси. Това ще е само началото. Ще планира действията си ден за ден.

Но най-напред, помисли си той, докато вдигаше към устните си снимката на Таня, ще поплаче за нея още веднъж.

— По дяволите, Сейдж — изкрещя Чейс, когато колата на сестра му хлътна в най-дълбоката дупка на пътя. — Обяздването на оня бик бе нищо в сравнение с шофирането ти. — Той несигурно докосна болните си ребра.

— Извинявай — безцеремонно процеди тя и му се усмихна. — Тази дупка я нямаше, когато бях за последен път в града. Както и тебе, като стана дума за това. За последен път имахме вест от твоя светлост, когато беше в Монтана, или там някъде.

Чейс искрено се зарадва, като я видя. Бе почукала силно на вратата му, докато той си вареше кафе след една удивително спокойна нощ.

— Чейс! — бе извикала тя и се бе хвърлила възторжено към него, притискайки го в прегръдките си, но той веднага я бе отблъснал, стенойки от болка.

— Внимавай с ребрата ми!

С присъщата си непринуденост сестра му се бе присъединила към него за чашка кафе и филийка препечен хляб. Тъй като все още нямаше кола, той я бе помолил да го закара до офиса на компанията.

— Често ли си идваш у дома? — попита я той, докато пътуваха в колата ѝ.

— Ммм, през месец, може би. Но снощи, когато мама ми се обади и ми каза, че си се прибрал, зарязах всичко и тръгнах насам.

— Въпреки лошото време?

Все още бе студено и мокро. Очакваше се по-късно през деня дъждът да премине в сняг. Синоптиците в цялата северна част на щата предупреждаваха гражданите да не тръгват на път, освен ако не е абсолютно необходимо.

— Карах много внимателно. А и освен това така добре познавам пътя от Остин дотук, че мога да шофирам и със завързани очи.

Той хвърли поглед към нея — едва сега забеляза, че чертите ѝ са станали по-фини и строги от последния път, в който си бе направил труда да я огледа както трябва.

— Изглеждаш страхотно, Сейдж — искрено произнесе той.

— Благодаря! — Тя весело му намигна. — Нали съм от сой.

Чейс силно подсвирна.

— Не се преструвай, че не знаеш, че сме необикновено привлекателно семейство. Всичките ми приятелки въздишаха по тебе и

Лъки. Молеха ме да дойдат да преспят у нас, като отчаяно се надяваха, че случайно биха могли да зърнат поне единия от вас, и да завъртят някой флирт. Даже сега си мисля, че вие двамата бяхте основната причина, поради която имах толкова много приятели. Всъщност не приятели, а приятелки. Момчетата се плашеха от вас.

— Момчетата се плашеха от теб — изхили се той. От доста време не се бе смял и за момент остана изненадан от самия себе си. — Ти така и не се научи да флиртуваш, Сейдж.

— Ако това означава, че никога не съм се прехласвала по бицепсите на момчетата, значи си прав. Просто не е в стила ми да превъзнасям някой глупак, все едно че е открил колелото. Не мога да се лигавя, да се преструвам, да се усмихвам, да изпадам във възторг, заради който и да било мъж. Слава Богу, че Травис не очаква от мен нищо подобно.

— Травис?

— Не знаеш за Травис? О, да! Теб те нямаше вкъщи, когато той дойде с мен.

— Водила си го у дома? Значи нещата са сериозни.

— Не сме официално сгодени, но се подразбира, че ще се оженим.

— Подразбира се от кого? От теб или от него?

Тя го изгледа заплашително.

— И от двамата. Той учи медицина. Вероятно ще изчакаме да започне стажа си и едва тогава ще се оженим. Травис си е наумил да става дерматолог и да печели купища пари.

— Като изстисква циреи?

— Ей, все някой трябва да се заминава и с това. Баща му е хирург. Ортопед. Оперира колената на футболисти и разни други спортисти. Живеят в Хюстън. Къщата им е страхотна. В задния двор има езерце с диви гъски и лебеди. Всеки член на семейството кара собствено Беемве.

— Чудесно! Значи няма повече да ни висиш на шиите, ако се омъжиш за този богаташ. Край на финансовите ни задължения към теб.

Сейдж му хвърли поредния свиреп поглед.

— Лъки ми каза почти същото.

— Умните хора разсъждават еднакво.

Сейдж бе сгъстила до максимум академичната си програма и щеше да се дипломира един семестър по-рано.

Чейс не бе успял да присъства на годишния акт в колежа и побърза да ѝ се извини.

— Няма значение. Забрави за това. Не си изпуснал нищо. Изглеждах ужасно с шапка и с тога.

— Решила ли си какво ще правиш след като най-сетне защитиш така бленуваната степен? Или ще се задоволиш с това да бъдеш госпожа доктор Травис не знам коя си.

— Не, по дяволите. Никога няма да се съглася да бъда само нечия съпруга. Нито пък ще се превърна в напълно зависима от мъжа си домакиня. Искам собствена кариера. Като Девън. Тя успява да съчетае работата си с щастливия си брак. Много щастлив брак, ако се съди по влюбеното и малко глуповато изражение на Лъки. Дори след цели две години семеен живот, нашето братче продължава да е изцяло погълнато от жена си.

— Няма нищо толкова странно в това. Чудесно го разбирам — замислено промълви Чейс.

Сейдж или не го чу, или предпочете да остави забележката му без коментар.

— Аз обаче все още не съм решила окончателно с какво искам да се занимавам. Специализирам бизнес. Посещавам курсове, които са приложими във всяка една област.

— Каква област? Засята с царевица? Или с памук?

— Искаш ли още една счупено ребро? — заплаши го тя.

Той се разсмя.

— Е, каквато и област да избереш, надявам се да станеш много богата и преуспяваща бизнесдама.

— Амин! Искам да стана богата, но и независима. Като твоята приятелка Марси Джоунс.

— Тя такава ли е?

— Какво? Дали е богата? Сигурно. Постоянно печели някакви награди. Посредник на годината. Бизнесдама на годината. Почти всеки месец публикуват нейна снимка във вестника. Продава най-много къщи и в този период на депресия, или рецесия, или както там се нарича.

— Да, страхотен успех! Права си — саркастично отбеляза той.

Сейдж не обърна никакво внимание на хапливата му забележка.

— Мама спомена, че госпожица Джоунс била много лъчезарна вчера.

— Лъчезарна?

— Което е направо забележително, като се има предвид колко трудно се съвзе след катастрофата. Мисля, че се наложи да ѝ правят и някаква пластична операция, за да прикрият един белег на челото ѝ. Чух няколко жени в козметичния салон да се питат дали не са поопънали и кожата около очите и под брадичката ѝ? Тя е... на колко години? Колкото теб, нали? Тридесет и пет. Точно това е възрастта, в която годините започват да ни личат. Говоря за жените, разбира се. По дяволите всички мъже! Вие сякаш ставате по-красиви като поостареете. Това е едно от многото оплаквания, с които ще затрупам Господ, като се възнеса на небето. Не е честно мъжете да изглеждат толкова добре, докато жените им бавно отиват по дяволите. Но аз не вярвам, че госпожица Джоунс би си направила пластична операция само заради възрастта — продължи Сейдж. — Себеуважението и самочувствието ѝ изглеждат непоклатими. Съмнявам се, че би се смутила от няколко бръчици по лицето. — Пък и за какво ли да се притеснява. Тя е направо страхотна.

— Страхотна? Патето?! — Чейс беше смаян. Никога не би използвал подобно прилагателно за Марси Джоунс. Жените очевидно имаха по-различни критерии за красотата от мъжете.

— Умирам за косата ѝ.

Чейс я изгледа с невярващ поглед и се изсмя.

— Каквато е тънка, прилича на запалена клечка кибрит с тая коса.

— Ти пък какво ли разбираш!? — снизходително го стрелна Сейдж. — Другите жени плащат стотици долари за боя с подобен цвят.

— За какво?

— Ето че пристигнахме. Лъки вече е тук и затова ще те оставя пред сградата. Обещах да изпълня някои поръчки на мама, за да не излиза днес. Пат се обади тази сутрин и я посъветва да си седи у дома.

— Как е Пат?

Пат Буш беше местният шериф. Преди две години бе помогнал на Лъки да отхвърли изфабрикуваното обвинение в умишлен палеж. Всъщност, точно това обвинение бе събрало Лъки и Девън в щастлив

брак. За децата на Тайлър шериф Буш винаги е бил добрият приятел на семейството.

— Изобщо не се е променил — каза Сейдж. — Но откакто Таня загина в оная катастрофа, той непрекъснато върви след мама и ѝ напомня да е изключително внимателна като шофира.

Остра болка прониза сърцето му, като чу името на Таня, но Чейс се усмихна на сестра си и ѝ благодари, че го бе докарала.

— Чейс — провикна се Сейдж след него, докато той бързаше да се скрие от дъжда. Чейс се обърна. Тя бе свалила стъклото на колата и широко му се усмихваше. — Добре дошъл у дома!

Сестра му явно бе много по-зряла и проницателна, отколкото бе очаквал. В думите ѝ се криеше двоен смисъл, който не му убягна.

Той сви ръка, сякаш държеше пистолет в нея и се прицели. Сейдж се разсмя, даде на заден и обърна колата в обратна посока. Махна му с ръка и се отдалечи.

Стомахът му се сви, като си припомни оня съдбоносен следобед, в който бе стоял на същото място и бе махал с ръка на Таня и Марси, които се отдалечаваха с колата.

Опита се да отхвърли неприятните спомени и влезе в офиса.

Не беше стъпвал тук месеци наред, но всичко си бе по старому. Офисът на компанията не бе модернизирал от времето на дядо му. Мебелите бяха стари и непретенциозни, вътре цареше типично мъжки безпорядък и безредие. Дори миризмата бе същата — на стари, мухлясали карти и геоложки диаграми и прясно сварено кафе. Уютната топлина на стаята сякаш го обгърна като прегръдката на близък роднина, когото не бе виждал от доста време.

Лъки седеше приведен над старото, изподраскано бюро. Бе заровил пръстите на едната си ръка в тъмнорусата си гъста коса, а с другата барабанете по повърхността на отрупаното бюро. Вдигна глава когато Чейс влезе и го изгледа с очевидна изненада.

— Работата изглежда сериозна — отбеляза вместо поздрав Чейс.

— Не можеш дори да си представиш колко е сериозна. — Лъки погледна над рамото на брат си, сякаш очакваше още някой да влезе с него. — Как дойде дотук?

— Сейдж. — Чейс свали агнешкия кожух и изтръска дъжда от него. — Сутринта дойде в апартамента ми.

— Едва не я наплясках, като се появи снощи у дома. Никак не ми хареса, че е изминала пелия този път в такова лошо време.

— И аз нямаше да съм особено доволен, ако знаех, че си е дошла. Но много се зарадвах, като я видях. Тя е... — опита се да намери най-подходящата дума, но не можа и замълча.

— Точно така — кимна Лъки. — Сейдж порасна! Не е вече дете. Но си остава една разглезена заядлилка.

— Кой е Травис? Изглежда, че аз съм единственият човек от семейството, който не е имал честта да се запознае с него.

Лъки кимна.

— То пък голяма чест! Той все още е хлапак — първокурсник. Единствената причина, поради която Сейдж го харесва толкова много, е, че той ѝ позволява да го води за носа.

— Ако се ожени за нея, ще си навлече истинска беля.

— И още как! Правихме ѝ толкова много номера, докато беше малка, че тя ще не ще се научи да отвърща на всеки удар с удар. Пък и езикът ѝ е хаплив.

Братята се разсмяха. Смехът им обаче ставаше все по-болезнен и по-горчив, докато накрая и двамата се почувстваха неловко от обхваналото ги вълнение.

— Господи, толкова е хубаво, че се върна! — Гласът на Лъки бе дрезгав и несигурен. — Липсваше ми, братко... Понякога си мислех...

— Благодаря! — Чейс леко се изкашля. — Надявам се, че ще намеря сили да остана. Ако ми стане прекалено... е, искам да ти кажа, че не мога да обещавам...

Лъки разпери ръце, сякаш за да му покаже, че всичко разбира.

— Аз и не очаквам от теб веднага да се заловиш за работа. Поогледай се първо, послушай се. Не бързай...

Чейс кимна. Настъпи неловко мълчание, но само след миг Лъки се съвзе и му предложи чаша кафе.

— Не, благодаря.

— Как се чувстваш тая сутрин?

Чейс се намръщи.

— Как бих могъл да се чувствам след като тоя шибан бик се възкачи на гърдите ми?

— Напълно си го заслужаваш, щом си се метнал на гърба му. — Посочи с ръка към гърдите на Чейс. — Смяташ ли, че ще се оправяш?

Имам предвид — скоро ли ще е?

— Разбира се — смръщи се Чейс. — Овързаха ме с толкова много превръзки, че счупените ми ребра не биха се размърдали дори и от земетресение. Ще се оправя, не се притеснявай. — Кимна към документите, разхвърляни на бюрото. — Как е бизнесът?

— Какъв бизнес?

— Толкова ли сме зле?

— По-зле.

Лъки стана от мястото си и се приближи към един от запотените прозорци. Избърса с пръст едно малко кръгче и се загледа навън към капещите стрехи. От време на време на верандата падаха малки ледени късчета и бързо се топяха. Температурата все още беше над нулата.

Лъки отново се обърна към брат си.

— Не съм сигурен, че си достатъчно здрав, за да чуеш това, Чейс.

— Имаме ли избор?

— Не.

— Давай тогава направо.

Лъки се върна до бюрото и мрачно се отпусна на стола си.

— Ако не се случи някакво чудо, ще се наложи да обявим банкрут по член 11. И това ще е съвсем скоро.

Чейс леко се прегърби и заби поглед в земята.

— Съжалявам, Чейс! Просто не можах да удържа положението. След като ти си тръгна, изгубихме и малкото сделки, които имахме до този момент.

— Не се извинявай, по дяволите! Дори и когато бях най-пиян и пропаднал, не преставах да се интересувам от тексаската икономика. Зная, че е в ужасно състояние.

— Бившите ни клиенти са по-зле и от пас. Повечето независими нефтени компании вече фалираха. Другите са полумъртви, стоят и си чакат реда. Опитах се да направя и невъзможното, за да привлека нови клиенти. Хора от други щати, които все още разполагат със свободни капитали. Напразно. Никой нищо не предприема. Пълно мъртвило.

— Значи цялото оборудване, което си възстановихме след пожара...

— Продължава да стои неизползвано през повечето време. Съвсем спокойно можехме да го оставим неразопаковано. Но това не е

най-лошото. — Лъки въздъхна мъчително. — Не можех да изплащам заплати на работниците при положение, че те нищо не работят. Наложих се да ги освободя. Дяволски много се мразех заради това, което трябваше да направя, Чейс. Зная, че дядо и татко биха се обърнали в гробовете си, ако можеха да ме видят отнякъде. Ти знаеш колко лоялни са били винаги към работниците си. Но аз просто нямах никакъв избор. Трябваше да ги освободя поне временно.

— И си ги поставил в изключително тежко положение. Казано с две думи — изхвърлил си ги.

— Точно така. Те имат семейства. Деца, които хранят и обличат. Чувствах се ужасно, когато им връчвах предизвестията.

— А в какво състояние са личните ни финанси?

— Трябваше да изтеглим малко от спестяванията на татко. Мама и Девън са много пестеливи и се справят добре. Преди няколко месеца продадох един жребец. Ще можем да изкараме още шест месеца, преди наистина да се окажем в критична ситуация. Всъщност финансовото ни състояние в голяма степен ще зависи от „Тайлър Дрилинг“ и от нейната евентуална несъстоятелност и фалит.

Чейс унило въздъхна. Закани се да стане от стола си, но Лъки го спря.

— Почакай. Има още. По-добре е да чуеш всичко наведнъж. — Погледна брат си право в очите. — Банката настоява да изплатим заема си. Джордж Йънг телефонира миналата седмица и каза, че не могат повече да приемат изплащането само на лихвите. Искат да започнем да плащаме, и то с големи суми, главницата.

Лъки широко разпери ръце.

— Ние просто нямаме вече никакви фондове, Чейс. Нямам дори достатъчно пари, за да платя вноските по лихвите.

— И предполагам, че нямаш никакви намерения да си легнеш със Сюзън.

Сюзън Йънг, разглезената дъщеря на банкера, бе хвърлила око на Лъки и дори се бе опитала да го изнуди да се ожени за нея. Лъки, интелигентен по рождение, бе успял да я надхитри. Чейс спомена името на Сюзън само за да го подразни, но Лъки му отговори напълно сериозно.

— Ако смятах, че то пози начин ще успее да омилостивя баща й, веднага щях да си събуя гащите. — След това се разсмя. — Ами, как

ли пък не! Девън ще ме убие! — Разпери ръце, безпомощно сви рамене и се ухили широко. — Какво да ти разправям! Девън е луда по мен.

Чейс не беше глупак и знаеше, че чувствата между Лъки и Девън са взаимни. Брат му се бе превърнал в любимец на жените още по времето, когато бе открил разликата между малките момиченца и малките момченца. Репутацията му на местен жребец беше повече от заслужена. Девън Хейнс, обаче, бе успяла здраво да го оплете в мрежите си. А той и до ден днешен не бе успял да се съвземе от увлечението си по нея.

— От това, което чувам и зная от по-рано, привличането между вас е взаимно.

Лъки сведе глава.

— Да. Макар всичко да започна по такъв ужасен начин, днес съм по-щастлив от всякога.

— Добре — тържествено кимна с глава Чейс. — Това е добре.

Отново се умълчаха. Чейс впрегна цялата си воля, за да прогони налегналата го тъга и се опита отново да се съсредоточи върху бизнеса.

— Една от причините, поради която дойдох дотук тази сутрин, е да видя дали разполагаме с някакви пари в брой. Изведнъж се оказах задлъжнял на една червенокоса мадама.

— Девън? За какво?

— Става дума за една друга червенокоса хубавица. Марси. Тя плати болничната ми сметка. Един Господ само знае как ще ѝ се издължа.

Лъки се изправи и се приближи към един шкаф. Отвори чекмеджето и измъкна оттам спестовна книжка.

— Твоя е. — Подаде я на Чейс, който я изгледа с явно любопитство.

— Какво е това?

— Чейс, продадох къщата, която ме накара да купя след смъртта на Таня.

Чейс застина на мястото си. Напълно беше забравил за нея. Беше настоял брат му да купи къщата, която Таня бе разглеждала през оня следобед. Сега, като се връщаше назад в спомените си, осъзнаваше, че това е било просто някаква ответна реакция, начин да се противопостави на преждевременната ѝ смърт. Никога повече не се бе

сетил за тая къща. Никога не я бе виждал. Изобщо не бе имал намерение да живее в нея.

Той разтвори книжката. Вътре имаше вписан само един депозит. За човек, който допреди миг смяташе, че е останал без пукната пара, сумата изглеждаше просто зашеметяваща.

— Исусе, откъде се взеха всичките тия пари?

— От застраховката на Таня.

Чейс захвърли книжката, сякаш бе опарила пръстите му. Тя падна на бюрото. Той скочи от стола си и се изправи пред прозореца на същото място, на което преди малко бе стоял Лъки. Навън нищо не се бе променило. Денят изглеждаше все така мрачен и дъждовен.

— Не знаех какво да правя с чека, когато най-накрая, след всички възможни формалности, го изпратиха от застрахователната компания. По онова време ти все още не ни беше зарязал, но беше постоянно пиян и изобщо не бе в състояние да се справиш с това. Аз го осребрих, като фалшифицирах подписа ти, а после използвах парите, за да купя къщата. Преди около година при мен се отби Марси. Имала клиент, който проявил интерес към къщата. Та си помислила, че може би ще искаш да и продадеш, след като нито си живял, нито пък възнамеряваш за в бъдеще да живееш в нея. Не знаех къде да те намеря, Чейс, и затова трябваше сам да взема решението. Прецених, че е по-добре да се отърва от имота, докато все още това бе възможно, да ѝ взема няколко хиляди долара, а след това да ти ги внеса в банката, докато решиш, че имаш нужда от тези пари.

Лъки замълча, Чейс не каза нито дума. Най-накрая Лъки несигурно добави.

— Надявам се, че съм постъпил правилно.

Чейс сякаш излезе от унеса си и започна да разтвива врата си.

— Да. Постъпил си правилно. След смъртта на Таня изобщо не я исках тая къща. Но тя много я харесваше и това бе единствената причина, поради която те накарах да я купиш.

— Разбирам. Но това вече няма значение. — Лъки се опита да разведри мрачното настроение. — Сега си имаш скътани парици и можеш да ги използваш както намериш за добре.

— Ще ги използваме, за да си платим заема.

— Благодаря ти, Чейс, но няма да е достатъчно. С тези пари ще можем да покрием лихвите, но този месец ще трябва, да започнем да

изплащаме и самия заем. От банката бяха напълно категорични.

Твърде много неща му се струпяха наведнъж. Чувстваше се като човек, претърпял тежка злополука, който отново се учи да ходи, да говори, да се справя с живота.

— Ще се опитам да направя нещо. — Чейс се обърна към брат си. — Може би ако се срещна с Джордж и го убедя, че съм се върнал и отново съм се заел с бизнеса, той ще успее да отложи плащанията с още няколко месеца.

— Е, дано да успееш, но не възлагай на тази среща прекалени надежди.

Чейс взе ключовете за един от пикапите на компанията. Колата не бе карана от месеци и не искаше да запали. Студеното време също си казваше думата, но след няколко безуспешни опита най-сетне успя да я подкара.

Докато се отдалечаваше от офиса на „Тайлър Дрилинг“, Чейс не можеше да не се запита дали компанията ще просъществува още дълго. Питаше се и дали ще може да се примири със себе си, ако той, като най-голям син, не успее да я предпази от фалит.

По всичко личеше, че момичето бе истинско куку. Косата ѝ бе разпусната като на самодива, огромни очила покриваха по-голямата част от лицето ѝ, на ушите ѝ висяха обеци, големи почти колкото чинийки от сервиз за чай. Върху табелка на бюрото ѝ бе изписано името ѝ — Есме.

— Съжалявам, но госпожица Джоунс ще отсъства през целия ден — обясни тя на Чейс. — Мога ли да ви помогна?

— Трябва да се видя с Марси.

Знаеше, че може да остави чека и на секретарката ѝ, но искаше да изпита задоволството да ѝ го връчи лично. Снощи се бе отнесла доста надменно към него и той много държеше да постави чека в алчните ѝ ръце и веднъж завинаги да приключи деловите си взаимоотношения с нея. Никак не му харесваше да ѝ е задължен по какъвто и да било начин.

Беше ядосан и раздражителен. Не бе изпил нито едно от обезболяващите хапчета и ребрата силно го боляха. Разговорът с Джордж Йънг се бе оказал точно толкова неприятен, колкото бе очаквал след предупреждението на Лъки. Чейс подозираше, че неотстъпчивостта на банкера се диктува не само от интересите на банката. По всяка вероятност той си отмъщаваше на семейството заради Лъки, който се отказа да се ожени за непочтената му дъщеря.

Джордж очевидно бе възприел отношението на Лъки към дъщеря му като лична обида. А може би бе просто разочарован, че Лъки се бе оказал достатъчно умен и не го бе отървал от нея. Момичето не беше стока и Джордж все още не бе успял да я хариже някому.

Чейс от своя страна отчаяно искаше да се отърве от чека, който стискаше в ръката си, фактът, че Марси не си бе в офиса по никакъв начин не подобри настроението му.

— Къде живее тя?

— Работата ви не може ли да почака до утре? — попита го Есме. — Защо толкова държите да се срещнете с госпожица Джоунс? Списъкът на жилищата, с които разполагаме, ли ви интересува, или искате да разгледате някоя точно определена къща. Времето не е...

— Изобщо не става дума за къща. Работата ми с госпожица Джоунс е съвсем лична.

Очите ѝ зад дебелите стъкла станаха още по-големи.

— О, така ли?

— Точно така. Какъв е адресът ѝ?

Тя го изгледа преценяващо от горе до долу. Чейс вероятно издържа изпита, защото Есме се пресегна и взе един скъп, сив на цвят лист, върху който бяха гравирани инициалите на Марси. Написа адреса и го погледна.

— Пътят вероятно ще е разкалян — каза тя и му подаде хартията.

— Няма значение...

Пикапът на компанията бе прекосявал рекички и поточета, изкачвал се бе по каменисти склонове, проправял си бе път през гъсти гори и пасища, за да достигне до някоя сондажна площадка. Немаше терен, с който тази кола да не може да се пребори.

Той погледна адреса, но не можа да се ориентира, макар че бе израснал в Милтън Пойнт и бе прекарал младостта си, кръстосвайки улиците му.

— Къде е това?

Есме се постара да го упъти и той се отправи на път. Чистачките на пикапа работеха на бързи обороти и пак не успяваха да изчистят дъжда и лапавицата, които се лееха върху предното му стъкло. По мостовете имаше заледени участъци и след като колата поднесе няколко пъти, Чейс започна да проклина Марси и мястото, на което живееше. Неговото семейство също живееше извън града, но там поне пътят му бе познат.

Едва не пропусна отбивката, когато достигна до нея. Насипаният с чакъл път бе тесен и обозначен само с една груба, написана на ръка табела.

— Улица „Орлови нокти“ — измърмори той.

Името бе напълно подходящо, защото канавките от двете страни на пътя бяха гъсто обрасли с орлови нокти^[1]. В този момент бяха целите покрити с лед, но през пролетта и лятото уханието на пищните им цветове се носеше из въздуха.

Уличката беше без изход от другата страна. Немаше и никакви други къщи. В края ѝ, сгушена в боровата гора, се виждаше небоядисана къща. Входът ѝ бе на равното, но самата къща бе построена на един стръмен склон и задната ѝ част сякаш висеше във въздуха, подпряна на големи метални подпори.

Чейс спря пикапа и слезе. Предпазливо се насочи към входната врата, като избираше внимателно пътя си и трополеше с ботуши по

заледената пътека. Никак не му се искаше да се подхлъзне, да падне на леда и да удари и без това изпотрошените си ребра.

Силният северозападен вятър го блъскаше напред и постоянно обръщаше яката на кожата му от агнешка кожа. Когато стигна до входната врата, той свали едната си ръкавица и натисна звънеца.

Само след миг Марси отвори вратата. Изглеждаше изненадана, че го вижда.

— Чейс?

— Помислих си, че онова куку в офиса ти може да ти се е обадила.

— Откъде знаеш за кукуто?

— Моля?

Тя объркано поклати глава, отстъпи встрани и го покани да влезе.

— Времето става все по-лошо. — Потръпна от студения силен вятър и затвори вратата. — Откъде знаеш къде живея? Ела тук, до огъня. Искаш ли чай?

Въведе го в една от най-красивите стаи, които някога бе виждал. Изобщо не бе подозирал, че някъде в Милтън Пойнт съществува сграда с толкова съвременен дизайн. На едната стена имаше камина, в която гореше буен огън. Другата стена, тая, която сякаш висеше над земята, бе цялата от дебело стъкло.

Барплот отделяше голямата всекидневна от кухнята. Беше твърде модерно и в същото време уютно и непретенциозно. Просторна галерия ограждаше втория етаж от трите му страни и той предположи, че там са разположени вратите на спалните.

— Зад стената на камината има още една стая — обясни Марси, очевидно забелязала интереса му. — Използвам я за кабинет, макар че е подходяща и като стая за гости. Горе има две спални и две бани.

— Говориш като посредник за продажба на недвижимо имущество.

Тя се усмихна.

— Навик, какво да се прави.

— Отдавна ли живееш тук?

— От известно време.

— Не те ли е страх да живееш съвсем сама в една толкова голяма и отдалечена от града къща?

— Не. Къщата има охранителна система. А и аз съм свикнала със самотата. — Наклони главата си на една страна и замислено продължи: — Предполагам, че е малко егоистично за сам човек да живее в такава голяма къща, но имах нужда от дом. Имението е добра инвестиция, а с ипотеката...

Чейс вдигна и двете си ръце.

— Всички тези подробности са напълно неразбираеми за мен. И винаги са били. Мисля, че е напълно достатъчно, ако ти кажа, че къщата ти е чудесна.

— Благодаря ти. Позволи ми да взема палтото ти.

Той се поколеба. Нямахше намерение да се застоява.

Но огънят изглеждаше толкова примамлив! След като бе изминал целия този път, можеше да поостане, поне за да се постопли.

Той съблече палтото си, свали и другата си ръкавица и ги подаде на Марси. Тя се отдалечи с дрехите му, а той се премести до камината, подпря единия си крак на ниската каменна плоча и разпери ръце над пламъците.

— Приятно е — каза той, когато тя застана до него.

— Хмм. Прекарах по-голямата част от следобеда сгушена пред огъня. Нямам кой знае колко купувачи тия дни и реших, че това е най-подходящият момент да си пооправя документацията.

Един от фотьойлите, тапициран с кремава на цвят кожа, беше покрит с договори и скици на имоти, които тя бе оставила разхвърляни, когато бе станала да отвори вратата. Зад лявото ѝ ухо се подаваше един молив, почти скрит под разкошната коса, по която сестра му толкова бе въздишала. Беше облечена в лилава на цвят мека вълнена пола, пуловер в подходящ цвят, обула бе плътни чорапи и... пухкави сини домашни пантофи под формата на смърфове, които обгръщаха краката ѝ чак до стройните глезени.

Тя проследи развеселения му поглед, който се бе спрял, на пантофите ѝ.

— Подарък от моята секретарка.

— Кукуто?

Марси се разсмя.

— Срещнал си се с Есме?

— Отбих се в офиса ти. Тя ми даде адреса ти.

— Екстравагантното ѝ облекло и поведение е просто поза, уверявам те. Преструва се успешно и никой не подозира колко е умна в действителност. Но това няма значение. Аз, обаче, постоянно се оплаквам, че са ми студени краката и тя...

— В буквалния или в преносния смисъл?

— Аз го казвам в буквалния смисъл, но може да се изтълкува и в преносния. Особено с купувачи, които се отказват от сделката в последния момент.

Чейс изведнъж осъзна, че разговорът, който водеше с Марси, бе най-дългият му разговор с жена, след смъртта на Таня. Обикновено питаше жените какво ще пият, а после му бяха необходими само няколко думи, за да ги закара до разбърканото си, неоправяно с дни легло.

Леко примигна при спомена за тия нощи. Марси погрешно изтълкува гримасата и го попита загрижено:

— Болят ли те ребрата?

— Малко — призна той. — Днес цял ден ходих насам-натам и не успях да взема хапчетата си.

— Искаш ли нещо за пиене?

Той бързо се взря в очите ѝ. Погледът му се задържа за миг, а после се отмести към чашката за чай, която бе поставена на края на масата.

— Благодаря, но никак не си падам по питиета в торбички.

— Забележката ти никак не е духовита.

— Е, ти беше царицата на каламбурите в училище.

— Нямах предвид чай. Предлагам ти бърбън с вода.

— Благодаря, Марси. — В гласа му се прокраднаха сантиментални нотки. Благодареше ѝ не само за питието, но и за доверието, което му гласуваше.

Тя се приближи към бара и отвори едно шкафче под него. Избра някаква бутилка от сравнително скромните си запаси и наля уиски в две чаши.

— Бърбънът едва ли ще има същия ефект като обезболяващите хапчета. Но пък човек не може да си седи пред огъня и да си сръбва хапчета, нали? — Тя весело се усмихна. — Лед?

— Не, само вода. — Благодаря ѝ, когато му подаде чашата. Марси събра на един куп документите, върху които беше работила,

отново се настани в кожения фотьойл и сгъна крака под себе си. Кимна към каменната плоча на камината и го подкани да седне върху нея.

— И докато все още си прав, можеш да сложиш един пън в огъня. Така ще ми се отплатиш за питието.

Чейс сложи няколко цепеници в огъня, отпусна се на плочата с широко разтворени колене и се загледа в чашата, която стискаше в ръцете си.

— В джоба ми има чек за 573 долара и 62 цента. Всъщност затова и дойдох. Исках лично да се разплатя с теб и да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

Тя сведе поглед.

— Вчера се държах много лошо. Просто си изпуснах нервите. Вбесих се, като те чух да казваш, че предпочиташ да беше умрял. Беше много глупаво от твоя страна, Чейс...

— Да, но го осъзнах едва след като ти си тръгна.

— Така че не е нужно да се безпокоиш за тези пари. Можеш да ги върнеш и по-нататък.

— По-нататък може и да нямам толкова пари. Ако не беше продала онази къща, сега нямаше да имам и пукната пара.

— Значи вече знаеш. И не се сърдиш? Лъки много се притесняваше.

Той кимна.

— Никога не съм смятал да живея в нея и напълно я бях забравил. До днес. — Чейс се поизправи на мястото си и се опита да се усмихне. — Така че ако днес имаш този чек, то е благодарение на способностите ти като добър търговец. — Извади чека от джоба на ризата си и ѝ го подаде.

— Благодаря. — Дори не го погледна, за да види дали написаната там сума е точно толкова, колкото трябваше да бъде и го остави върху купчината с документи и книжа в края на масата. — За бързото ти оздравяване. — Вдигна чашата си и го погледна. Той мълчаливо вдигна своята. Бавно отпиха от питиетата си.

В продължение на няколко минути останаха мълчаливо заслушани в пращането на огъня и в почукването на ледените кристалчета по стъклата, които гледаха към гората. Макар и останала без листа, гората беше гъста и тъмна. Стволовете на дърветата, прави и

черни, приличаха на овъглени гигантски кибритени клечки, а очертанията им бяха леко замъглени от падащия дъжд.

— Кой ти каза за телефонните ми разговори?

Той отмести очи от гората и я изгледа с неразбиращ поглед.

— Какви телефонни разговори?

Тя се смути на свой ред.

— Когато влезе, спомена нещо за някакво куку. Аз си помислих, че говориш за оня смахнат, който постоянно ми се обажда по телефона.

— Говорех за секретарката ти. За оная Есме.

— О!

— Някой те безпокои по телефона?

— Аха.

— Кой?

— Не зная. Ако знаех, щях да го намеря и да го помоля да престане.

— Какво ти говори по телефона?

— О, най-различни гадости. И през цялото време диша тежко и пъшка.

— А ти какво правиш?

— Затварям телефона.

— Колко често се обажда?

— Трудно е да се каже. Понякога не се обажда със седмици, а друг път звъни по няколко пъти на вечер. Има дни, в които наистина ми писва и се налага да изключвам телефона. Дори и да се бе опитала да ми се обади, за да ми каже, че идваш, Есме не би могла да се свърже с мен.

Той проследи погледа ѝ към телефона, който стоеше на една малка масичка в антрето. Слушалката бе вдигната и лежеше до апарата.

— Обаждал се е и днес?

— Два пъти — небрежно му отговори тя. — Беше много досадно, защото се опитвах да се съсредоточа върху работата си.

— Как можеш да се отнасяш толкова нехайно към това, Марси? Съобщила ли си на Пат?

— На шерифа? Не. — В гласа ѝ се долавяше искрено изумление, сякаш предложението му бе абсолютно нелепо. — Това сигурно е някой тийнейджър, който се възбужда като говори мръсотии по

телефона. Предпочита да не вижда жената пред себе си, вероятно няма достатъчно смелост за това.

— И какво точно казва?

— Крайно глупави и безинтересни неща. Искал бил да ме види гола и т.н. Обяснява ми какво би ми направил с езика си и... — Тя неопределено махна с ръка. — Е, мисля, че и сам се досещаш.

Марси срамежливо сведе поглед и Чейс отбеляза, че сестра му май има право и че Патето наистина е страхотна. Огънят хвърляше меки отблясъци по лицето ѝ и кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна. По нея нямаше нито една бръчица, беше гладка като порцелановите фигурки, които баба му навремето държеше във витринката на шкафа във всекидневната. Високите скули слабо засенчваха леко хлътналите ѝ бузи.

— Правила ли си си пластична операция на кожата край очите и брадичката?

— Какво? — Въпросът му толкова я изненада, че тя едва не разля питието си.

— Сейдж ми каза, че жените в козметичния салон се питали дали не са ти поопънали кожата по време на операцията след катастрофата.

— Не! — Гласът ѝ изразяваше искрено недоумение. — Трябва наистина да няма за кого да си говорят, щом са започнали да клюкарстват за мен.

— Ами Лъки вече се ожени.

Тя искрено се разсмя.

— А, да. Той беше главният обект на клюките им. Винаги имаха за какво да си говорят.

— Значи не си помолила лекаря да поопъне лицето ти тук-там?

— Не, не съм — сухо отговори тя. — Той просто трябваше да премахне един белег ей тук. — Прокара пръст по челото си. — Едно парче стъкло се бе забило под кожата ми.

Непреднамереното споменаване на злополуката изведнъж помрачи непринудения им разговор. Чейс понечи да изпие на една глътка останалото в чашата му уиски, но си спомни решението, което бе взел предишната нощ, и остави чашата на плочата до себе си. После бавно се изправи.

— Е, май ще е по-добре да те оставя да си гледаш работата. Не исках да те прекъсвам.

— Не е необходимо да си тръгваш. — Тя разгъна дългите си, стройни крака и също се изправи. — Работата ми изобщо не е спешна. Чейс погледна към стъклената стена.

— Времето става все по-лошо. Пък и вече свърших това, за което бях дошъл. Време е да се връщам в града.

— Хмм. О, между другото, клиентите, с които бях на родеото, днес ми се обадиха и попитаха как си. Все още проявяват интерес към закупуването на имот в този район.

— Е, значи не си провалила сделката си заради мен.

— Така изглежда.

— Радвам се.

— Имаш ли някакви планове за вечеря?

Той вече се бе насочил към вратата. Чу въпроса ѝ и се обърна.

— Вечеря?

— Вечеря. Това, което ядем вечер. Имаш ли някакви планове?

— Всъщност, не.

— Значи си на чили и консерва сардини?

Той се усмихна накриво.

— Нещо такова.

— Какво ще кажеш за една пържола? — Направи кръг с двете си ръце. — Ей толкова голяма. И толкова дебела. — Остави около пет сантиметра разстояние между палеца и показалеца си. — Леко препечена.

Вечеря с Марси. Вечеря с жена. Кой знае защо, това му се стори много по-интимно преживяване, отколкото търкалянето в леглото с някоя случайна жена — единственият му начин на общуване с нежния пол след смъртта на Таня. Няколко питиета и хоп в леглото! Никакво мислене. Никакви разговори. Никакви ангажменти.

Но една вечеря бе нещо съвсем различно. Трябваше да използва главата си. Да мисли. Да се държи учтиво. Да я гледа в очите, когато ѝ казва нещо. И най-вече, да говори през цялото време. Не беше сигурен дали е готов за това.

Но това беше Патето, в края на краищата. Та той я познава от петгодишна възраст! През последните няколко дни се бе държала с него като истински приятел. Освен това, добре се бе погрижила за интересите му и му бе спестила главоболията по продажбата на къщата, която бе купил след смъртта на Таня. Не можеше да забрави и

приятелското ѝ отношение към Таня, нито пък уважението, което жена му изпитваше към нея.

Можеше да ѝ направи тази услуга, нали?

— Ако я приготвиш алангле, ще остана.

На лицето ѝ грейна широка усмивка и изражението ѝ стана... как точно се бе изразила майка му? О, да! Лъчезарно.

---

[1] Храст с красиви цветове, разпространен и у нас. — Б.пр. ↑

Без каквото и да било неудобство, Марси се извини и отиде да се преоблече в нещо по-подходящо и удобно. Излезе от една от спалните на горния етаж облечена в топъл домашен костюм и с пухкавите пантофи на краката си. Моливът вече не беше зад ухото ѝ, а контактите ѝ лещи бяха заменени с очила.

Веднага щом пържолите зацвърчаха на грила, Марси хвана Чейс да нареже салатата, докато тя наглеждаше картофите, които се печеха в микровълновата фурна.

Попита го дали предпочита официално подредена маса и когато той ѝ отговори отрицателно, тя наслага приборите върху барплота, а не върху масата в трапезарията. Само след миг и двамата бяха заели местата си и бързо унищожаваша обикновената, но вкусна вечеря.

— Боя се, че нямаме десерт — каза тя и взе празната му чиния. — Но в оная кутия на шкафа ще намериш запасите ми от хрупкави шоколадови бисквити.

Телефонът иззвъня — беше поставила слушалката на мястото ѝ, преди да се качи да се преоблича. Марси тръгна да се обади и извика през рамо.

— Трябва да се чувстваш привилегирован, господин Тайлър. Обикновено не разделям шоколадовите си бисквити с кого да е... Ало?

Усмихна се на Чейс и вдигна слушалката към ухото си. Той видя как усмивката мигновено замръзна на лицето ѝ. Бързо му обърна гръб.

Чейс захвърли салфетката на бара, скочи от стола си и само с три крачки прекоси цялата стая.

Преди да успее да измъкне слушалката от нея, тя с две ръце я затръшна върху вилката на телефона, а след това отпусна цялата тежест на тялото си върху нея, сякаш се опитваше да затисне с ръце капака на кош, пълен с гнили и развалени боклуци.

Главата ѝ бе наведена надолу, а лицето ѝ изразяваше отвращение и объркване. Нямахше го безразличното хладнокръвие, което му бе демонстрирала, когато стана дума за телефонните обаждания. Цялата бе пребледняла, беше смутена и видимо разстроена.

— Той ли беше?

— Да.

— Пак ли същото?

— Не съвсем. — Бузите ѝ изведнъж се обагриха в червено. — Този път не ме занимава с това, което би искал да направи. Вместо

това... започна да изброява какво би желал да направя аз... за да го забавлявам.

— Извратен тип!

И Чейс, и брат му бяха възпитани да почитат жените. И двамата им родители се бяха постарали да им втълпят, че са длъжни да уважават чувствата на жените и да се отнасят към сексуалните си връзки с нужната отговорност. Дори и през най-черния си период, когато беше денонощно пиян, Чейс никога не пропускаше да взема необходимите предпазни мерки, когато си лягаше с някоя жена. Никога не се бе възползвал от жена, която не го желае или пък има някакви скрупули или съмнения спрямо него.

Докато бяха ергени, двамата с Лъки бяха спали с безброй жени, но винаги с изричното им съгласие. Не бяха вкарали насила нито една жена в леглата си. Баща им ги бе научил, че щом една жена каже не, това означаваше не и нищо друго. Втълпил им бе, че истинският джентълмен никога не трябва да се натрапва на някоя жена, без значение колко почтена или непочтена е тя.

Според моралния кодекс на Чейс, телефонната порнография беше долно и перверзно издевателство и беше вбесен, че Марси е принудена да търпи всичко това. Шепотът между двама влюбени в леглото бе нещо съвсем различно. Тогава подобни разговори бяха допустими и дори оправдани. Но да чуеш същите думи по телефона, изречени от някакъв напълно непознат — това наистина бе злоещо и крайно неприятно. Изобщо не бе изненадан от страха и отвращението, изписани на лицето ѝ.

— Нима си принудена да слушаш всичките тези дивотии? — Той напрегнато я погледна. Тя кимна и му обърна гръб, за да се върне в кухнята. Той я сграбчи за ръката и я обърна срещу себе си. — От колко време?

— От няколко месеца — отрони тя съвсем тихо.

— Не трябва да се примиряваш с това. Смени си номера. Обади се на Пат и му позволи да сложи на линията ти устройство за проследяване на разговорите.

Беше твърде възбуден и погълнат от това, което говореше и в първия момент не разбра, че все още я държи за ръката и че я бе придърпал толкова близо до себе си, че телата им почти се докосваха. В момента, в който осъзна това, Чейс я пусна и бързо отстъпи назад.

Шумно се изкашля и се опита гласът му да прозвучи спокойно и авторитетно.

— Ами,... аз просто смятам, че трябва да вземеш някакви мерки по въпроса.

Тя се върна до плота и започна да събира чиниите.

— Мислех си, че той сам ще се откаже, като види, че не проявявам интерес и му затварям телефона.

— Очевидно няма да се откаже.

— Да, май че е така. — Тя остави купчината мръсни чинии в мивката и пусна топлата вода. — Ти така и не опита бисквитите. Взemi си.

— Не искам никакви бисквити. — В гласа му се долавяше раздразнение и яд. Поради причини, които не можеше да си обясни, той бе вбесен от безгрижното ѝ и нехайно отношение към тези гнусни телефонни обаждания.

— Защо тогава не направиш по едно кафе, когато аз наредя чиниите в машината? — предложи тя. — Кафето е в шкафа, а кафеварката е ей там.

Тя кимна към един ъглов шкаф. Чейс съвсем правилно изтълкува — тя се опитваше да сложи край на разговора им за телефонните обаждания. Очевидно не желаше повече да обсъждат този въпрос. Беше или прекалено уплашена, или твърде смутена.

А може би пък изпитваше удоволствие да слуша подобни гадости но телефона?

В края на краищата тя бе една самотна жена, която живееше съвсем сама, без приятел или любовник. Чейс поне не знаеше да има такъв. Единственият мъж, за когото бе споменала, бе бившият ѝ годеник в Хюстън. Може би тези телефонни обаждания бяха за нея един безобиден и неангажиращ начин да се поразтовари, да се освободи от грижите и натрупаното напрежение! И ако беше така, защо, но дяволите, бе седнал да се притеснява заради нея?

Залови се с кафето. Беше готов, когато тя приключи с чиниите. Марси нареди върху един поднос чашките с прясно кафе и една чинийка с шоколадови бисквити и го помоли да го отнесе във всекидневната. Заеха старите си места край огъня, а Чейс хвърли няколко дървета в него преди да отпие от кафето и да си хапне от хрупкавите бисквити.

— Как вървят нещата в „Тайлър Дрилинг“?

Той я погледна.

— Ти си преуспяваща бизнесдама, която си разбира от работата, Марси. Вероятно по-добре от всеки друг познаваш финансовото състояние на компаниите в този град. Това ли е твоят тактичен начин да ме попиташ колко време ни остава, преди да обявим фалита си?

— Не исках да любопитствам. Честно!

— Няма значение. — Той философски сви рамене. — Вече е прекалено късно за гордост. Не след дълго катастрофалното ни финансово състояние ще стане публично достояние.

— Толкова ли е лошо?

— Боя се, че да. — Той се загледа в огъня и разсеяно пъкна още една бисквита в устата си. — Нямаме никакви клиенти. Банката ни притиска да върнем парите, които заехме преди години, когато бизнесът ни започна да куца. Беше твърде щедро от тяхна страна, че отложиха плащанията толкова дълго, че очевидно не желаят да чакат повече. Лъки е направил всичко, което е било по силите му. И то без моя помощ. — В гласа му се долавяше горчивина. — Преди няколко години смятахме да започнем да влагаме капиталите си в различни предприятия, докато петролният пазар се стабилизира, но така и не можахме да достигнем до някакво осъществимо решение. После Таня умря и... — Той отново сви рамене. Не бе необходимо да казва нищо повече.

— Чейс. — Той изправи глава и я погледна. Тя леко прокараваше пръст по ръба на чашата си. Почувства погледа му и вдигна очи към него.

— Позволи ми да вложа малко пари във вашата компания.

Той се втренчи в нея с неразбиращ поглед, а после тъжно се изсмя.

— Мислех те за умна и проникателна бизнесдама. Защо ти е да правиш нещо толкова глупаво и безперспективно?

— Защото вярвам в теб и в Лъки. Вие сте интелигентни, изобретателни, трудолюбиви. Сигурна съм, че в крайна сметка ще намерите начин да съживите бизнеса си. А когато това стане, аз ще получа огромна печалба от прозорливата си и навременна инвестиция.

Той рязко поклати глава без да я остави да довърши изречението си.

— Не бих могъл да ти позволя да направиш това, Марси. Още не сме паднали толкова ниско, че да приемаме подаяния. Дори и в този момент имаме право на малко гордост и самоуважение. Освен това, ако бяхме искали партньор, отдавна да сме обсъдили и тази възможност. Имали сме немалко такива предложения, но винаги сме ги отклонявали. Дядо ми е основал компанията по време на бума в петролния бизнес през тридесетте години. Татко е продължил започнатото. Ние сме третото поколение. „Тайлър Дрилинг“ е семеен бизнес и ние не желаем да променяме това.

— Разбирам — тихо каза тя.

— Оценявам предложението ти, но просто няма как да го приема.

— Има един начин. — Тя впи сините си очи в неговите. — Би могъл да се ожениш за мен.

Лъки остави телефонната слушалка и се обърна към жена си.

— Все още не отговаря.

Девън, застанала на вратата, която свързваше спалнята им с банята, се опита да го успокои.

— Това не означава, че е изчезнал отново.

— Но може да означава, че отново се е затворил в себе си.

— Не непременно.

— Не непременно, но вероятно.

— Не изпитваш особено доверие към по-големия си брат. — В гласа ѝ се прокрадна лек укор.

— Е, посочи ми поне едно нещо, което е направил през изминалите две години, за да подсили доверието ми към себе си.

Девън рязко се обърна на босите си пети и влезе в банята, като затвори вратата след себе си толкова бързо, че едва не заципа ръба на нощницата си.

Разярен, Лъки тръгна след нея и рязко отвори вратата. Очакваше да я завари ядосана, но я намери да седи пред огледалото и спокойно да разресва тъмночервеникавата си коса. Красотата ѝ веднага смекчи гнева му.

Девън нямаше равна на себе си, когато решише да го ядоса, или пък да го успокои. Промените в настроението ѝ следваха една след

друга. А това правеше живота му по-интересен и точно затова я обичаше толкова много. Непредсказуемостта на Девън допълваше собствения му буен и променлив характер.

Обичаше я до полуда, но никак не обичаше моментите, в които тя бе безусловно права. А сега случаят бе точно такъв.

— Това, което казах, беше отвратително, нали?

— Хмм... — Не каза нищо повече. А това бе още едно нейно качество, което обожаваше — тя никога не му натякваше грешките. — Той се прибра у дома, Лъки.

— Беше принуден да го направи.

— И въпреки това едва ли му е било лесно.

— Не мисля, че си дойде с подвита опашка.

— Така ли? А аз пък съм убедена, че ръмжеше и се караше с нас, само защото се опитваше да прикрие смущението и радостта си, че отново си е у дома, заобиколен от всички, които го обичат.

— Може и така да е — отстъпи Лъки.

— Но нали днес е дошъл в офиса и е проявил интерес към бизнеса.

— Може да го е направил само за очи.

— Може. Но не ми се вярва. — Тя остави четката и отвори едно бурканче с нощен крем. Протегна ръка и започна бавно да втрива в кожата си ароматичния гел. — Струва ми се, че трябва да оправдаем Чейс поради липса на доказателства. Може би той най-сетне е започнал да оздравява.

— Надявам се...

Лъки взе бурканчето от ръцете ѝ, загреба малко крем в пръстите си и започна да го размазва оттам, докъдето бе спряла. Свали пенъора от раменете ѝ, отмести презрамките на нощницата ѝ, като непрекъснато масажираше кожата ѝ, която бе толкова гладка, че изобщо не се нуждаеше от крем.

— Лори е много обнадеждена от завръщането му. Това само по себе си е достатъчно, за да ме накара да се радвам, че е тук. — Девън сведе глава и отмести косата си настрана, за да може да разтрие и врата ѝ.

— Но мама не знае, че тази вечер пак се е запил някъде.

— Ти също не го знаеш със сигурност. Може да е навсякъде.

— Нощта не е особено подходяща за разходки.

— Дори да гуляе някъде, той е вече зрял мъж и е отговорен само пред себе си. — Погледна го през спуснатите си мигли. — Точно както правеше и ти преди време.

— Хмм — изсумтя той.

Привлечен от примамливия образ на жена си в огледалото, Лъки забрави за предмета на спора им. Нощницата ѝ бе изрязана почти до зърната на гърдите ѝ. Само с едно движение на ръката си той свали презрамките, нощницата се смъкна в скута ѝ и откри целите ѝ гърди.

Лъки протегна и двете си ръце, за да я погали. Дланите му милваха, докосваха, леко масажираха гърдите ѝ. Когато те започнаха да се втвърдяват под изкусните му ласки, Лъки почувства желанието, което пулсираше в собственото му тяло.

— Какво каза лекарят днес? — тихо я попита той.

— Бебето и аз сме добре. — На устните ѝ се появи замечтана усмивка. — Вече минаха цели пет месеца.

— Мислиш ли, че ще успеем още дълго да запазим тайната? — ръцете му се спуснаха към леко издутия ѝ корем.

— Едва ли. Ако Лори не беше толкова притеснена заради Чейс, отдавна да е забелязала промяната в талията ми.

— Двете със Сейдж ще бъдат много обидени, че не сме им казали още в самото начало.

— Може би. Но аз продължавам да смятам, че така е по-добре в случай, че нещо се беше случило.

— Слава Богу, нищо не се случи. — Той наведе глава и я целуна по рамото.

— Не мисля, че Лори би могла да понесе загубата на още едно внуче. Добре направихме, като не ѝ казахме, преди да са изтекли тези опасни първи три месеца.

— Но ти вече си в шестия месец и лекарят не очаква никакви усложнения. — Срещна погледа ѝ в огледалото и ѝ се усмихна, като не преставаше да плъзга ръка по корема ѝ. — Искам вече да обявя пред целия свят, че ще ставам баща.

— Но помисли малко, Лъки — усмивката ѝ леко помръкна. — Сега, когато Чейс си е у дома, може би ще трябва да отложим съобщението още малко.

— Хмм. — Той свъси вежди. — Мисля, че разбирам какво имаш предвид. За него ще е много трудно, като разбере, че ние ще родим

първия наследник на Тайлър.

Девън хвана ръката му и целуна дланта му.

— Знаеш колко много искам това бебе. Но щастиято ми се помрачава винаги, когато си спомня за детето, което умря с Таня.

— Не мисли за това — прошепна Лъки.

Той я изправи, обърна я срещу себе си и жадно започна да я целува, докато ръцете му събличаха пеньоара ѝ. Свали слипа си и силно я притисна към себе си, за да почувства силата на ерекцията му. Девън въздъхна и му предложи да не губи повече време, а веднага да я отнесе в спалнята.

Лъки внимателно я положи на леглото, разтвори краката ѝ и нежно я целуна, усетил върху езика си сладкия ѝ вкус и аромат. После покри с целувки цялото ѝ тяло — поспря се първо на издутия корем, а после леко засмука зърната на гърдите ѝ, покафенели и уголемени от бременността. Най-накрая достигна устата ѝ и впи устни в нейните, а после бавно проникна в тялото ѝ.

Бракът не бе намалил физическото привличане и силната страст, която изпитваха един към друг. Жаждата им да се любят, да се слоят в едно, бе по-силна от всякога. Само след няколко минути и двамата се отпуснаха върху леглото, напълно задоволени и преситени.

Притиснал я към себе си, Лъки нежно галеше тялото ѝ, докосваше корема, обгърнал нероденото им дете. Погледна я и прошепна:

— Как мога да виня Чейс за това, което прави или не прави, като зная каква огромна празнота зее в живота му.

— Не можеш — тя леко потупа ръката му. — Можеш само търпеливо да се надяваш, че някой ден той ще намери лек за болката си.

— Ако има такъв. — В гласа му не се долавяше кой знае какъв оптимизъм.

Девън се размърда и го погледна с упорития и неотстъпчив поглед, който той толкова обичаше.

— О, трябва да вярваме, че има.

Чейс най-сетне успя да възвърне гласа си. Недоумяващият му поглед не слизаше от лицето на домакинята му.

— Какво?

— Ще ме накараш да го повторя ли? — попита Марси. — Е, добре. Казах, че би могъл да спасиш бизнеса и да го задържиш в семейството, като се ожениш за мен. Защото в такъв случай всичко, което имам, ще бъде и твое.

Той върна недоядената си бисквита в чинията, изтръска трошите от пръстите си и се изправи. Бързо взе палтото си, облече го и се запъти към входната врата.

— Не смяташ ли, че си заслужава да обсъдим предложението? — Попита го Марси, докато вървеше след него.

— Не.

Тя го настигна преди да е успял да отвори вратата и изпречи пред него тънкото си тяло.

— Чейс, моля те! Щом аз успях да събера достатъчно смелост, за да го предложа, ти би трябвало да проявиш поне толкова смелост, за да го обсъдим.

— Защо да губя и моето, и твоето време?

— Не мисля, че един разговор, свързан с бъдещето ми, е загуба на време.

Той удари с ръкавиците по дланта на едната си ръка като се мъчеше да измисли как да се измъкне от тая глупава ситуация, без да нарани чувствата ѝ.

— Марси, не знам какво те подтикна да предложиш нещо толкова странно и необичайно. Не мога дори да си представя какво си мислиш в този момент. Ще ми се да вярвам, че просто се шегуваш.

— Не, не се шегувам. Говоря напълно сериозно.

— Тогава не ми оставяш никакъв избор. Не мога да ти кажа нищо друго освен „Не, благодаря“.

— Без дори да го обсъдим?

— Без да го обсъдим. Не мисля, че изобщо си струва да говорим за това.

— Не съм съгласна. Нямам навика всеки ден да предлагам брак на хубави, млади мъже. Ако не смятах, че идеята е осъществима, изобщо нямаше да я спомена.

— Това не е осъществима идея.

— Защо?

— По дяволите! — бе вбесен до крайност. — Защо ме принуждаваш да бъда груб?

— Ако искаш да кажеш нещо, не се притеснявай и не се опитвай да щадиш чувствата ми. Още вчера ти казах, че отдавна съм свикнала с обидите. Те просто вече не могат да ме засегнат и наранят.

— Добре — каза той, като пристъпваше неловко от крак на крак, но не сваляше поглед от лицето ѝ. — Ще говоря направо. Не желая да се женя отново. Никога вече.

— Защо?

— Защото аз имах съпруга. Имах и дете. И тях вече ги няма. Никой не може да заеме мястото на Таня. А и освен всичко останало, аз не те обичам.

— Не мога изобщо да се надявам, че бих могла да заема мястото на Таня. Но искам да знаеш, че нямам подобно желание. Ние с нея сме напълно различни. И можеш да си сигурен, че никога не съм си и представяла, че ме обичаш, Чейс. Хората се женят по най-различни причини и предполагам, че любовта е най-маловажната измежду тях.

Той я погледна напълно слисан и шокиран от чутото.

— И защо, по дяволите, искаш този брак? Знаеш, че не те обичам, знаеш, че все още обичам жена си и въпреки това ми правиш подобно предложение!

— Защото, както самият ти си ми го казвал неведнъж през изминалите няколко дни, аз съм стара мома. А в днешно време, без значение за колко напредничави и прогресивни се смятаме, ако човек не е семеен, на него гледат като на особняк и аутсайдер. Нашият свят е все още свят на семейните. Хората прекарват живота си по двойки. А аз се уморих да бъда все сама.

— Аргументите ти са крайно неубедителни, Марси. Вчера ми разказа как си развалила годежа си само няколко дни преди сватбата само защото не си обичала годеника си.

— Точно така. Но това беше преди няколко години и аз все още бях в групата на двадесетгодишните.

— Е?

— Сега съм на тридесет и пет. Сравнително често се срещат тридесет и пет годишни жени, които са разведени или вдовици. Тридесет и пет годишните ергени не са нещо необичайно и

неестествено. Но ако една жена на тридесет и пет все още е неомъжена, тя е стара мома.

Сведе поглед и тихо добави:

— Особено пък ако е Патето Джоунс.

Чейс смотолеви още едно проклятие. Съжаляваше, че изобщо ѝ се бе обадил. Би могъл да ѝ каже, че този прякор изобщо не ѝ отива, но тя сигурно щеше да помисли, че просто се опитва да бъде любезен.

— Зная, че не съм някоя умопомрачителна красавица, Чейс. Фигурата ми не е нищо особено. Но мисля, че мога да ти дам това, от което имаш най-голяма нужда.

— Пари? — Гласът му бе натежал от презрение.

— Приятелство. Мога да споделя самотата ти, твоята и моята.

— Вземи си куче.

— Алергична съм към тях. Освен това, в момента говорим за това от какво се нуждаеш ти, а не аз. Ние сме приятели, нали? Винаги сме се разбирали добре. Уверена съм, че ще направим добър екип.

— Щом искаш да си член на някакъв екип или отбор, защо не се запишеш в лигата по боулинг?

Сарказмът му изобщо не можеше да я смути.

— Година и половина вече се скиташ насам-натам и макар че не искаш да си го признаеш, аз съм уверена, че вече ти е писнало от този начин на живот. Мога да ти дам сигурност и стабилност. Имам дом — тя разпери ръце, за да му покаже къщата. — Обичам го, но щях да го обичам много повече, ако имах с кого да го споделя.

— Вземи си съквартирант.

— Точно това се опитвам да направя.

— Имах предвид друга жена.

— Няма да ми хареса да живея с друга жена — тя мрачно се изсмя. — А и освен това, само един Господ знае какво ще измислят за мен клюкарите на Милтън Пойнт, ако тук се нанесе още една жена.

Чейс мълчаливо присъди точка в нейна полза, защото знаеше, че е права. Най-общо казано, хората в града бяха твърде ограничени и постоянно ровеха за някакъв скандал, с повод или без повод. Но това си бе проблем на Марси и той едва ли бе най-удачното му разрешение.

Въпреки всичко, кавалерството, с което бе закърмен, изискваше от него да я отблъсне колкото е възможно по-безболезнено. Макар да не я обичаше, той изпитваше истинско уважение към нея, ако не за

друго, то поне за куража ѝ да повдигне този въпрос пред него. Едва ли ѝ е било много лесно да го направи. Преглътнала бе цялата си гордост и самоуважение.

— Виж, Марси...

— Ще кажеш не, нали?

Той дълбоко пое дъх и шумно въздъхна.

— Да. Ще ти кажа не.

Тя сведе глава, но веднага след това я изправи и го погледна. В очите ѝ се четеше истинско предизвикателство.

— Помисли си, Чейс.

— Няма за какво да мисля.

— „Тайлър Дрилинг“.

Той сложи ръце на кръста си и се приведе напред.

— Осъзнаваш ли какво правиш в този момент? Опитваш се да си купиш съпруг?

— Щом аз не се притеснявам от това, защо трябва ти да се притесняваш? Имам много пари. Много повече отколкото са ми необходими. Какво да правя с тях? На кого да ги оставя? Какво удовлетворение бих могла да изпитвам от работата си и от постигнатите успехи, щом не мога да споделя плодовете от този труд с някой, който се нуждае от помощ?

Той размаха ръкавиците си под носа ѝ.

— Няма да е много трудно да намериш някой друг. Сигурен съм, че наоколо има много мъже, които с радост биха приели предложението ти.

Тя го хвана за ръката.

— Само толкова ли успя да разбереш? Мислиш ли, че щях да те искам под покрива си, ако знаех, че би бил доволен да живееш изцяло на моя издръжка? Никога, Чейс Тайлър! Но аз зная, че ти ще продължиш да работиш по-упорито от всякога. Не се опитвам да те лиша от гордостта и мъжкото ти достойнство. Не искам да правя от теб мъж под чехъл. Не желая да съм господарка в този дом. Ако беше така, просто щях да оставя нещата такива, каквито са в момента.

Тя смекчи тона си.

— Не искам да остареея сама, Чейс. Не мисля, че и ти го искаш. А щом не можеш да се ожениш по любов, защо да не се ожениш за пари?

Той се взря за момент в сериозното ѝ лице, а после отрицателно поклати глава.

— Аз не съм за теб, Марси.

— Напротив. Ти си точно мъжът, когото искам.

— Аз? Един разорен, съсипан мъж? Избухлив? Сломен и нещастен? За какво съм ти? Та аз ще превърна живота ти в истински ад. Ще те направя нещастна.

— Нищо подобно не се случи тази вечер. Беше ми много приятно, че си тук.

Значи нямаше да му позволи да се измъкне, без да я засегне и нарани? Не му оставаше нищо друго, освен да ѝ каже ясно и категорично не и да се махне от къщата ѝ.

— Съжалявам, Марси. Отговорът ми е не.

Рязко отвори вратата и излезе навън в бурята. Пикапът, стоял няколко часа на студено, отново отказа да запали. След няколко безуспешни опита, Чейс най-сетне успя да го подкара към града.

Апартаментът му го чакаше тъмен и студен.

Чейс се съблече, изми си зъбите, взе едно обезболяващо хапче и се мушна под студените завивки.

— Да се ожения за Патето Джоунс! — измърмори той, докато се опитваше да нагласи възглавницата си.

Това бе най-нелепото и налудничаво нещо, което някога бе чувал. Защо тогава не се превиваше от смях?

Брат му пристигна в апартамента му още на зазоряване.

— Здравсти. Добре ли си?

— И защо да не съм? — Чейс се намръщи.

— Няма причина, разбира се. Просто се питах как са ребрата ти тази сутрин.

— По-добре. Искаш ли да влезеш?

— Благодаря.

Лъки пристъпи в антрето. Чейс затвори вратата. Сигурен бе, че Лъки го наблюдава изпитателно, макар да се опитваше да го прикрие. Чейс обаче упорито отказваше да направи каквото и да е, за да го улесни. След проточилото се твърде дълго мълчание, Лъки най-сетне стигна до целта на ранното си посещение.

— Снощи те търсих няколко пъти, но не те намерих.

— Проверяваш ли ме?

Лъки изглеждаше огорчен.

— Бях излязъл.

— И аз така си помислих.

— Вечерях навън.

— О, вечеря.

Чейс изгуби търпение. Писна му от всичките тези увъртания и заобикалки.

— Защо не ме попиташ направо, Лъки?

— Добре, по дяволите! Къде беше снощи?

— У Марси.

— У Марси?

— Отидох да й дам чека за болничната сметка и тя ме покани на вечеря.

— Защо тогава не ми го каза веднага?

— Защото изобщо не ти влиза в работата.

— Безпокоихме се за теб цялата нощ.

— Нямам нужда от пазач.

— О, така ли?

Вече и двамата крещяха. Братята бяха еднакво избухливи и раздразнителни. Не за пръв път си викаха един на друг. Но както винаги, и този път бързо се сдобриха.

Чейс поклати глава и се изхили.

— Може би наистина имам нужда от пазач.

— Може и да си имал. Но вече не ти трябва такъв. Сядай.

Лъки се излетна в един фотьойл точно срещу брат си и веднага насочи разговора към истинските им проблеми.

— Как мина срещата в банката вчера.

— Джордж Йънг е просто кучи син.

— Чак сега ли го разбра?

— Не мога да виня нито него, нито банката за това, че си искат парите. Единственото, което не мога да преглътна, е лицемерното му изражение на престорено съчувствие и симпатия към нас. Не мога да се отърва от усещането, че безизходицата ни му доставя истинско удоволствие.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Пред нас се преструва на тъжен и разстроен, а зад гърба ни злорадства и ни се присмива.

— Знаеш ли какво ми се иска да направя? — Чейс се наведе напред и подпря лакти на коленете си. — Ще ми се да натъпча всичките пари, които му дължим в една голяма кутия и да му я тръсна на бюрото.

— Бих изпитал истинско удоволствие, по дяволите! — Лъки печално се усмихна. — Само че това никога няма да стане, нали?

Чейс нервно си играеше с пръстите на ръцете си.

— Вчера ми каза, че само чудо може да ни помогне да се измъкнем от това неспасяемо положение.

— Да. Някакъв дар Божи.

— Ами, аз... — той силно се изкашля. — Какво ще кажеш, ако този ангел спасител ни се яви в лицето на Марси Джоунс?

Лъки не каза нищо. Чейс вдигна очи и го изгледа настойчиво.

— Чу ли какво казах?

— Чух те. Но какво означава това?

— Искаш ли малко кафе? — Чейс се надигна от стола си.

— Не.

Веднага седна обратно.

— Какво общо има Марси с нашите затруднения? — поиска да разбере Лъки.

— Нищо. Освен че... — Чейс се опита да се усмихне. — Тя ни предложи да ни помогне.

— За Бога, Чейс, последното нещо, от което имаме нужда в този момент, е още един заем.

— Тя... ами тя всъщност не ни предлага заем. По-скоро се опитва да инвестира при нас.

— Искаш да кажеш, че иска да купи част от компанията? Да ни стане съдружник? — Лъки скочи от стола и започна да кръстосва из стаята. — Но ние нямаме нужда от съдружници, нали? Не си променил становището си по този въпрос, или бъркам?

— Не.

— Това е добре, защото аз също не съм. Дядо и татко много държаха компанията да си остане семеен бизнес. Изненадан съм, че Марси изобщо се е сетила за нас. Разбирам интереса ѝ, но се надявам, че си ѝ обяснил, че не искаме външни хора в компанията.

— Да, обясних ѝ това, но...

— Чакай малко — кресна Лъки и рязко се обърна. — Тя няма намерение насилствено да се сдобие с компанията, нали? Да плати парите на банката и да придобие дял без значение дали на нас ни харесва или не. Исусе, никога не бях помислял за това.

— Нито пък Марси. Или поне аз си мисля така — каза Чейс. — Предложението ѝ бе по-различно.

Сложил ръце на кръста си, Лъки се вгледа в брат си.

— И какво точно ти предложи Марси?

Този път нямаше как да избегне прямия отговор. Реши, че щом Марси може да му каже всичко направо, значи той също ще може да го направи.

— Тя ми предложи женитба.

— Моля?

— Женитба.

— На кого?

— На мен — изгледа го с раздражение. — На кого друг, по дяволите!

— Не зная какво да мисля.

— Ами, тя ми предложи брак.

— Марси Джоунс ти предложи брак?

— Нали точно това ти казвам! — изкрещя Чейс.

— Не мога да повярвам.

— Ще трябва да повярваш.

Лъки отвратен изгледа брат си. След това подозрително присви очи.

— Чакай малко. И къде бяхте, когато тя ти направи това предложение? Какво правехте?

— Не е това, което си мислиш. Пиехме кафе и си хапвахме шоколадови бисквити.

— Не бяхте в...

— Не!

Лъки отново се отпусна на стола. Настъпи продължително мълчание. Той настойчиво се взираше в Чейс, а Чейс упорито избягваше погледа му. Най-накрая Лъки попита:

— Тя сериозно ли говореше?

— Мисля, че да.

— Дявол да го вземе — смотолеви Лъки. Лицето му изразяваше искрено недоумение и объркване.

— Беше се подготвила добре. Изтъкна най-различни аргументи. Приятелство, стабилност. И, разбира се, пари.

Лъки поклати глава с изумление, а след това силно се разсмя.

— Не мога да повярвам. Наистина ли ти каза, че ще ти даде пари, ако се ожениш за нея?

— Ами, да. Нещо такова.

— Можеш ли изобщо да го проумееш? Чувал съм, че е много умна и проявява завидно самообладание и твърдост в бизнеса, но кой би могъл да предположи, че ще направи нещо подобно? Ти какво ѝ каза? Искам да кажа... — Той замълча и му намигна. — Предполагам, че си ѝ отказал.

— Да. Точно това направих.

Този път Чейс се изправи и започна да се разхожда напред-назад. Кой знае защо, смехът на Лъки силно го ядоса. Внезапно се почувства задължен да защити Марси, да я оправдае по някакъв начин.

— Не бива да ѝ се присмиваш — гласът му бе заядлив и раздражителен. — Това, което тя направи, изискваше огромна смелост и кураж. Мисля си, че щеше да ѝ е много по-лесно, ако бе решила да се съблече чисто гола и да ме примами в леглото си.

Лъки сграбчи брат си за ръката и го обърна към себе си.

— Чейс, не е възможно да си мислиш това, което се опасявам, че си мислиш в момента.

Чейс спокойно срещна невярващия поглед на брат си и изненада самия себе си, като каза:

— Това е начин да се измъкнем от тази бъркотия.

Лъки, изгубил дар слово, го изгледа от горе до долу, а след това реагира с присъщата си раздражителност и избухливост. Навря лицето си само на няколко сантиметра от лицето на брат си и силно се разкрещя.

— Ти да не си си изгубил ума? Всичкото това уиски, които си изпил през последните няколко месеца, май напълно ти е размекнало мозъка. Или, може би, она бик изцяло ти е размътил главата?

— Какво искаш? Да избира един възможен отговор?

— Аз не се шегувам.

— Нито пък аз! — Чейс се измъкна от ръката на брат си и се отдалечи от него. — Помисли малко! Назови ми едно-единствено полезно нещо, което съм направил след смъртта на Таня. Не можеш. Никой не може. Ти ми го каза в лицето. Липсата на каквато и да било инициативност от моя страна докара компанията ни до фалит.

— Депресията в икономиката няма нищо общо с личния ти живот — разкрещя се Лъки. — Нито пък с липсата на инициативност. Петролният пазар просто не съществува.

— Да, но аз съм по-големият син. — Чейс не отстъпваше и непрекъснато удряше гърдите си с юмрук. — Аз съм този, който е отговорен, Лъки. И ако „Тайлър Дрилинг“ фалира, това ще тегне на съвестта ми, докато съм жив. Длъжен съм да направя всичко възможно, за да предотвратя катастрофата.

— И си готов да стигнеш дотам, че да се ожениш за жена, която не обичаш?

— Да, готов съм да направя дори и това.

— Преди две години ти нямаше да ми позволиш да се ожения за Сюзън Йънг, за да спася компанията, пали? Смяташ ли, че аз ще позволя да извършиш подобна глупост?

— Ти просто нямаш думата в случая.

Изведнъж осъзна, че ожесточено се опитва да подкрепи плана на Марси. И откога? Вероятно цяла нощ подсъзнателно бе мислил за това. И малко преди да се събуди, бе достигнал до заключението, че предложението на Марси в края на краищата не е чак толкова неприемливо.

Лъки избълва цял порой ругатни.

— Ти още не си се възстановил от смъртта на Таня, Чейс. Как можеш изобщо да си помислиш за връзка с друга жена?

— Нямам намерение да се обвързвам. Поне не емоционално. Марси разбира това. Тя знае, че все още обичам Таня и е готова да се задоволи само с приятелството ми.

— Глупости! Никоя жена не е готова на такава жертва.

— Да, но Марси е. Тя не е романтичка.

— Добре. Но защо е всичко това? Аз ще ти кажа. Защото тя е стара мома, която е решила да си купи съпруг.

— Тя не е стара мома — Чейс изпадна в неконтролируем бяс, когато чу Лъки да изказва на глас същите мисли, които се въртяха в главата му само преди дванадесет часа. — Никак не е лесно за едно толкова преуспяваща жена като Марси да си намери съпруг, който да не се притеснява от успеха ѝ. — Тази мисъл, която му бе хрумнала току-що, му достави истинско удоволствие.

— Добре, забрави за момент тази теория — каза Лъки — и помисли върху това, което ще ти кажа. А може би Марси се опитва да успокои гузната си съвест. Забрави ли, че тя шофираше колата, в която бе убита любимата ти съпруга?

Лицето на Чейс пребледня от гняв. Сивите му очи станаха студени и зли.

— Марси няма никаква вина за катастрофата.

— Зная това, Чейс — търпеливо каза Лъки. — И ти го знаеш. Всички го знаят. Но дали Марси го знае? Дали е успяла да се примири със случилото се? Дали не се опитва да направи нещо за теб, само и само да се освободи от чувството си на вина, пък било то напълно неоснователно?

Чейс се замисли преди да му отговори.

— И какво ако е така? В такъв случай и двамата ще имаме полза от този брак. Всеки ще получи това, което желае. Компанията отново ще стъпи на краката си, а Марси ще се сдобие със съпруг и чиста съвест.

Лъки невярващо разпери ръце, а след това шумно се плесна по бедрата.

— Харесваш ли я поне малко, Чейс?

— Да, много — честно отговори той. — Винаги сме били добри приятелчета.

— Добри приятелчета! Страхотно! — Възмущението и неодобрението на Лъки бяха повече от очевидни. — Искаш ли да спиш с нея?

— Не съм мислил за това.

— Не е лошо да го направиш, защото съм сигурен, че тя е помислила. Убеден съм, че сексът е част от сделката. — Лъки се възползва от мълчанието на Чейс и продължи. — Да преспиш с някоя уличница и да си тръгнеш на другия ден е нещо съвсем различно от това да спиш с жена, с която ще се виждате всеки ден на закуска.

— Благодаря ти за поучителната беседа, братле. — присмя му се Чейс. — Ще я запомня, в случай, че някога почувствам нужда от съвета ти.

— По дяволите, Чейс! Аз само се опитвам да те накарам да обмислиш още веднъж всичко. Ще изплатиш заема на банката веднага, но за цял живот ще трябва да се обвържеш с Марси. Освен ако не възнамеряваш да я разкараш веднага щом изпълни нейната част от сделката.

— Никога няма да направя нещо подобно.

— Но ти ми каза, че все още обичаш Таня.

— Така е.

— Значи всеки път, когато любиш Марси, ще го правиш по задължение. Или което е още по-лошо — от жалост. Ще бъде милостиня, подаяние...

— Ако довършиш това изречение, ще те размажа от бой — Чейс яростно бе насочил показалец срещу брат си. — Не ти позволявам да говориш за нея по този начин.

Лъки отстъпи крачка назад и с изумление се загледа в брат си:

— Ти я защитаваш, Чейс? Това означава, че вече си решил, нали?

В този момент Чейс осъзна, че наистина вече е взел решение.

— Благодаря ти, че дойде, Пат.

Лори въведе шериф Пат Буш в кухнята. Той беше близък приятел на семейството, неофициален гост, който обикновено влизаше през задната врата. Лори би се обидила и засегнала, ако той застанеше пред входната врата и позвънеше на звънеца. През целия ѝ семеен живот Пат винаги е бил много добър приятел — неин и на Бъд. Преди няколко години Бъд бе умрял от рак, но Пат си бе останал верен приятел на семейството. Лори знаеше, че може изцяло да разчита на него в трудни моменти. Като сегашния.

— Какво става? Стори ми се разстроена, когато ми позвъни. — Той остави голямата си кафява шапка марка Стетсън на кухненската маса, съблече униформеното си сако и го закачи на облегалката на един стол, преди да се настани край масата. Лори постави пред него чаша кафе. — Благодаря. Какво става, Лори?

— Чейс ще се жени.

Пат вече бе поднесъл чашата с кафето до устата си. Той почти подскочи от невероятното, шокиращо съобщение и изгори езика си с горещото кафе.

— Ще се жени? — гласът му преливаше от искрено недоумение.

— Точно така, Пат. Толкова съм объркана, че не зная какво да правя.

— За кого ще се жени? За някоя използвачка, която твърди, че ѝ е направил бебе.

— Не, не. Няма такова нещо — Лори бързо поклати глава.

Косата ѝ бе започнала да побелява. Някога руса, сега бе почти сива, изпъстрена с напълно побелели кичури. Беше къса и оформена според последната мода. Лори спокойно можеше да мине за жена с десет години по-млада от действителната си възраст. Всичките ѝ връстнички ѝ завиждаха за стройната и елегантна фигура. Сините ѝ очи обикновено бяха изпълнени с жизненост и веселие. Сега обаче в тях се четеше само тревога и загриженост за най-голямото ѝ дете.

— Ще се жени за Марси Джоунс.

Изумителните съобщения следваха толкова бързо едно след друго, че пиенето на горещо кафе в този момент можеше да се окаже много рисковано. Пат остави чашата си на масата.

— Марси Джоунс — прошепна той. — Дявол да го вземе! И това ако не е ирония на съдбата.

— Нали?

— И как се стигна до това?

Лори му разказа всичко, което знаеше, като започна с това, че Марси бе докарала Чейс от форт Уърт след нараняването му и свърши с разговора, който бе провела с Чейс в ранния следобед.

— Каза, че са решили да се оженят вдругиден при съдията Уолкър. Предложи Сейдж да остане в града, ако иска да присъства на церемонията и ако може да си позволи да отсъства от занятия. Спомена, че Марси искала родителите ѝ да дойдат от Хюстън и че се притеснявали, че пътищата не са съвсем подходящи за пътуване.

— Пътищата? Той решава да се ожени след като прекара последните две години в безпаметно пиянство заради смъртта на жена си, а седнал да се тревожи за пътищата!

— И аз си помислих същото — гласът ѝ трепереше от напрежение и стаена мъка. — Мисля, че той не съзнава какво точно върши.

Пат покри лице с огромната си, загрубяла ръка. Лицето му беше едро и малко червендалесто, но шерифът минаваше за приятен и симпатичен мъж. Косата му все още бе гъста, макар че вече бе по-скоро сива, отколкото кестенява.

Твърде много жени в Милтън Пойнт бяха въздишали по него през всичките тези години. Беше се срещал с някои от тях, но естеството работата му и многобройните му служебни задължения му бяха попречили да създаде собствен дом. Бе си останал ерген, но гледаше на децата на Тайлър като на свои собствени. И точно заради това споделяше загрижеността и притесненията на Лори за Чейс. А и не можеше да забрави безумната мъка и страданията на Чейс след смъртта на жена му.

— Искаш ли да поговоря с него, Лори?

— Няма да има никаква полза — тъжно отвърна тя. — Лъки се опитал да го вразуми тази сутрин. Колкото повече и по-убедителни доводи излагал срещу този брак, толкова по-упорит ставал Чейс. Убеден бил, че това е най-разумното нещо, което би могъл да направи в този момент. Сейдж, естествено, изказа няколко категорични мнения по въпроса, когато ѝ казах. Трябваше сериозно да я сплаша, за да я принудя да не се обажда на Чейс. Само един Господ знае какви ще му ги наговори. Никой не е особено очарован от случилото се, но аз не

искам това да предизвика недоразумения в семейството и то точно когато Чейс най-сетне се върна. Ако сега не го подкрепим, той би могъл да се откъсне от нас завинаги. — В очите ѝ заблестяха сълзи.

Пат се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Не знаех, че Чейс познава госпожица Джоунс толкова добре.

Лори попи очите си с една книжна кърпичка.

— Бяха съученици. Не са се срещали често след като завършиха училище, тъй като родителите ѝ се преместиха в Хюстън. Видяха се отново едва когато Таня започна да търси подходяща къща, непосредствено преди да загине. Не ме разбирай погрешно, Пат. Нямам нищо против Марси. Мисля, че тя наистина е очарователна. Много красива и невероятно интелигентна. — Хубавото ѝ лице се смръщи. — Това, което не мога да разбера, защо ѝ е да се обвързва по този начин.

— И на мен не ми е съвсем ясно.

— Според Лъки, който се обади веднага след като бях разговаряла с Чейс, Марси го е помолила да се оженят, а не той нея.

— Не може да бъде!

Лори му разказа всичко, което Лъки ѝ бе съобщил.

— Той се жени за нея заради парите ѝ — отбеляза Пат, след като тя млъкна. — Прави го, за да спаси „Тайлър Дрилинг“.

— Така изглежда. И точно затова съм толкова обезпокоена. Съзнателно или не, но двамата с Бъд насадихме у Чейс това смазващо чувство за отговорност. Той приема всичко присърце, товари се с проблемите и тревогите на всички ни.

— Това е типично за най-големите деца в семейството, Лори.

— Зная, но Чейс стига до крайности. След смъртта на Таня той започна да се обвинява заедно не бил тръгнал с нея. Вярваше, че ако е бил там, тя едва ли е щяла да умре.

— Но това е лудост!

— Да, но той си е такъв. Счита се виновен за всяко нещастие и несполука. Вероятно се чувства виновен, че през последните осемнадесет месеца бе зарязал бизнеса и задълженията си към семейството. А този брак вероятно е начинът му да поправи стореното. Надявах се, че с връщането му у дома нещата в компанията ще се оправят. Но изобщо не бях допускала, че може да се случи нещо подобно. Той се обрича на нещастие, съгласява се на един брак без

любов, за да спаси компанията. Но по този начин съсипва живота и на Марси. Не мога да си обясня мотивите ѝ. Но съм повече от сигурна, че Чейс все още обича Таня. Точно както аз не престанах да обичам Бъд след смъртта му.

Пат дискретно отдръпна ръката си от нейната. Остана смълчан на мястото си и я остави да си поплаче няколко минути. Накрая попита:

— Какво искаш да направя, Лори?

Тя повдигна глава и леко се усмихна.

— Това, което правиш в този момент. Да ме изслушаш. Имах нужда да поговоря с някого. Девън не се чувства много добре напоследък, а това също много ме тревожи. Лъки много бързо се ядосва, започва да крачи наоколо, да размахва юмруци и да ругае под носа си. Сейдж говори каквото ѝ дойде наум и изрича неща, които ме разстройват още повече. Имах нужда от някой солиден човек като теб, който да ме изслуша, без да ме прекъсва.

Пат се усмихна тъжно, поклати разбиращо глава и прокара пръсти през косата си.

— Да, аз съм точно такъв. Солиден. Но се радвам, че можах да ти помогна. Знаеш, че обещах на Бъд преди смъртта му да се грижа за децата. В момента ми се ще да хвана Чейс за яката и здраво да го поразтърся, за да налея малко ум в главата му, а след това добре да го понатупам. Ако не за друго, то поне заради тревогите, които ти причини през тези месеци.

— И той вероятно ще отвърне на удара с удар. — Тя въздъхна на пресекулки. — Те не са вече деца, Пат. Всичките пораснаха. Сами взимат решенията си и аз не мога да направя почти нищо, дори и когато съм убедена, че допускат ужасна грешка.

Несигурната усмивка бавно изчезна от лицето ѝ и тя напрегнато се вгледа в очите на стария си приятел.

— О, Пат, какво ли очаква Чейс от подобен брак?

Докато чакаше пред кабинета на съдията Уолкър, Чейс се питаше какво всъщност очаква от този брак.

Последните два дни бяха толкова изнурителни и напрегнати, че не му бе останало никакво време да помисли върху това, което

вършеше. А може би съвсем умишлено се бе ангажирал до крайност, опитвайки се да изгони от съзнанието си всички размишления и съмнения, свързани с предстоящата женитба.

Марси бе посрещнала решението му много по-спокойно, отколкото бе очаквал. Веднага след острия спор с Лъки бе отишъл в офиса ѝ. Есме, облечена с вълнена зелена рокля и лилав чорапогащник, бе съобщила за пристигането му. Марси бе в кабинета си и разлистваше книгата с документацията от изминалите две седмици. Веднага щом Есме излезе от кабинета, той каза:

— Мисля, че снощното ти предложение наистина е добро, Марси. Хайде да се оженим.

Не си бе и помислял дори, че тя ще се хвърли на врата му, ще покрие лицето му с жарки целувки и през сълзи ще изрече искрените си благодарности. Не очакваше, че ще се простре в краката му и иде му се закъдне във вечна вяност.

Но предполагаше, че съобщението му ще предизвика реакция, далеч по-емоционална от сдържаното кимване, с което го удостои.

— Но преди да сключим сделката — погледна я напрегнато, — искам да поставя едно условие. — Тя сякаш престана да диша за миг, но може и така да му се бе сторило, защото лицето ѝ си остана спокойно и безизразно. — По-късно ще ти върна всеки цент, който си вложила в „Тайлър Дрилинг“.

— Не е необходимо.

— Но за мен е важно. Важно е и за самата ни женитба. Ако не се съгласиш с това условие, няма да има сватба. Може да ми отнеме години, но държа да знаеш, че някой ден ще си получиш парите обратно.

— Тези пари ще бъдат наши, Чейс, но ако за теб това е толкова важно, аз нямам нищо против.

Скрепиха споразумението си с едно крайно неромантично, делово ръкостискане.

От този момент нататък събитията започнаха да се развиват с главоломна бързина. Побързаха да уведомят семействата си и да уточнят датата със съдията. Макар че можеше да го отложи за по-подходящ момент, Чейс освободи апартамента, в който бе живял с Таня в деня, в който решиха да се оженият с Марси. Няколко седмици след смъртта на Таня родителите ѝ бяха взели от апартамента всичките ѝ

вещи, които той не желаше да задържи, така че този път му бе спестена мъката отново да се рови из нещата ѝ.

Набързо опакова вещите си и без да се бави повече, се премести в къщата на Марси. Това пренасяне всъщност направи сделката им окончателна. Нямаше връщане назад. Може би точно затова бе бързал толкова.

Преместването мина почти гладко, като се изключи един-единствен напрегнат и неловък и за двамата епизод.

— Това е моята спалня — каза му тя и отвори вратата на една голяма и уютна стая.

Стената зад леглото бе покрита с текстилни тапети, които чудесно се съчетаваха с пердетата и покривката на леглото. В ъгъла имаше удобно кресло, тапицирано със същата материя. Спалнята ѝ не бе толкова модерна и изискана, колкото останалата част от къщата. Беше типично женска, без да е претрупана и претенциозна, цялата обстановка излъчваше топлина и уют.

Погледът му се спря на леглото и той мигновено се почувства неудобно.

— А къде е моята?

— Там.

Тя посочи една затворена врата от другата страна на коридора. Чейс внесе вещите си в нея. Марси не му предложи да се нанесе в нейната стая и той изпита истинско облекчение. Беше му спестила неудобството да ѝ откаже.

Откакто Лъки пръв бе споменал за това, Чейс бе мислил доста по въпроса за бъдещите си сексуални контакти с Марси. Тя не го бе казала направо, но очевидно смяташе, че това се подразбира от само себе си и че тя очаква той да бъде неин партньор и в леглото. В началото просто не можеше да си представи, че може да легне гол редом с Патето Джоунс, но постепенно привикна с тази мисъл и реши, че в края на краищата едва ли ще е чак толкова лошо.

Тя беше привлекателна жена. Той притежаваше силен и здрав сексуален апетит. Погледна на нещата от този ъгъл и проумя, че нямаше да му е никак трудно от време на време да прави секс с нея.

Общата спалня, обаче, бе нещо твърде интимно. Можеше да споделя спалнята си само със съпругата си. И макар че смяташе официално да се ожени за Марси, дълбоко в сърцето му Таня щеше да

си остане единствената му съпруга. От време на време сигурно щеше да ляга с Марси, но през останалото време щеше да спи в отделна стая.

Освен че трябваше да се изнесе от апартамента си, Чейс трябваше да се погрижи и за куп други неща. Трябваше да си направи кръвна проба, да купи бланки за брачно свидетелство, непрекъснато му се налагаше да спори с брат си и да успокоява майка си, да внимава да не пребие сестра си, която ръсеше духовити забележки относно здравия му разум, или по-скоро липсата на такъв. На всичкото отгоре трябваше да си купи и нов тъмен костюм.

Извадиха късмет с времето, което бързо се оправи и родителите на Марси пристигнаха вечерта преди сватбата. Веднага поканиха Марси, него и цялото му семейство в Кънтри клуба на Милтън Пойнт. Бяха направо замаяни от щастие, че единствената им дъщеря най-после ще се омъжи. Изглеждаха така искрено облекчени, че тя няма да си остане стара мома, че Чейс се почувства неловко заради Марси. Родителите ѝ бяха единствените щастливи хора около масата тази вечер.

Трябваше да се отдаде заслуженото и на Лори, която направи всичко възможно, за да поразведри малко напрегнатата обстановка. Бе взела със себе си Пат Буш за морална подкрепа. Девън също се опита да поддържа разговора през цялата вечер, макар че и тя беше твърде нервна и се опитваше да прикрие смущението си като непрекъснато се тъпчеше с храна. Огромният ѝ апетит стана предмет на няколко весели шегички и закачки.

Заплашена със смъртно наказание, Сейдж успя да запази мнението си за този брак за себе си. В края на вечерта прегърна бъдещата си снаха с такова изражение на лицето, че човек би си помислил, че Марси е по-скоро жена, осъдена на смърт, отколкото булка, отправила се към олтара с любимия съпруг.

Лъки се държа учтиво, езикът му бе сдържан и изискан, но намусеното му изражение бе достатъчно красноречиво. За всички бе ясно — той е убеден, че брат му допуска ужасна грешка.

В този момент Чейс се взираше в жената, която стоеше редом с него пред кабинета на съдията, и се питаше дали брат му има право. Изобщо не му бе неприятно да стои до Марси. Всъщност, тя изглеждаше чудесно. Беше облечена в бял вълнен костюм, който въпреки изчистената си линия ѝ придаваше тържествен и празничен

вид. Косата ѝ бе вдигната нагоре, на главата си носеше малка шапка с воал, който достигаше до носа ѝ. Сините ѝ очи, които се виждаха през воала, щастливо сияеха.

— Нервен ли си? — попита го тя.

— Не, но се чувствам малко неудобно — отвърна той. — Нямах време да преправя сакото на костюма. Малко ми е тясно.

Тя се пресегна и прекара ръка по широките му рамене.

— Е, това е наказанието на широкоплещестите мъже.

Той леко подскочи, но не бе съвсем сигурен дали реакцията му бе предизвикана от неочаквания, толкова интимен жест на Марси, или от появата на секретарката, която точно в този момент излезе, за да им съобщи, че съдията е готов и ги очаква.

Влязоха един след друг в смълчания, облицован с тежка ламперия кабинет. Най-напред вървяха булката и младоженецът, след тях пристъпваха родителите на Марси, всички Тайлърови и Пат Буш, който завършваше процесията. Лицата на всички изглеждаха строги и неприветливи.

Мислите на Чейс се върнаха към сватбата му с Таня в красивата, осветена от свещи църква. Първите няколко реда бяха запълнени от членовете на голямото ѝ семейство. Цареше празнично настроение, макар че и двете майки си поплакаха малко, притиснали към очите си изящните дантелени кърпички, които Таня бе избродирала за тях.

Никой от присъстващите тогава не се бе усъмнил в искрената любов, която изпитваха един към друг. Таня изглеждаше зашеметяващо красива в бялата си рокля. Бяха се заклели в любов и вярност докато смъртта ги...

— Ти, Чейс, ще вземеш ли Марси Илейн Джоунс за твоя законна съпруга? Ще я обичаш ли, ще я почиташ ли, ще я закриляш ли, докато смъртта ви раздели?

Въпросът изтръгна Чейс от сладките му спомени и го върна към жестоката действителност. Погледна съдията, който се взираше в него с озадачен поглед. След това сведе очи към Марси, която го гледаше с очакване.

— Да.

Съдията зададе на Марси същия въпрос. Тя отговори с тих, тържествен глас. Размениха си златните халки, които бяха купили

заедно предишния ден. Съдията ги провъзгласи за мъж и жена и се обърна към Чейс.

— Можеш да целунеш булката.

Сърцето на Чейс замря в гърдите му.

След смъртта на Таня бе спал с твърде много жени, но не бе целунал нито една от тях. Кой знае защо сливането на устните му се струваше много по-интимна, дълбоко лична ласка, съвсем различна от оргазма, който постигаше, проснал се върху тялото на поредната безименна жена. Целувката означаваше близост, нежност, привързаност. Когато се целуваха, хората заставаха лице в лице, гледаха се в очите и заедно достигаха до тайнството на истинската любов.

Чейс се обърна към съпругата си и я хвана за раменете, леко наведе глава и спря. Стори му се, че всички присъстващи затаиха дъх от напрежение.

Не смееше да погледне Марси в очите. Не искаше да види вълнението или пък неодобрението, изписано в погледа ѝ. Опита се да се концентрира върху устните ѝ. Добре оформени устни с цвета на зрелите праскови в градината им. Сочни и меки, леко разтреперани в този момент.

Той наведе глава и ги докосна със своите. Бяха достатъчно податливи, за да възбудят любопитството му и твърде примамливи, за да го накарат да застане нащрек. Любопитството надделя и той я целуна малко по-настойчиво. Веднага след това рязко се отдръпна.

Тя се усмихна. Той също.

Но усмивката му бе вдървена и неестествена.

Слава Богу, в следващия миг вече бе в прегръдките на майката на Марси. Господин Джоунс развълнуван стисна ръката му, като го приветства с добре дошъл в малкото им семейство. Докато се опитваше да каже нещо подходящо за случая на тъща си, той замислено прокара език по устните си... и шокиран усети вкуса на Марси върху тях.

— Майка ти и баща ти кога ще се връщат в Хюстън?

— Утре сутринта.

Чейс помогна на Марси да съблече коженото си палто и го закачи на закачалката точно до входната врата... тяхната входна врата.

— Защо бързат толкова? Защо не поостанат няколко дни?

— Единственото, което правят откакто са се пенсионирали, е да играят голф. Не обичат да отменят ангажиментите си за голф. Освен това, сигурно си мислят, че присъствието им ще опропасти медения ни месец.

— О! — Чейс свали самото на костюма си. Доволен, че най-сетне се е отървал от него, той изпъна рамене, навис ръкавите на ризата си и разхлаби възела на вратовръзката. — Да отворим ли шампанското?

— Защо не? — Веселието ѝ изглеждаше попресилено. Свали шапката си, остави я на масата и отиде за чаши. — Беше много мило от страна на Девън и Лъки да ни подарят тази бутилка. Особено след като Лъки бе категорично против женитбата ни.

— Кое те кара да мислиш така? — Той извади тапата и паля шампанско в двете чаши, които тя му подаде.

— Шегуваш ли се? Трябваше да съм сляпа, за да не видя неодобрението му. Мръщеше се всеки път, когато ме погледнеше.

— Не се мръщеше на теб, а на мен. Опасенията му относно този брак нямат нищо общо с теб. Той просто се бои, че ще направя и двама ни много нещастни.

— Ще го направиш ли наистина?

Очите им се срещнаха. Макар че на устните ѝ играеше лека усмивка, той бе сигурен, че напрегнато очаква отговора му.

— Ще направя всичко възможно нищо подобно да не се случи, Марси.

— Това ми стига. — Тя чукна чашата си в неговата. Без да свалят погледите си един от друг, те бавно отпиха от студеното, режещо шампанско. — Гладен ли си?

— Малко.

Тя му обърна гръб и отиде в кухнята. Докато се отдалечаваше от него, Чейс забеляза, че елегантната ѝ пола чудесно очертава стегнатия ѝ задник. Краката ѝ също не бяха никак лоши. Разхлаби вратовръзката си още малко и се запита защо отоплението е толкова силно.

За да разсее нарастващото си неудобство, той продължи да говори за брат си.

— А и освен това Лъки има да ми връща. Доста го критикувах, когато той си избираше жена. Девън беше омъжена, когато те двамата се срещнаха.

— Спомням си. Голям скандал се вдигна навремето. Беше обвинен в умишлен палеж и алибито му можеше да бъде подкрепено само от една омъжена жена, с която бе прекарал нощта.

— Е, имаше и смекчаващи вината им обстоятелства.

— Да, зная. Като ги гледам сега заедно, не мога да не мисля, че просто са създадени един за друг. — Тя отвори хладилника и възкликна: — О, Боже! Виж, Чейс! — Вдигна нагоре една голяма, опакована с целофан кошница, пълна със сирена, пресни плодове, шоколадови бонбони и дори една малка кутия консервирано месо.

— Има и картичка.

Тя отвори белия илик и прочете на глас: С много любов и най-искрени пожелания за щастлив семеен живот.

— Подписана е от майка ти и Сейдж. Много мило от тяхна страна, нали?

Той се приближи към барплота, където тя развиваше целофана от кошницата.

— Разбира се.

Беше настроен изключително благосклонно към сестра си, защото благодарение на нея бе успял да поправи един непростим гаф, който беше допуснал.

Рано сутринта тя го беше попитала какъв букет е поръчал за Марси и той трябваше засрамено да си признае, че изобщо не бе помислил за това.

Паникьосана, Сейдж го бе уверила, че тя ще се погрижи за всичко. Два часа по-късно се бе прибрала вкъщи с красив булчински букет от бели рози и бял люляк, който Марси сега бе оставила на бара редом с другите подаръци.

Сейдж очевидно се бе погрижила не само за букета на булката. Докато гледаше оживеното лице на Марси, която разопаковаше вкусотиите, Чейс изпита искрена благодарност към майка си и сестра си, че бяха помислили за всичко.

— Сигурно са я донесли, докато родителите ми бяха тук. Бях отишла на фризьор. Искаш ли малко сирене?

Тя му поднесе парче швейцарско сирене и той го лапна направо от пръстите ѝ. Стомахът му силно се сви, като усети лекия им допир върху устните си.

— Благодаря.

— Няма защо. Младоженците обикновено се хранят така със сватбената си торта.

— В такъв случай трябваше да си поръчаме и сватбена торта.

— Няма значение. Аз обичам нетрадиционните неща. — Усмиваше се, но той долови тъга в гласа ѝ. Тя обаче бързо се развесели и дори леко се разсмя. — Ще си останеш гладен, ако те храня така хапка по хапка. Защо не запалиш огъня, докато приготвя за двама ни по една чиния? И аз съм гладна. Бях прекалено нервна на обяд и не можах да се нахраня добре.

Огънят се бе разгорял и весело пращеше, когато тя влезе във всекидневната. Носеше две чинии пълни с бисквити, сирене, резенчета ябълки и круши и нарязана на тънки парчета шунка.

Марси събу обувките си, съблече сакото на костюма си и се настани удобно в кожения фотьойл, в който бе седяла и преди седемдесет и два часа, когато му направи предложението си за брак.

За техен късмет изминалият ден бе топъл и приятен. Слънцето се показва за пръв път през последните няколко дни. Сега, обаче, вече се бе скрило зад хоризонта и зад голямата стъклена стена надничаше тъмновиолетовото небе. Луната бе голяма и кръгла, но светеше с бледа, студена светлина.

В стаята, озарена от пламъците на огъня, бе топло и уютно. Докато методично унищожаваше храната, която му бе поднесла, Чейс забеляза, че лицето на Марси грееше по-ярко и от огъня. Полата и блузата ѝ бяха в почти същия кремав цвят, както и коженото кресло, в което се бе сгушила. Този блед пастелен фон подчертаваше още по-силно наситения червеникав цвят на косата ѝ. Блузата ѝ вероятно бе копринена и меко обгръщаше тялото ѝ. Бе строга и изискана и в същото време подчертаваше формите ѝ по един твърде възбуждащ и примамлив начин.

— Чейс?

Колебливият ѝ глас го накара да вдигне поглед от гърдите ѝ.

— Хмм?

— Чудиш се как ли изглеждам без дрехи?

Той зяпна от изумление и остана така няколко секунди. След това затвори уста и се усмихна.

— Струва ми се, че да. Но подсъзнателно. Иначе си мислех за това, че си много красива, осветена от огъня. Цветовете по теб чудесно

се съчетават с ярките му отблясъци. Дори и очите ти. Цветът им е същият като на малките синкави пламъчета.

— Не те попитах, за да си изпрося комплименти.

— Зная.

Марси остави чинията си и взе чашата с шампанско, която той бе напълнил отново. Загледана в пенливото вино, тя попита:

— Опитвал ли си се някога да си представиш как изглеждам без дрехи? — Преди да успее да ѝ отговори каквото и да било, тя бързо додаде: — Няма значение. Зная, че не си. — Бързо отпи от шампанското си.

— Всъщност, опитвал съм се.

— Така ли?

— Аха.

— Кога?

— Струва ми се, че бяхме в единайсети клас. В края на учебната година. Когато се връчваха наградите. Ти се качи на сцената, за да получиш една от многото си награди. Като председател на класа, аз седях сред гостите на сцената. Мина точно под светлината на прожектора, който беше в задния край на залата. За няколко секунди видях в профил осветения ти силует. Спомням си, че се запитах, както би направило и всяко друго седемнадесетгодишно момче, как ли би изглеждала гола.

Тя се разсмя с дълбок, гърлен смях.

— Чудех се дали си забелязал. — Видя недоумението му и отново се разсмя. — Знаех точно къде седиш. Когато минавах край теб, нарочно изпъчих гърди.

— Сериозно? — Тя кимна.

— Защо?

— Предполагам, че съм се опитвала да привлека вниманието ти. Но нищо не се получи. — Тя изтръска една несъществуваща троха от полага си. — Любопитството ти явно не е било достатъчно силно, за да те накара наистина да провериш как изглеждам гола.

— Е, по това време ходех сериозно с... мисля, че беше Линда...

— Не. Деби Олдридж.

— Добре де, Деби. Скарахме се с нея същото това лято.

— И веднага започна да се срещаш с Лорна Фицуилиямс.

Той поклати глава.

— Как можеш да помниш подобни неща?

— Помня — тихо пророни тя. Пресуши шампанското си и стана от стола. — Искаш ли шоколадови бонбони, или да ги оставя за утре?

— Остави ги за утре. Прерядох.

Тя се усмихна като хлапачка.

— Добре. Така ще имаме за какво да си мислим до утре. — Остави обувките и сакото си там, където ги бе съблякла, и тръгна по чорапи към стълбището. — Качвам се горе.

— Добре.

— И ти идваш, нали? — В гласа ѝ се долавяше напрегнато очакване.

— Разбира се. Само да загася огъня.

Тя продължи нагоре по стълбите. Обърна се, когато стигна до вратата на стаята си, погледна надолу към него, усмихна се примамливо и затвори вратата зад себе си.

Чейс избърса изпотените си длани в крачолите на панталона си. После събра чиниите и ги отнесе в кухнята. Прилежно прибра кошницата с лакомствата в хладилника. Старателно прегледа всички врати, за да се увери, че са заключени. Включи алармената система и загаси огъня.

Когато вече нямаше какво повече да прави, той се запъти нагоре по стълбите. Беше стигнал до половината, когато се сети нещо. Върна се обратно, отиде до бара, извади бутилка уиски от шкафа под него и едва тогава влезе в стаята си.

Взе чашата от банята, напълни я с уиски и го изпи на един дъх. Алкохолът изгори гърлото му, очите му се напълниха със сълзи, но по цялото му тяло се разля благодатна топлина. Страховете и опасенията му обаче не го напуснаха.

Как, по дяволите, щеше да се справи с това? За всичко бе виновен проклетият му брат. Лъки или щеше да се окаже дяволски прав, или просто бе успял да набие тази мисъл в главата на Чейс. Но и в двата случая бе повече от ясно, че едно случайно чукане бе нещо съвършено различно от това, което му предстоеше тази нощ.

Жената, която го очакваше в съседната стая, не беше просто още едно топло женско тяло. Тя беше личност, притежаваше сърце, което не заслужаваше да бъде разбито. Но той можеше да ѝ даде твърде малко и се опасяваше, че то изобщо няма да е достатъчно.

По дяволите! Но Марси предварително знаеше, че ще е така.

Тя сама бе поискала този брак.

Беше му казала, че ще се задоволи с това, което можеше да ѝ даде, без да очаква нещо повече.

Зает с тези мисли, той свали ризата си, но остави панталона върху себе си. Превръзката на ребрата му се открояваше ясно на фона на загорелите му гърди и черния панталон. Събу обувките и чорапите си. Среса косата си. Изми зъбите си. Сложи си малко одеколон. За всеки случай отпи още една голяма глътка уиски.

След това седна на ръба на леглото си ѝ се загледа във вратата. Чувстваше се като дете, което стои в приемната на лекаря и очаква да го извикат и да му сложат инжекция. Стомахът му се свиваше, дланите му се потяха от напрежение. Колкото повече се бавеше, толкова по-зле се чувстваше. Накрая реши, че е най-добре веднага да приключи с това. Стана от леглото, излезе от стаята и прекоси коридора, който разделяше спалните им. Почука на затворената врата.

— Влез, Чейс.

Из цялата стая бяха разпръснати запалени свещи и вази със свежи цветя. Ароматът, който се носеше в стаята, беше чудесен, силен и опияняващ като на уискито.

Очите му бързо обходиха стаята и се заковаха върху Марси. Тя приличаше на бяло видение, застанала до огромното легло, застлано с атлазени чаршафи в пастелно мек цвят, който напомняше на вътрешността на раковина.

Нощницата ѝ беше тънка и прозрачна. Под нея ясно се виждаха очертанията на тялото ѝ. Веднага забеляза зърната на гърдите ѝ и тъмния триъгълник между бедрата. Беше разпуснала косата си. На светлината на свещите тя блестеше като ореол около главата ѝ. Но погледът в очите ѝ изобщо не бе невинен.

Чейс едва не простена. Марси се опитваше да превърне тази нощ в нещо специално, в истинска брачна нощ, първата брачна нощ на двама влюбени.

— Помислих си, че може да искаш още малко шампанско. — Тя посочи сребърния съд с лед, поставен върху нощното шкафче. В него имаше неотворена бутилка шампанско, което тя сигурно бе купила предварително. До нея бе сложила две високи, красиви кристални чаши. — Не, благодаря — гласът му бе подрезгавял.

— Добре.

Без съмнение вече бе негов ред да поеме инициативата. Като пристъпваше вдървено, той прекоси стаята и се приближи до нея. Знаеше, че трябва да каже нещо приятно и учтиво.

— Много ми харесва... тази дреха — и той посочи нощницата ѝ.

— Благодаря. Надявах се да я харесаш.

Тук трябваше да последна целувка. Добре. Можеше да се справи с това. Беше целувал безброй момичета през последните две десетилетия.

Обгърна я с ръце и я придърпа към себе си. Спря точно преди телата им да се допрат едно в друго и започна да я целува. Първо по челото, след това по бузата и най-после притисна устни към нейните.

Тя съблазнително и подканящо отвори устни. Дъхът ѝ беше чист и примамващо сладък. Той отново усети познатото любопитство. Дали да не задоволи копнежа ѝ? Защо да не плъзне език в устата ѝ, защо да не отвърне със същата страст и желание? Би било много мило, много деликатно от негова страна.

Но не. Няма смисъл да задълбочава нещата повече от необходимото. Той решително стисна устни и само след миг изправи глава. Това беше най-сдържаната, най-сухата, най-стерилната целувка, която човек би могъл да си представи. И въпреки това сърцето му биеше до пръсване.

Това яростно сърцебиене го принуди да си признае, че единственото чувство, което го възпираше и не му позволяваше да я целуне истински, беше страхът — силният, мъчителен страх, че ако се притисне към нея, никога повече нямаше да успее да се отдръпне назад. Този ден вече бе опитал веднъж и после часове наред усещаше сладкия ѝ вкус върху устните си. Ако сега се поддадеше на внезапния си копнеж...

В съзнанието му изведнъж се оформи друга мисъл, много по-неприятна и ужасяваща от предишната. Ами ако не получи ерекция? Никога не бе имал проблеми със сексуалността си, дори и мъртвопиян бе успявал да изпълни задълженията си. Нито една от жените, с които бе спал, не би могла да го обвини в сексуална немощ и безсилие. Но той познаваше Марси от толкова дълго. Бяха приятели от години и точно в това се криеше разликата между нея и всички останали жени.

О, Боже, надявам се всичко да мине гладко и благополучно! Страхът, че може да се провали просто го парализираше.

Марси вероятно почувства, че той има някакъв проблем. Като се усмихваше несигурно, тя кръстоса ръце пред гърдите си и бавно свали тънките презрамки на нощницата си. Смъкна ги надолу по ръцете си и най-накрая застана пред него гола до кръста.

Гърдите ѝ бяха стегнати, добре оформени и млечнобели. Зърната ѝ бяха с невероятно розов цвят, какъвто никога преди не бе виждал. Най-розовите и най-чувствителните женски зърна, които потъмняха и се втвърдиха само от полъха на въздуха и лекото докосване до нощницата ѝ.

Устата на Чейс започна да пресъхва. Той преглътна мъчително трудно и усети как тялото му се напряга. Заля го вълна на облекчение.

Марси остави нощницата си да падне на пода. Направи една крачка встрани от фината, копринена дреха и го погледна. Краката ѝ бяха елегантни, невероятно стройни и дълги. Бедрата ѝ бяха добре оформени, без нито грам излишна тлъстина.

Но това, което като магнит привлече погледа му, бе снопчето червеникавокафяви косъмчета между бедрата ѝ. Беше толкова женствена, така фина и примамлива. Докосна хипнотизиращия го триъгълник с върха на пръстите си. Усещането беше неповторимо; косъмчетата, които погали с пръсти, бяха невероятно меки и съблазнителни.

Тялото му изтръпна от дълбоко, неподправено желание. Усети силен приток на кръв в слабините си. В този момент разбра, че трябва да побърза. Иначе едва ли щеше да устои на импулса да проучи и докосне всеки сантиметър от порцелановата ѝ кожа, да си поиграе със зърната на гърдите ѝ, да ги погали с език, да впие зъби в тях, да зарови ръка в огнения облак между бедрата ѝ. Трябваше да побърза, защото в противен случай щеше да се превърне в истински глупак, прехласнат по прелестите на отколешното си другарче, Патето Джоунс.

— Лягай, Марси — прошепна с подрезгавял от напрежение глас.

Чейс бързо обиколи стаята и загаси всички свещи. Опасяваше се, че може нищо да не се получи в осветената стая, а в този момент той отчаяно желаше всичко да мине гладко и без усложнения.

Свали собствените си дрехи като се препъваше в тъмнината и бързо си надяна един презерватив. Когато легна до нея, тя веднага се

отпусна в прегръдките му. Стори му се невероятно фина и крехка. Намести се отгоре ѝ и бързо разтвори бедрата ѝ.

Проникна в нея твърде рязко и твърде бързо и си помисли, че може и да я е наранил, но тя не издаде никакъв звук. Само леко и несигурно въздъхна, когато го почувства вътре в себе си.

Не, по дяволите, не! Това не би трябвало да ми харесва.

Не е възможно да му хареса чукането с тази жена. Не е възможно да изпита удоволствие и наслада. Не е възможно да се отдаде на опиянението... Трябваше да побърза. Трябваше да свърши час по-скоро. Преди да се е освободил от задръжките си. Преди да се е поддал на желанието си да я люби цяла нощ. Преди да си е признал, че иска да го прави всяка нощ до края на живота си.

Започна да се движи в трескав и забързан ритъм. Задъхан и останал без сили, сведе глава надолу. Бузата му неволно се допря до едно от възбудените ѝ зърна. Чейс леко обърна глава — искаше да свърши колкото е възможно по-бързо — и леко го докосна с езика си.

Това му бе достатъчно. Край! Свърши!

Веднага щом главата му се проясни, а дишането му се нормализира, той се изправи и затърси дрехите си из тъмнината. Бързо ги намери и се запъти към вратата.

— Чейс? — дочу шумоленето на атлазените чаршафи и разбра, че е седнала в леглото.

— Ребрата ме болят. Ще се въртя и обръщам дяла нощ. Не искам да те притеснявам — смънка той.

Втурна се навън и затвори вратата след себе си. Имаше чувството, че е избягал от най-непоносимото, най-сладкото мъчение, което един мъж би могъл да изтърпи.

Марси наплиска лицето си със студена вода, вдигна глава и се втренчи в отражението си в огледалото. Отчайваща гледка! Бе прекарала по-голямата част от нощта в плач и сега очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. Без прикритието на козметиката лицето ѝ имаше нездрав, жълтеникав цвят. Беше уморена и пребледняла, всичките ѝ тридесет и пет години сякаш бяха изписани на лицето ѝ.

Взираше се в отражението си и се питаше как изобщо е могла да се надява, че ще успее да съблазни един толкова красив и силен мъж като Чейс, който би могъл да притежава всяка жена, която си пожелае. Уличницата, която бе дошла да го посети в болницата, сигурно го задоволяваше много по-добре от кокалестата, луничава патица Джоунс.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но твърдо решена да не се поддава отново на слабостта си, Марси бързо се потопи в топлата вана. Водата веднага облекчи болката между бедрата ѝ. Бяха се любили само веднъж, но Чейс я бе обладал твърде грубо и рязко.

Тя насапуниса тялото си и го огледа критично. Хвана гърдите си с ръце и леко ги повдигна. Щеше ѝ се да са малко по-големи и по-тежки. Хрумна ѝ, че би могла да си направи пластична операция, за да ги поуголеми, но веднага отхвърли тази идея. По-големите гърди едва ли щяха да накарат Чейс Тайлър да се влюби в нея.

След изминалата нощ се боеше, че не съществува начин да го накара да я заобича.

Всъщност този страх бе дълбоко вкоренен в нея. Откакто се помнеше, живееше измъчвана от отчаянието, че той никога няма да отвърне на чувствата ѝ.

Марси излезе от ваната, избърса се и започна да се облича.

Винаги бе мислила за Чейс като за идеалния мъж. Никой друг не можеше да се сравнява с него. И той, като всички останали в училище, я бе наричал Патето, но кой знае защо в неговите уста прякорът не ѝ се бе струвал толкова жесток и обиден. Беше се зальгвала с мисълта, че той влага в това обръщение по-различни чувства, въобразявала си бе, че в гласа му се долавя искрена привързаност и обич.

Тя, разбира се, знаеше, че той не би си и помислил да я покани на среща. Съществуваше неписано правило, според което любимците на момичетата никога не излизаха със зубрачки и особнячки като нея.

В очите на останалите това би била постъпка, предизвикана от съжаление и състрадание.

Завърши училището в Милтън Пойнт без да сподели чувствата си към Чейс. Записа се в колежа с надеждата, че ще срещне някой, който далеч превъзхожда Чейс Тайлър. Всъщност имаше няколко връзки в колежа — по-зрелите младежи не държаха особено да се срещат само с красавици — но завърши, без да е открила мъжа, който да измести Чейс от сърцето и ума ѝ.

Посрещна с истинско облекчение решението на родителите си да се преместят от Милтън Пойнт след пенсионирането си и да се установят в Хюстън. Нямахше повече да ѝ се налага да се прибира у дома и да слуша за романтичните лудории на Чейс и брат му или да го среща по улиците, винаги в компанията на някоя красива жена.

Когато разбра, че се е оженил, плака цели два дни без да спре. След това се стегна, съвсем прагматично се опита да очертае бъдещия си живот, като си даваше ясна сметка, че не бива да допуска дълбоката ѝ любов към Чейс да се превърне в натрапчива мания. Реши, че е крайно нездравословно и изтощително да вехне и въздиша по мъж, който пет пари не дава за нея.

Достигнала до това изключително важно и съдбоносно решение, тя се отдаде изцяло на кариерата си като посредник в продажбите на недвижимо имущество. Още през първата година Марси зае третото място по брой на продажбите в областта Хюстън. На следващата година бе номер едно в класацията и запази първото си място още две последователни години.

После срещна мъжа, за когото се сгоди по-късно. След пълния провал на годежа, Марси реши да основе своя собствена агенция. Родителите ѝ бяха истински шокирани, когато разбраха за намерението ѝ да се установи в Милтън Пойнт, където нейн единствен конкурент щеше да бъде една безобидна, семейна фирма за продажба на недвижимо имущество. Собствениците ѝ бяха в този бизнес от толкова дълго, че вече бяха напълно доволни от постигнатото.

Бе живяла и работила в Милтън Пойнт две години, когато съпругата на Чейс потърси услугите ѝ. Таня Макданиел Тайлър се оказа прекрасен човек. Марси изпита неописуемо облекчение след запознанството си с Таня.

Почувства се по-добре, когато разбра, че Чейс е женен за жена, която така явно го обожава.

Никога обаче не ги бе виждала заедно. В деня, в който си наложи да влезе в офиса на „Тайлър Дрилинг“ и да се ръкува с Чейс, сякаш той бе просто един съученик, с когото не се бе срещала дълго време, Марси трябваше да събере цялото си мъжество, за да извърши най-трудното нещо в живота си до този момент.

Той я обгърна с ръце и я притисна към себе си. Тя го докосна, усети топлината и аромата му и сърцето ѝ едва не се пръсна от вълнение. Чейс изглеждаше искрено радостен, че я вижда. Но докато Марси го гледаше с разбито от копнеж сърце, той влюбено прегърна жена си и я целуна с всичката нежност, на която беше способен.

А след това Таня намери смъртта си в собствената ѝ кола. Докато лежеше изпотрошена в болницата, Марси не преставаше да се моли на Бог, не преставаше да търси обяснение за Божията воля. Защо Господ ѝ бе причинил това? Защо трябваше да стовари върху съвестта ѝ угризенията за смъртта на жената, чийто съпруг обичаше и желаше?

Тогава се бе заклела, че някой ден ще успее да му помогне да се възстанови от жестоката загуба.

А сега, докато слизаше но стълбите, тя си даде същия обет. Щеше да направи всичко възможно, за да превърне Чейс в оня жизнен мъж, когото винаги бе познавала. Щеше да го направи дори и ако това означаваше да му позволи да я люби по начина, по който го бе направил през изминалата нощ. Щеше да задоволява физическите му нужди и страсти, макар да знаеше, че умът и сърцето му принадлежат на друга жена.

Той я чу да влиза в кухнята и се обърна.

— Добро утро. — Погледна я само за част от секундата и веднага отмести поглед встрани.

— Добро утро, Чейс. Добре ли спа?

— Чудесно.

— Станал си рано.

— Навик.

— Ако знаех, че си станал, щях да слеза по-рано.

— Няма нищо. Вече сложих кафето. Само минутка-две и ще е готово.

— Как са ребрата ти?

— Кое? — той се обърна.

Тя кимна към превръзката, обвила голите му гърди. Облечен бе само с едни стари, избелели дънки Ливайс. Коленете ѝ се разтрепериха, като погледна към тях. Меката материя плътно обгръщаше силните му крака и ясно очертаваше издатината между бедрата му.

— Ребрата ти. Снощи ми каза, че те болят.

— О, да, точно така. — Обърна ѝ гръб и започна да отваря наред вратите на шкафовете, докато най-накрая намери чашки за кафе. — Тази сутрин са по-добре.

Значи оправданието му да избяга от леглото ѝ снощи е било измислено. Просто не искаше да спи с нея. Макар че бе нанесъл вещите си в свободната спалня, тя се бе надявала, че след като се любят веднъж...

Като се опитваше да превъзмогне болката, стегнала гърлото ѝ, тя попита:

— Какво искаш за закуска?

— Кафе.

— Нямам нищо против да ти приготвя нещо. Само ми кажи какво искаш.

— Нищо. Наистина. Само кафе.

Той се настани на един стол зад бара. Няколко минути по-късно Марси се присъедини към него. Всеки мълчаливо отпиваше от кафето си. Очите им се срещнаха само веднъж, и то за части от секундата.

Така ли щеше да бъде всеки ден? Щяха да обитават една и съща къща, да дишат един и същ въздух, да правят секс от време на време, но да живеят, потънали в безутешното отчаяние, за което пишеше Торо^[1].

— Днес май пак ще има слънце — гласът ѝ прозвуча фалшиво и неестествено.

— Може и да се постопли.

— Може.

След няколко минути, изпълнени с напрегнато мълчание, Марси попита:

— Какви са плановете ти за днес?

— Казах на Лъки, че ще намина към офиса преди обяд. Той намекна, че не трябва да се чувствам задължен да ходя на работа,

защото... ами, нали разбираш, днес е първият ден след сватбата ни. Но аз го успокоих, че това няма значение... Има ли? — Той неспокойно я погледна.

— Не, не, разбира се. — Надяваше се той да не забележи несигурната ѝ усмивка. — Аз също смятам да отида до офиса си.

— Е, ами аз май е по-добре да се дооблека и да тръгна. — Той остави чашата си и се изправи.

— Защо не отидеш на лекар?

Той докосна превръзката си.

— Може. Тия бинтове ме изтормозиха. Мисля, че е време да ги свалят.

Докато той се обличаше на горния етаж, Марси остана загледана в изстиналото си кафе, като се опитваше да се пребори с безсилието и разочарованието. Надявала се бе, че ще прекарат деня заедно. Е, не непременно в леглото, както правят младоженците, но поне щяха да се поопознаят малко по-добре.

Отдала се бе на мечти, представяла си бе, че той ще е толкова увлечен, че няма да му се иска да се откъсне от нея, че ще прекарат деня в леглото, ще изучават голите си тела, ще се поглъщат с очи, ще се изпиват с устни, ще забравят за глада и жаждата, напълно погълнати от стремежа си да заситят неутолимия копнеж да се притежават един друг.

Но това си бяха чисти фантазии. Той отиваше в офиса. За него това беше поредният, изпълнен с работа и задължения ден. Ден като всички останали. Явно смяташе, че вече бе изпълнил своята част от сделката. Марси си спомни споразумението им, стана от стола и влезе в стаята, която използваше за кабинет.

Когато Чейс отново слезе, тя го чакаше в долния край на стълбището. Взе кожуха му и му помогна да се облече.

— Кога ще се върнеш довечера? — попита го, докато оправяше яката му.

— Около пет часа.

— Добре ли ще бъде да вечеряме в шест?

— Чудесно.

Марси разтвори кожуха му и пъкна един бял плик в джоба на ризата му. После подпря ръце на гърдите му, повдигна се на пръсти и бързо го целуна по устните.

— До довечера.

Той рязко кимна:

— Да, до довечера.

Втурна се към вратата и изхвърча навън, сякаш земята гореше под краката му.

Тъй като никога не ходеше толкова рано в офиса си, Марси се отпусна край камината, взе ръжена и мрачно разрови живите въгленчета, които блещукаха под пепелта. Разпали ги внимателно и огънят весело лумна.

Марси наблюдаваше огнените езици, които поглъщаха големите пънове, и ѝ се щеше да можеше толкова лесно да възпламени чувствата и страстите на съпруга си. Точно в този момент това ѝ се струваше напълно невъзможно, но ако имаше някакъв начин да го направи, тя бе твърдо решена да го открие. Беше се справила с жестоките подигравки на връстниците си в училище. Беше си извоювала уважението на колегите си, натрупала бе цяло състояние. Отдавна вече бе една преуспяваща дама, която нямаше нищо общо с Патето Джоунс.

Всичките ѝ други цели, обаче, бледнееха в сравнение с желанието ѝ да накара Чейс да я заобича. Парите, които бе вложила в бизнеса им, нямаха никакво значение. Тя бе заложила в този брак далеч по-важни неща — заложила бе гордостта, достойнството, бъдещето, щастието си. При такъв голям залог тя просто нямаше избор.

Трябваше да успее.

---

[1] Американски автор (1817 — 1862 г.) — Б.пр. ↑

Чейс повъртя плика в ръцете си, няколко пъти го огледа от всички страни и едва тогава го отвори. Чекът беше на негово име, Марси бе написала собствената му банкова сметка като получател. Беше твърде чувствителна и тактична и за пореден път бе пощадила гордостта му, като не бе изпратила чека направо на банката. Беше запазила престижа и репутацията му, най-почтено бе изпълнила своята част от сделката. Сумата, която му даваше, бе повече от щедра, много по-голяма, отколкото му бе необходима, за да изплати заема. Щяха да им останат пари и за текущи разходи през следващите няколко месеца.

Леко раздразнен, Чейс подхвърли чека на бюрото и се приближи до прозореца. Загледа се с невиждащ поглед през запотеното стъкло.

Чувстваше се като мръсник. Той беше мръсник.

Марси не се оплакваше, по никакъв начин не изразяваше разочарованието си, не се опитваше да го критикува, но той знаеше, че я бе наранил през изминалата нощ! Не само емоционално, но и физически.

Без да го осъзнава, тя леко се бе намръщила, докато седнаше на стола сутринта. Не само я беше обидил, но ѝ беше причинил физическа болка, а мисълта за това го караше да се чувства като животно. По време на закуската бе почти готов да изкаже загрижеността си за лекото ѝ неразположение, но никак не му се искаше да засяга темата за брачната им нощ. В какъвто и да било контекст.

Ако заговореха за физическата ѝ болка, те неминуемо щяха да стигнат и до душевните ѝ страдания, а той просто не можеше да се справи с подобен разговор. Би могъл да ѝ обещае, че никога повече няма да я наранява физически. А емоционално?

Беше повече от очевидно, че тя се бе надявала да прекарат деня заедно вкъщи. Беше споменала, че се кани да отиде в офиса си, но копринената домашна роба и изящните атлазени пантофи едва ли бяха най-подходящото за работа облекло.

Но Чейс знаеше, че не биха могли да прекарат деня заедно, без да се любят отново. Просто нямаше начин. И той, като последен страхливец, я бе оставил сама със страховете и разочарованията ѝ, тръгнал бе без да ѝ даде да разбере, че бяга не защото се бе почувствал зле през изминалата нощ, а защото преживяното му бе доставило невероятно удоволствие.

Да, Марси вероятно си мислеше, че той избяга от леглото ѝ, защото бе отвратен от тялото ѝ, а всъщност бе точно обратното.

Зарови ръце в косата си и взе тихичко да ругае. До снощи не бе изпитвал никакви угризения, свързани с женитбата си. А сега се чувстваше дяволски виновен. Чувството за вина сякаш се бе загнездило в душата му и като коварна бактерия разяждаше цялото му тяло.

— Признай си — изръмжа сам на себе си. — Снощи не искаше да си тръгнеш от леглото ѝ. — Точно затова не бе посмял да остане. Тя беше толкова съблазнителна, толкова... Господ да му е на помощ! Искаше му се да я люби втори път. И още веднъж. За пръв път след смъртта на Таня му се случваше нещо подобно.

Притисна чело към студеното стъкло на прозореца и здраво стисна очи, опитвайки се да прогони от съзнанието си тялото на Марси, осветено от златистия блясък на свещите. Изящен порцелан, окъпан в огнено сияние.

Усети, че се възбужда само при мисълта за дръзко щръкналите ѝ гърди. Така му се искаше още веднъж да докосне зърната ѝ с върха на езика си, да ги поеме в устата си, да...

Беше така унесен в мислите си, че не забеляза Мустанга на Лъки, който се появи иззад завоя и спря пред сградата. Чейс подскочи от изненада, когато брат му нахълта в стаята като в движение събличаше кожата си.

Лъки смаяно го изгледа.

— Какво правиш тук?

— Аз работя тук.

— Не се прави на глупак. Какво правиш тук днес? Къде е жена ти?

— Сигурно и тя вече е в офиса си.

— Твърде кратък меден месец, а?

Чейс се намръщи. Искрено се надяваше, че изписаното на лицето му раздражение ще възпре любопитството на брат му. Лъки, обаче, изобщо не се стресна от заплашителното му изражение.

— Как мина?

— Кое?

— Спахте ли заедно? — нетърпеливо извика Лъки, сложил ръце на кръста си. — Снощи. Как беше?

— Да не би да очакваш да ти се похваля? Да ти опиша всичко с най-големи подробности?

На лицето на Лъки разцъфна широка усмивка.

— Ако искаш.

— Що не вървиш по дяволите!

Лъки се изсмя. Беше си направил съответните заключения. Чекът върху бюрото привлече погледа му. Той го взе, прочете написаната сума и подсвирна.

— Е, сигурно си направил нещо, което много е харесало на дамата. И си го направил дяволски добре.

— Не е смешно! — Чейс грабна чека от ръката на брат си. — Не желая да слушам неприличните ти забележки за жена ми и за личния ми живот.

Като не преставаше да се смее, Лъки се приближи към кафеварката и си наля чаша топло кафе.

— Внимавай, големи братко! Започвам да си мисля, че всичко, което ми наговори за тази сватба с Марси, си беше чиста измишльотина.

— Що не се разкараш! — Чейс заобиколи бюрото и седна. — Ако си свършил с духовитостите си, можеш да прочетеш това.

Беше заградил с молив една статия в сутрешния вестник. Когато Лъки я прочете, Чейс напрегнато го изгледа.

— Какво мислиш?

— Не зная — Лъки смръщи вежди. — Те са от друг щат. Не ни познават.

— Не познават нито една от местните компании. Точно затова търсят оферта за сондажно оборудване и ноу-хау.

— Пишат, че бюджетът им е много ограничен.

— По-добре е от нищо. Благодарение на... заема на Марси, ще можем да предложим по-ниска цена. Сигурно няма да спечелим кой знае колко много, но все ще е нещо.

За пръв път от две години насам Чейс изпита вълнение от работата си. На хоризонта проблясваше първият светъл лъч. Един договор, какъв да е договор, би закрепил разклатеното му самочувствие. Оптимизмът му изглежда беше заразителен.

Лъки се усмихна.

— Защо не, по дяволите! И без това не разполагаме с нищо по-добро. Хайде да опитаме.

Докато се прибираше към дома, Чейс изгаряше от нетърпение час по скоро да сподели с Марси евентуалната бъдеща сделка. В пет без пет нахълта през входната врата, като викаше високо името ѝ.

— А, ето те къде си — видя я да стои до масичката в антрето. Той закачи палтото си на закачалката. — Можеш ли да повярваш? Днес, докато четях... — Погледна я в лицето и веднага млъкна, като видя изражението ѝ. — Какво има?

— Нищо. — Тя рязко се обърна, за да прикрие изписаната на лицето ѝ уплаха. — Гласът ти е твърде възторжен и ентузиазизиран. — Ела в кухнята да ми кажеш за какво става дума.

Странното ѝ поведение го озадачи и обърка в началото. След това видя телефона върху масичката. Слушалката лежеше до него.

— Пак ли ти се обади?

Тя напълно пренебрегна въпроса му и продължи към кухнята. Той го повтори, като я сграбчи за ръката и я обърна към себе си.

— Обади ли се? — Тя мъчително преглътна и кимна. — Какво ти каза?

Марси сведе поглед към разкопчаната яка на ризата му и сви рамене.

— Същите гадости. Отвратителни предложения. Похотливи забележки.

— Защо просто не затвори телефона?

— Помислих си, че ако го слушам внимателно, може би ще успея да разпозная гласа му.

— Успя ли?

— Не.

— Това не е всичко, нали? — Наведе глава надолу, докато най-сетне срещна погледа ѝ. — Хайде, Марси. Какво още?

— Той... той каза, че за него няма никакво значение, че съм се омъжила. Смята да продължи да се обажда.

— Ти си му казала, че си се омъжила? — изгледа я с невярващ поглед.

— Не съм, разбира се. Той вече знаеше.

— О, Боже! — Чейс моментално осъзна защо това позвъняване я беше разстроило толкова силно. — Това означава, че този тип те следи

съвсем отблизо. Знае всяка твоя стъпка.

— Не означава нищо подобно. Просто е прочел сутрешния вестник. В него имаше съобщение за сватбата ни. — Тя несигурно се усмихна. — Хайде, стига. Няма да позволя това обаждане да съсипе цялата ни вечер. Ще ти приготвя едно питие, а ти ще ми събщиш добрите си новини.

Той я последва в кухнята.

— Ще се обадя на Пат и ще го помоля да сложи подслушващо устройство на телефона ни.

— Бих предпочела да не го правиш, Чейс.

— Защо?

— Защото не желая някой да подслушва всичките ни разговори. Клиентите ми често разговарят с мен по лични въпроси, доверяват ми финансовото си състояние. Това е поверителна информация и е предназначена само за мен. Рано или късно този тип ще се откаже и ще престане да се обажда.

— А междувременно ще те плаши до смърт с всяко позвъняване.

— Не съм уплашена. Просто съм ядосана.

— Марси, видях лицето ти. Мога да различа страха от раздразнението. Ти беше изплашена.

Съвсем инстинктивно Чейс я привлече към себе си и я обгърна с ръце. За пореден път бе изумен от изящната ѝ, крехка фигура. Опря брадичка на върха на главата ѝ и стисна ръце зад гърба ѝ.

— Побърквам се от ярост само при мисълта, че някой ненормален се възбужда, като ти говори всякакви гадости и мръсотии.

Тя неволно потръпна. Изви глава и положи бузата си върху гърдите му. Повдигна ръце и леко го прегърна през кръста.

— Безкрайно съм ти признателна за загрижеността и подкрепата.

Постояха прегърнати няколко минути. Чейс изпитваше неизразима наслада от допира на тялото ѝ и се опитваше да се пребори с импулса си да я грабне на ръце и да я отнесе до леглото в спалнята ѝ.

Тя се нуждаеше от утеха. Най-малкото, което един съпруг можеше да направи за жена си в подобен момент, бе да я успокои, да я накара да се почувства в безопасност, обичана и закриляна.

Възпираше го единствено загнездилото се в ума му подозрение, че желанието му да я успокои май не бе единствената причина, поради която искаше да я заведе в леглото. Съвсем искрено се съмняваше, че

веднъж озовали се в спалнята, двамата ще продължат да си говорят напълно облечени и че подбудите му ще си останат все така благородни.

За щастие Марси го избави от необходимостта да вземе окончателно решение. Тя се отдръпна назад, но не свали ръце от кръста му. Бавно и внимателно опипа тялото му.

— Превръзката ти я няма.

— Днес ходих на лекар. Свали бинтовете, прегледа ме и ме увери, че вече съм добре.

— Боля ли те?

— Не беше много приятно. Но добре поне, че се бяха сетили да ме избърснат преди да ме превържат. Ако не бяха го направили, щеше да ме боли още повече.

Тя примигна няколко пъти.

— О! Представям си!

— Така ли? — Чейс развеселено я изгледа. — Снощи не забелязах никакви косъмчета по тялото ти.

Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му и той бързо сведе поглед към гърдите ѝ. Облякла бе дебел пуловер, но очите му, съхранили спомена от предишната нощ, проникнаха през дрехите ѝ подобно на рентгенови лъчи.

Съвсем ясно си представи млечнобелите хълмчета на гърдите ѝ и невероятно розовите им зърна, леката вдлъбнатина между гърдите, която разделяше тялото ѝ на две свършени половини, гладкия корем и онзи тъй примамлив, пухкав триъгълник между бедрата ѝ.

Опита се да заглуши изтръгналия се от гърлото му стон, като се изкашля високо и твърде неестествено. Марси се приближи до бара и пригответи за двамата по едно питие. Подаде му чашата с уиски с вода и го погледна.

— Изглеждаше много развълнуван, когато си дойде. Сядай и разказвай! Какво има?

Не беше сигурен дали тя наистина проявява интерес. Едва ли точно това я интересуваше в този момент. Бяха стояли притиснати един към друг и тя не може да не е почувствала възбудата му.

Наблюдава я известно време, докато тя приготвяше вечерята. Бузите ѝ неестествено пламтяха, по това може би се дължеше на топлината и на врящите на печката тенджери. От едната се издигаше

пара, която леко бе навлажнила и накъдрила нежните кичури коса от двете страни на лицето ѝ.

Като се стараеше да подтисне ненавременната си възбуда, Чейс ѝ разказа за евентуалната сделка за сондажна дейност.

— Лъки и аз прекарахме целия ден върху изготвянето на офертата. Мисля, че свършихме добра работа. Сега ни остава само да чакаме отговор.

— Ще стискам палци.

Марси прецени димящите спагети над мивката.

— Продаде ли някоя къща днес?

— Е, това не е чак толкова лесно, както знаеш. — Тя го погледна през рамо.

— Показа ли поне една на някой клиент?

— Да, за съжаление.

— За съжаление?

— Занимавам се с това семейство вече няколко месеца. Семейство Харисън. Но все още не могат да се разберат какво точно искат. Единственото нещо, което очевидно ги свързва, е любовта им към спора. Съмнявам се дали изобщо ще успея да им продам къща. О, говорих и със Сейдж. Обади се, за да се сбогува, преди да тръгне за Остин.

— Прав ѝ път!

— Чейс! Та тя просто обожава по-големите си братя!

— Може. Но е истинска досада.

Изражението на лицето му обаче подсказваше, че не говори сериозно.

— След нея се обади Лори. Покани ни на обяд в неделя. Аз приех.

— Чудесно.

— Освен това спомена, че много ще се радва, ако отидем с нея на църква. — Беше с гръб към него и заливаше спагетите със сос. Като не получи отговор на последното си съобщение, тя бързо изви глава:

— Чейс?

— Чух те — гласът му прозвуча твърде рязко. — Просто не ми харесва идеята за църквата. Не съм влизал в църква след като Та... след погребението.

Марси сякаш замръзна на мястото си. За момент остана неподвижна. После остави черпака, обърна се и заговори направо.

— Ти си имаш лични сметки за уреждане с Бог, Чейс. И как точно ще постъпиш, си е твоя работа. Но искам да ти кажа едно. Първата ти жена се казваше Таня. Тя е част от живота и на двамата ни. Но не можем да продължаваме по този начин, не можем постоянно да заобикаляме името ѝ. Не желая да се чувствам неловко и да преbledнявам като смъртник всеки път, щом някой произнесе това име на висок глас.

— Но може би аз го желая.

Марси се отдръпна сякаш я бе ударил. Всичката кръв сякаш се отцеди от лицето ѝ. Дори и устните ѝ изгубиха цвета си. Тя се обърна и се подпря на един шкаф, сякаш се боеше, че всеки момент може да се строполи на пода.

Чейс моментално съжали за думите си, изправи се от стола и застана зад нея.

— Съжалявам, Марси. — Гласът му бе дрезгав и несигурен.

Повдигна ръце и понечи да ги постави върху раменете ѝ, но не посмя. Помисли си, че би могъл да я целуне по врата, около който се виеха няколко кичурчета коса, изплъзнали се от конската ѝ опашка. Не се осмели да стори и това.

— Не биваше да го изричам.

Тя се обърна и го погледна. Той очакваше да види сълзи по лицето ѝ. Вместо това с изумление се вгледа в блесналите ѝ от възмущение очи.

— Не искам да стоя като на тръни в собствената си къща. Не искам да премислям по сто пъти всяко нещо, преди да го кажа. Не искам да се измъчвам от съмнения и страхове и да се питам как ще приемеш думите ми.

Разярената ѝ физиономия предизвика и неговия гняв.

— Ти знаеш какво изпитвам към Таня.

— О, да, разбира се! Как бих могла да не зная... Нали ми го показваш всеки ден.

— Добре. В такъв случай ти е ясно, че раната в душата ми все още не е заздравяла.

— Да. — Тя леко вирна брадичката си. — Ти се постара да ми го кажеш съвсем недвусмислено преди да се оженим. Дори и да бях

имала никакви съмнения по въпроса, всичките те отпаднаха миналата нощ.

Опита се да мине край него, но той препречи пътя ѝ.

— Миналата нощ? Какво е станало миналата нощ?

— Нищо. Забрави за това. Ако се махнеш от пътя ми, ще сложа вечерята на масата.

— Майната ѝ на вечерята! — Хвана я с два пръста за брадичката и насила повдигна главата ѝ. Очите им се срещнаха. — И какво не беше наред миналата нощ?

Тя отдръпна лице и високомерно го изгледа.

— Е, от твоя гледна точка сигурно всичко беше както трябва. За мен обаче, преживяното далеч не бе вълнуващо.

Той отстъпи крачка назад. Долната му челюст увисна от учудване.

— Какво? О, разбирам. Нараних чувствата ти, а ти си връщаш като поставяш мъжествеността ми под съмнение.

Тя изразително завъртя очи.

— Спести ми, ако обичаш тези теории. Мисли си каквото искаш.

Мина край него, но вместо да се заеме с вечерята, се отправи към стълбището.

— Тъй като прати вечерята на майната ѝ, аз се прибирам в стаята си. Предполагам, че няма да срещнеш никакви затруднения. — А после додаде с ласкав, гладък като кадифе глас. — Снощи успя да ме откриеш в тъмнината.

— Слушай — изкрещя Чейс след нея. — Изобщо не исках да спя с теб. Опитвах се само да ти направя услуга.

Тя се закова на мястото си. Обърна се и яростно го изгледа, леко повдигнала нагоре едната си вежда.

— Добре, господин Тайлър. Държа да знаеш, че спокойно мога да мина без подобни услуги.

— Страхотно! Значи няма да ми се наложи да го правя отново. Освен ако ти не предявиш правата си като моя съпруга.

— Защо? За да ме изчукаш набързо и да си тръгнеш. — Марси презрително се изсмя. — Не, благодаря! Няма да изпусна кой знае какво, нали?

Чейс се разтрепери от неконтролируем бяс. Искаше му се да се приближи до нея, да я съблече гола, да я смачка в прегръдките си и да

й покаже какво точно щеше да изпусне.

Но проклет да е, ако направи първата крачка! Не и след унищожителния сарказъм, с който се бе отнесла към него.

— Чудесно — изръмжа той. — Значи този брак ще е само на книга.

— Точно така. — Тя се завъртя на пета и продължи нагоре по стълбите. Влезе в спалнята си и затръшна вратата след себе си.

Пет часа по-късно Марси почука на вратата на спалнята му. Чейс лежеше върху леглото си, но беше буден, а лампата все още светеше. Чаршафите бяха омотани около краката му. Беше натрупал няколко възглавници под главата си. Взираше се в тавана и скърцаше със зъби.

Сърцето му замря за миг, като чу ненадейното ѝ почукване. Очите му жадно погледнаха към вратата, макар гласът му да не бе приятелски, когато изръмжа:

— Какво има?

Тя откряна вратата и надникна.

— Може ли да вляза?

— Защо?

— Мисля, че трябва да поговорим.

Той леко кимна и тя влезе в стаята. Самодоволното му изражение помръкна в момента, в който видя как е облечена. Облеклото ѝ нямаше нищо общо с изящната, копринена нощница от предишната нощ, но бе също толкова секси и възбуждащо.

Пижамата ѝ се състоеше от две части — памучни широки бермуди и тениска на розови райета. Стройните ѝ крака изглеждаха още по-дълги в широките крачоли на бермудите. Косата ѝ все още бе вързана на конска опашка. Беше сложила очилата си и не бе обула пантофи на босите си крака. Приличаше на ученичка.

И тогава видя гърдите ѝ. Те ясно се очертаваха под меката памучна тъкан и леко се полюляваха. Тя прекоси стаята и седна на ръба на леглото му.

— Чейс, извинявай, че се държах така глупаво! Предполагам, че напрежението от последните дни си каза думата и това избухване бе начин да се поразтоваря.

Тя бе направила първата стъпка и той можеше да си позволи да бъде великодушен.

— Струва ми се, че и аз бях поизнервен — изръмжа той.

— Не бях права, като се опитах да засегна мъжкото ти честолюбие. Макар че би било нечестно от моя страна да се преструвам, че миналата нощ ми донесе наслада и удовлетворение.

Погледна го срамежливо, а след това отклони поглед встрани.

— Знаеш ли, Чейс, очаквах малко повече нежност ѝ уважение. Мисля, че ми отдели толкова внимание, колкото и на презерватива,

който си нахлузи. А сега като си помисля, ми се струва, че презервативът май ти отне повече време.

Чейс стисна зъби. Беше виновен и се чувстваше гузен. А това усилваше гнева му още повече.

— Аз очаквах, исках повече... повече... предполагам, че точната дума е съпричастност. Исках повече съпричастност от твоя страна.

— Ти искаше оргазъм. — Нарочно говореше грубо. Щом тя можеше да се подиграва с мъжествеността му, защо той да не може да ѝ каже направо това, което мисли.

— Да. Макар че не той бе най-важен — тихичко си призна тя. — Но бих искала и малко повече внимание и нежност.

— В такъв случай трябваше да си наемеш жиголо, а не да си купуваш съпруг. Щеше да му плащаш на час. Или на оргазъм. Щеше да спестиш много пари. Нямахше да ти се наложи да правиш толкова голяма инвестиция.

Изобщо не би се изненадал, ако тя го зашлевеше през лицето. Дълбоко в себе си бе убеден, че заслужава точно това. Ако се намереше мъж, който да се осмели да каже нещо подобно на Сейдж, тя щеше да го подгони с градинарските ножици. Девън също.

Марси не направи нищо подобно. Когато заговори, гласът ѝ звучеше спокойно и овладяно.

— След тези няколко часа, които прекарах сърдита в стаята си, и аз достигнах до същото заключение.

Пълната ѝ откровеност го обезоръжи. Не изпита никакво удоволствие при мисълта, че бе успял да я уязви. Вместо това се почувства още по-голям мръсник. Марси бе много по-умна от Сейдж и Девън. Служеше си с други методи, далеч по-умерени, но също толкова ефикасни.

Тя дълбоко си пое дъх и отново привлече погледа му към проклетите си гърди.

— Ако исках сантиментални излияния и цветя, щях да си взема жиголо. Но не съжалявам за решението си. — Погледна го. — Ти вече си мой законен съпруг. И аз ще се опитам да ти бъда добра съпруга. — После додаде. — Така че ако ме желаеш тази нощ...

— Не, благодаря.

Тя изобщо не изглеждаше разочарована от отказа му и той отново побесня.

— Толкова жестоко ли нараних егото ти?

— Ще го преживея.

— Е, щом оживя след толкова години обзядване на бикове, предполагам, че ще преживееш и съжителството с мен.

— Сърби ли те? — Без всякакво предупреждение тя прокара пръсти по гърдите му — там, където започваха да поникват нови косъмчета.

Той рязко си пое дъх и изрече с хриптящ глас:

— Не. Не още.

— Сигурно ще те засърби не след дълго.

— Непременно ще те уведомя, когато това стане.

— Чуй, Чейс! Термостатът за целия втори етаж е в тази стая. В моята спалня е студено. Имаш ли нещо против, ако увелича температурата с няколко градуса? — Тя вече бе станала от леглото и се канеше да завърти термостата, монтиран на отсрещната стена.

— Всъщност имам — заядливо каза той. — На мен ми е горещо. — Избута чаршафите надолу, докато се подаде долната част на корема му. Измъкна единия си крак изпод завивките. Само единият ъгъл на чаршафа покриваше малка част от голото му тяло. Чувстваше се отвратително и повече от всичко на света искаше да я предизвика, да я принуди да избухне и да се разкрещи.

Тя обаче остана спокойна и невъзмутима.

— О, така ли? Аз естествено не бих искала да ти причиня никакви неудобства. Просто ще си взема още едно одеяло. Държа ги в този гардероб.

Тя отвори вратата на гардероба, надигна се на пръсти и се пресегна към най-горния рафт, където имаше няколко сгънати одеяла.

Чейс усети, че устата му пресъхва само като я гледа. Позата ѝ подчертаваше всяко мускулче, всяка извивка на стройните ѝ крака. Протегнатите ѝ нагоре ръце повдигнаха тениската ѝ и под нея се показаха няколко сантиметра гола плът. Бермудите се бяха опънали около заоблените ѝ, съвършени бедра и той едва успя да се пребори с желанието си да ги покрие с ръце и да я притисне към себе си.

Притесни се, че тя ще забележи възбудата му и придърпа завивките над кръста си.

Марси измъкна едно одеяло и го притисна с две ръце към себе си.

— Ето. Мисля, че това е достатъчно.

Чейс бе готов да се закълне, че в думите ѝ се крие друг подтекст. Бе сигурен, че тя намеква за възбудата, обхванала цялото му тяло. Невинната ѝ забележка нямаше нищо общо с допълнителното одеяло. А може би извратеното му подсъзнание го караше да вижда в усмивката ѝ неща, за които тя дори и не подозираше.

— Лека нощ, Чейс — сладко му се усмихна. — Приятни сънища. Той не посмя да каже нито дума. Не смееше да се довери на гласа си.

През целия следващ месец Чейс почти престана да разговаря с околните.

Много малко от познатите му събираха достатъчно смелост, за да го заговорят. Киселото му настроение и постоянно намръщената му физиономия плашеха повечето от хората, които при други обстоятелства с удоволствие биха разговаряли с него. Тези, които все пак се осмеляваха да го обезпокоят, си тръгваха бързо-бързо и изпитваха истинско облекчение, че са се отървали от гнева му.

Една петъчна вечер Чейс седеше с брат си на бара в местното заведение, което посетителите му наричаха просто Кръчмата и както обикновено не изглеждаше в настроение за разговори.

Половин час след пристигането им той все още пиеше първата си чаша бърбън с вода. Беше се прегърбил над нея и приличаше на зло куче, стиснало кокала си — нито го яде, нито го дава на другите. Навъсено се взираше в питието си, което от стопения лед бе станало светлокехлибарено на цвят.

— Нищо не можем да направим, освен да продължим да чакаме отговора им.

Чейс се намръщи още повече, като чу забележката на брат си.

— Това си повтаряме вече цял месец.

— Тия дни трябва вече да решат окончателно.

— Когато им се обадох миналата седмица, ми казаха, че до края на тази седмица ще възложат договора на някоя компания. Тази седмица пък го отложиха за следващата. Струва ми се, че само ни разиграват.

— Е, ако там наистина има нефт, той няма къде да отиде — философски отбеляза Лъки. — Нищо не можем да направим, освен да чакаме.

Чейс удари с юмрук по бара.

— Повтаряш едно и също изречение като развалена грамофонна плоча! Не можеш ли да измислиш нещо друго!

— Да, мога — Лъки мрачно го изгледа и слезе от стола. — Върви по дяволите!

— Чакай малко. — Чейс протегна ръка и го сграбчи за сакото. — Върни се. Изпий още едно.

Лъки се отскубна от ръката му.

— Не искам да пия повече.

— Аз черпя.

— Няма значение. Държанието ти е непоносимо. Не желая повече да се мотая около теб и да слушам обидите ти. Имам си далеч по-приятни занимания.

— Например?

— Например да се прибера вкъщи при жена си. А ако питаш мен, и ти трябва да направиш същото. Тази седмица за трети път насила ме принуждаваш да оставам след работа за по едно питие.

— И какво толкова? Какво като си женен? Не можеш ли повече да излизаш с приятели?

— Вече не ми харесват толкова, колкото преди.

— И дажбата ти е само едно питие? Девън май те е променила напълно, а?

— Точно така. Толкова съм щастлив с нея, че нямам нужда от никакви други стимулатори.

— О, така ли? Значи сексът с нея те опиянява?

Лъки сви ръцете си в юмруци. Наситеносините му очи станаха леденостудени, ноздрите му се разшириха от ярост. Ако това се бе случило преди две години, Лъки щеше вече да е сграбчил брат си и да го е разкървавил от бой. Но Девън го бе научила, че няма защо да се излага на излишни рискове. Отдавна бе престанал първо да се бие, а след това да мисли за последствията. Научил се бе да се въздържа, да обуздава гнева си, но Чейс тази вечер минаваше всички граници.

Чейс го гледаше напрегнато и сякаш виждаше цифрите, които минаваха през ума на Лъки, докато той бавно броеше до десет и се

стараеше да се успокои.

Чейс се подпря на бара, зарови пръсти в тъмната си коса и наведе глава.

— Ти не заслужаваш подобно отношение. Нито пък Девън. — Стиснал главата си с ръце, той бавно се залюля на стола. — Извинявай. Опитай се да забравиш, че казах това.

Очакваше, че брат му ще си тръгне. За негова изненада Лъки се върна и седна на стола до него.

— Защо не ми кажеш какво те тревожи?

— Имаме нужда от този договор.

— Остави това. Нещо друго те тормози, Чейс. Мама и Девън също са го забелязали. Всяка неделя когато идвате с Марси у дома, ти си толкова напрегнат, сякаш седиш върху буре с динамит, а фитилът, който е твърде къс, вече е запален. Какво има?

Чейс разклати чашата си няколко пъти и измърмори едва чуто:

— Марси.

— Така си и мислех.

Той рязко завъртя глава и погледна към брат си. Очите му бяха напрегнати и гневно блестяха.

— И кое те накара да си го помислиш?

— Марси много прилича на Девън. Тя си е имала свой собствен живот, преди да се омъжи за теб. Твърде дълго е била свободна и независима. — Лъки налага цяла шепа фъстъци, които бе загребал от една купа на бара. — Не съм изненадан, че не се чувства много удобно в новата си роля на съпруга. Това е като чифт нови обувки — необходимо е време, за да се свикне с тях.

— Какво? Шегуваш ли се? — Чейс презрително изсумтя. — Тя е толкова изрядна съпруга, че вече ми се повдига от нея.

— А?

— Всяка вечер точно в шест часа вечерята е на масата. Пече сладкиши и курабийки. Един Бог знае кога го прави, защото е постоянно заета в офиса си. Шибаната къща блести от чистота. Ако изгубя нещо, тя знае точно къде да го потърси.

— Радвам се да чуя, че всичко е наред — весело каза Лъки. — Както знаеш, аз имах известни съмнения по въпроса. Но от това, което чувам, излиза, че се разбирате чудесно. Не мога да схвана защо постоянно ръмжиш и се цупиш.

Чейс се завъртя на стола и се взря в брат си. Имаше толкова много неща, които бе таил в себе си и сега, когато най-сетне запrikaзва за това, всичките му притеснения и страхове се отприщиха като скъсана язовирна степа.

— Тя е прекалено идеална. Съвършена. — Лъки само го изглежда безмълвно. По всичко личеше, че го смята за откачил. — Ще ти дам един пример. Каза ми, че обича да четете неделния вестник подред. От началото до края. Миналата седмица нарочно разпилях вестника из цялата стая. Пусках всяка прочетена страница където ми паднеше.

— Защо?

— Просто за да я предизвикам.

Лъки с недоумение поклати глава:

— Но защо?

„Защото дяволски я желая!“

Не можеше обаче да си признае, че е разтърсван от незадоволена страст. Не и пред по-малкия си брат, който бе получил прякора си благодарение на нечувания си успех с жените.

— Искан да видя дали мога да я ядосам — каза Чейс.

— И успя ли?

— Не. Тя не каза нито дума. Нито пък ме изгледа сърдито. Съвсем спокойно обиколи всекидневната, събра всички листове и ги подреди, за да може да прочете вестника ред по ред.

— Не те разбирам. Оплакваш се от жена, която очевидно има търпението на светица!

— Опитвал ли си някога да живееш със светица? С някой толкова безгрешен и съвършен? Знаеш ли, започвам да си мисля, че тя не е съвсем нормална. Защо никога не се ядосва? — Той шумно изпусна насъбрания се в гърдите му въздух. — Това е просто непоносимо. Постоянно съм нащрек.

— Виж, Чейс, ако това е всичко...

— Не, не е. Тя ме шпионира.

— Шпионира те? Както ние го правехме със Сейдж? Да не би Марси да се крие в гардероба ти и да те стряска с крясъци като отвориш вратата?

— Не говори глупости.

— Как тогава те шпионира?

Чейс се почувства истински глупак. Не можеше да разкаже на Лъки за оная сутрин в банята. Бръснеше се над мивката, когато внезапно зърна Марси в огледалото. Обърна се толкова рязко, че поряза брадичката си с ножчето.

— Съжалявам, че те стреснах, Чейс. Почуках, но сигурно не си ме чул. — Втурна се вътре и остави купчината кърпи, които държеше върху капака на тоалетната чиния. — Ти кървиш. Чакай.

Откъсна парче тоалетна хартия и го притисна към кървящата му брада... остана така... твърде дълго... макар че той беше чисто гол и се възбуждаше все повече и повече от допира на нежните ѝ пръсти.

И точно когато възбуденият му пенис се докосна до нея, тя прошепна:

— Как се чувстваш сега?

Кръвта му бясно пулсираше в слепоочията, главата му бучеше. Най-накрая събра достатъчно смелост и измърмори:

— По-добре.

Грабна една от кърпите, които бе донесла, и я завърза около кръста си. Чувстваше се като Адам, хванат на местопрестъплението да извършва първородния грях.

Не, не можеше да каже това на Лъки. Той щеше да поиска да разбере защо просто не е занесъл жена си в леглото и не я е любил до припадък? А Чейс не би могъл да му отговори, защото самият той все още търсеше отговор на този въпрос.

Не каза нищо повече за шпионирането, но продължи с обвиненията си.

— Тази жена няма капка свян, макар че като я погледне човек, едва ли би допуснал това. Тя е истинска безсрамница. Спомняш ли си баба? Тя отдаваше огромно значение на женската скромност. — Чейс горчиво се разсмя. — Слава Богу, че не доживя да се запознае с Марси.

— За какво, по дяволите, говориш? — Лъки се наведе напред и се вгледа в трескавите очи на брат си. — Не си започнал да пушиш от ония зелените цигари, нали? — Чейс само го потупа по рамото и Лъки отново се разсмя. — Ти си се побъркал. Марси се държи като истинска дама.

— Не и вкъщи. У нас се разхожда гола както майка я е родила.

Лъки бе заинтригуван. Леко наклони главата си на една страна.

— О, така ли?

Чейс не долови иронията в гласа на брат си. Беше се върнал в мислите си няколко дни назад, когато бе влязъл в спалнята на Марси, за да я помоли да зашие едно копче на ризата му.

Бе почукал възпитано на вратата ѝ и тя му бе отговорила:

— Влез.

Бе отворил вратата и бе замръзнал на мястото си, застинал лице в лице с красивата гола Марси.

Беше я заварил в момента, в който оправяше косата си. И двете ѝ ръце бяха вдигнати нагоре. Стоеше изправена пред тоалетната си масичка, а огледалото над нея отразяваше тялото ѝ в гръб, така че той я виждаше отвсякъде.

Сините ѝ очи го предизвикваха да направи нещо, да каже нещо. А на него му се искаше да се хвърли към нея и да утоли копнежа си по прекрасното ѝ тяло. Само че не можеше да си го позволи. Щом тя успяваше да се държи толкова невъзмутимо, въпреки голотата си, то той щеше да направи същото.

Сърцето му биеше до пръсване. Приковал поглед в една точка над главата ѝ, той я попита:

— Имаш ли игла и конец?

— Дай, аз ще го зашия. Каквото и да е. Ще се радвам да помогна.

— Само едно копче. Мога да го зашия и сам. Имаш ли игла и конец или не?

— Разбира се. Ей сега.

Тя свали ръцете си. Косата ѝ се разпиля по гладките бели рамене. Малкият шкаф, в който държеше шивашките си принадлежности, се намираше зад него. Тя можеше внимателно да го заобиколи. Можеше да го помоли да се отдръпне встрани. Вместо това Марси мина буквално през него, като го блъсна с голото си тяло. Всяка негова клетка сякаш се превърна в огнена експлозия, тялото му се разкреця от безумно, яростно желание.

Само споменът за онзи миг го накара отново да изпита оня подлудяващ го копнеж да докосне стегнатите ѝ гърди, да погали прозрачната ѝ кожа, да изследва тайните на женствеността ѝ.

Лъки размаха ръка пред лицето му. Той се върна в настоящето и сърдито измърмори.

— Мисля, че твърде дълго е била стара мома. И това я е превърнало в екхибиционист. Какво мислиш за това?

— Звучи ми като една фантазмагория, която преди време прочетох в Плейбой.

— По дяволите, Лъки! Говоря сериозно. Тя е нимфоманка, или нещо подобно.

— Истински срам е да си женен за такава жена, нали? Говоря като човек с опит, нали разбираш? — Той похотливо намигна.

Но Чейс, дълбоко замислен върху собствените си проблеми, не забеляза нито сарказма, нито жеста на брат си.

— Постоянно се притиска към мен. Спомняш ли си оная котка, която непрекъснато се отъркваше в краката ни, когато наблизко нямаше котарак? И Марси е като нея. Не може да мине край мен без да ме докосне, без да ме блъсне, без да ме прегърне. Като разгонена е.

— А може би е.

Несериозната забележка на Лъки изтръгна Чейс от еротичния му транс.

— Какво?

Лъки енергично сдъвка още една шепа фъстъци и преглътна.

— Казах, че може и да е разгонена. Девън е убедена, че жените забременяват само когато го искат, когато подсъзнателно вече са готови за това.

— Бременна? — Чейс изглеждаше зашеметен. После решително тръсна глава. — Тя няма да забременее. Или поне предпочитам да не го прави. Не искам никакви бебета. Не искам дори да говоря, нито пък да мисля за това.

Усмивката на Лъки бавно угасна. Той с неудобство погледна над рамото на брат си. И веднага я видя.

— Като говорим за жена ти, тя е тук.

— А?

Чейс проследи погледа на Лъки. Марси стоеше точно до вратата на претъпканата, задимена кръчма и се взираше в шумната, пъстра тълпа, изпълнила помещението. Когато срещна погледа му, на лицето ѝ се изписа истинско облекчение.

Колкото се можеше по-внимателно и дискретно тя започна да си проправя път през навалищата от едри и груби мъже, докато най-сетне се добра до тях на бара.

— Значи си тук. — Тя задъхано се усмихна на Чейс. — Стори ми се, че видях камиона ти навън. — После се обърна към брат му. —

Здравей, Лъки.

— Здравсти. Предполагам, че Девън не е с теб. Кръчмата май не е измежду любимите й заведения.

Марси се разсмя.

— И аз така чух. И мисля, че причините й са съвсем основателни. Но не се притеснявай. Известно е, че някои от най-сполучливите и трайни връзки започват при твърде неблагоприятни условия.

— Поне в нашия случай е точно така. Всичко започна с един юмручен бой в тази дупка. А виж докъде ни доведе — до един щастлив и благословен брак. — Той широко се усмихна. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Какво търсиш тук?

Резкият въпрос на Чейс прекъсна веселия им разговор. Гласът му прозвуча обвинително и Марси моментално премина в отбрана.

— Спомняш ли си онова семейство от Масачузетс? Днес бяха в града. Показах им една къща край езерото. На връщане трябваше да мина оттук и както вече ти казах, забелязах камиона ти отвън.

— Проверяваш ли ме? — каза Чейс. — Не мога ли да закъснея няколко минути, без да тръгнеш да ме търсиш?

— Ей, Чейс, успокой се.

Не обърна никакво внимание на брат си.

— Или ми нямаш доверие? Смяташ, че не мога да мина само с едно питие? А може би се страхуваш, че ще избягам от теб и отново ще се захвана с родеото.

— Какво, по дяволите, правиш? — процеди през зъби Лъки. Нарочно говореше съвсем тихо, за да не привлекат вниманието на околните.

— Опитва се да ме унижи — Марси бе напълно искрена и откровенена. — Макар че успява единствено да се направи на глупак.

С тези думи тя им обърна гръб. Изпъна рамене, гордо вдигна глава и се упъти към вратата.

Преди Лъки да успее да изрече упрека, който напираше на устата му, Чейс се обърна към него и го предупреди с поглед.

Запровира се сред тълпата, като разбутваше с лакти постоянните посетители на кръчмата и не сваляше поглед от блестящата на

светлината коса на Марси. Един захилен, пиян грубиян застана точно на пътя му и не се отмести дори когато Чейс се опита да го избута встрани.

— Побързай, Тайлър. Ще я изтървеш. А е страхотно парче.

— И тогава Чейс изръмжа нещо от рода на това е жена ми, кучи син такъв. Извинявай, отче. След това заби юмрук в лицето на онзи тип и му разби носа. Следващият удар попадна право в устата му. Изкуствената му челюст веднага изхвърча на пода. От мястото си на бара я виждах много добре. Кълна се в Бога, наистина изхвърча. Зъбите бяха изпочупени в бъркотията. Всички посетители се паникьосаха и се постараха дяволски бързо — извинявай, отче! — да се махнат от пътя му. Чейс бе направо обезумял.

След като Лъки приключи с разказа на събитията отпреди две вечери, около масата в трапезарията на Тайлърови се възцари неловко мълчание.

Марси, все още разстроена от скандала, който съвсем неволно бе причинила, не вдигаше поглед от чинията пред себе си. И тя, като Девън, вече изпитваше истинско отвращение към кръчмата и посетителите ѝ.

Чейс очевидно не се чувстваше по-добре от нея. Не каза нито дума, само от време на време намръщено си бодваше по малко от картофеното пюре с върха на вилицата си.

Марси забеляза, че Лори нервно подръпва наниза перли около врата си, очевидно притеснена от езика на Лъки, който изобщо не се бе съобразил с госта, когото бяха поканили на този официален обяд.

— Ще ми се да стоите настрана от това заведение — обади се най-накрая Лори и наруши мълчанието. — Единственото хубаво нещо, което се е случвало там, бе срещата на Лъки и Девън.

— Благодаря, Лори. — включи се в разговора и Девън. — Имаш ли нещо против да почистя масата и да сервирам десерта?

— Много мило от твоя страна. Нахраниха ли се всички? Джес?

Джес Соуър избърса устата си със същата отмерена и педантична прецизност, с която подслаждаше чая си, режеше месото и мажеше с масло всяка хапка хляб. Беше дребен, спретнат човечец, облечен в колосана бяла риза и безупречно изгладен кафяв костюм. Имаше рядка тъмнокестенява коса и мътни кафяви очи. Ако е вярно, че всеки човек си има своя цвят, то неговият сигурно бе кафявият.

— Беше много вкусно, Лори — учтиво кимна той. — Благодаря за поканата.

Лъки помогна на Девън да стане и тя бързо подреди празните чинии върху един поднос. Когато свърши, отвори вратата на Лъки,

който изнесе подноса в кухнята.

— След малко ще донесем кафето и десерта — събщи тя и излезе след съпруга си.

— Радвам се, че ви видях на излизане от църквата — продължи Лори разговора си с господин Соуър. — Зная че е много неприятно човек да се храни сам, но за мен е истинско светотатство някой да е сам на неделния тържествен обяд. Така че, чувствайте се добре дошъл по всяко време. — Лори приятелски му се усмихна. — Пат, хареса ли ти печеното месо?

Пат Буш, постоянен гост за неделните обеди, леко отмести стола си назад:

— Беше чудесно. — Погледна към господин Соуър и додаде. — Както винаги.

— Но ти хапна съвсем малко.

— Нямам апетит, Лори, но това няма нищо общо с храната, която си приготвила. Все още мисля за побоя в кръчмата в петък вечер. — Намръщено изгледа Чейс.

Девън и Лъки се върнаха и донесоха голямата трипластова шоколадова торта и кафето.

— Ще я нарежа тук, ако нямаш нищо против, Лори.

— Разбира се, че нямам, скъпа.

От мястото си Марси наблюдаваше Девън, която отрязва първото парче от тортата и го сложи в една чиния. По пръстите ѝ полепна малко глазура и тя повдигна ръка към устата си, за да я оближе. Преди да успее да го направи, Лъки я сграбчи за ръката, налага изцапаните ѝ пръсти и ги облиза с явно удоволствие.

Марси почувства стягане под лъжичката.

Усети как Чейс се напруга до нея.

През това време Девън изтръгна ръката си и бързо погледна през рамо, за да види дали някой ги е забелязал. Марси се престори, че не е видяла нищо. Не искаше да притеснява снаха си, или по-скоро не искаше Девън да усети завистта ѝ.

— Всеки път когато някой от вас влезе в кръчмата, там наставка истинска бъркотия. — Шерифът мрачно изгледа Чейс.

— И какво според теб трябваше да направя, Пат? — кисело попита Чейс. — Да си стоя кротко и да позволя на оня тип да обижда жена ми?

— Ако питаше мен, Чейс нямаше никакъв избор. Просто бе длъжен да го цапардоса — обади се и Лъки, докато им подаваше чинийките с десерта.

— Е, твоето мнение по въпроса едва ли е меродавно, нали? — сърдито го сръза Пат. — Ти си готов да се сбиеш при най-малкия повод.

— Бях готов. Сега съм любовник, не побойник. — Бързо целуна бузата на жена си, която тъкмо минаваше край него.

Коляното на Чейс неволно подскочи под масата и се блъсна в крака на Марси.

— Сигурна съм, че Чейс е направил това, което е сметнал за необходимо. — Лори се опита да защити сина си. — Пое всички разходи за възстановяване на щетите в бара и плати болничните сметки на оня човек. Неприятно ми е само при мисълта, че му е избил зъбите. И то всичките.

Лъки тихичко се изхили. Не след дълго всички около масата се смееха от сърце. Всички освен Джес Соуър, който ги зяпаше с искрено изумление.

— Когато всичко поутихне, той може дори и да ми благодари за това — каза Чейс, когато смехът им поутихна. — Това бяха най-лошо направените изкуствени зъби, които някога...

— Девън!

Чейс замълча, доловил тревогата в гласа на брат си. Лъки скочи от стола и се хвърли към жена си, която се подпираше на шкафа. Лицето ѝ бе бяло като платно. Дишаше бързо и неравномерно. Лъки я прихвана с една ръка през кръста, за да я подкрепи, а с другата нежно я погали по бузата и леко повдигна главата ѝ.

— Девън? Скъпа?

— Добре съм — увери го тя и се усмихна несигурно. — Леко ми се зави свят. Сигурно е от горещината. Може би трябва да намалим отоплението, а? А може би храната не ми понесе добре.

— О, за Бога! — Лори остави сгънатата салфетка до чинията си, стана от масата и се приближи до Лъки и Девън. — Защо не престанете вече с тези глупости и не обявите на всеослушание това, което аз зная от няколко месеца? — След това се обърна към масата и заяви. — Девън ще има бебе.

— О! — Марси не си спомняше някога преди да се е радвала толкова заради някой друг. Заедно с всички останали тя се приближи към сияещото семейство, а те ту се прегръщаха помежду си, ту прегръщаха близките си, които им пожелаваха само хубави неща.

Марси силно прегърна снаха си. След женитбата на Марси и Чейс двете жени бяха станали много добри приятелки. Марси се възхищаваше от интелигентността и остроумието на Девън, от майсторството, с което тя списваше колонката си в един от даласките вестници. Наскоро дори им бе споменала, че са ѝ предложили колонката ѝ да излиза в няколко вестника едновременно.

— Толкова се радвам за теб — искрено повтаряше Марси. — Добре ли се чувстваш? Мога ли да направя нещо за теб?

Девън стисна ръката ѝ.

— Знаеш ли нещо за бебетата?

— Не. — Марси весело се разсмя.

— Е, значи ще ми бъдеш от голяма полза.

Двете жени се усмигнаха една на друга с взаимно уважение и симпатия. А след това Марси целуна гордия татко по бузата.

— Поздравления, Лъки!

— Благодаря. Едно от ония малки човеченца най-после е успяло да намери правилния път.

— Джейс Лоурънс! — Гласът на Лори трепереше от възмущение. — Не забравяй, че имаме гост. Няма да позволя такива непристойни разговори. Не искам Джес да си помисли, че съм отгледала банда...

Острият, стържещ звук, предизвикан от краката на нечий стол, ги накара всички изведнъж да извърнат глави. Чейс захвърли салфетката до чинията си и изхвърча навън.

Марси успя да зърне лицето му, преди той да излезе през сводестата врата. Сякаш бе видяла разкривеното му отражение в счупено огледало.

Брадвата разсече въздуха и със свистене се заби в пъна. Тряс! Пънът, изправен вертикално, мигновено се разцепи на две. Чейс се наведе, хвърли двете парчета настрана, а след това взе друг пън и го изправи на дръвника.

— Какво правиш?

Тряс!

— Плета пуловер. На теб на какво ти прилича?

— Не е добре за ребрата ти.

— Нищо им няма на ребрата ми.

Тряс!

Лъки опря гръб на близката ограда. Закачи тока на ботуша си на най-долната летва. Отпусна се назад и подпря лакти на най-горната дъска.

— Знаеш ли, Чейс, ти си най-егоцентричният кучи син, който някога съм срещал.

Тряс!

Чейс яростно изгледа брат си, а след това се наведе, за да вземе друга цепеница.

— А ти какво очакваше да направя? Да подскоча от радост?

— Нямаше да е зле като начало.

— Извинявай, че те разочаровах.

Тряс!

Лъки се пресегна и измъкна брадвата от ръцете на по-големия си брат. Чейс рязко се изправи, с разкривено от ярост лице и потъмнели очи.

— Аз не съм разочарован — каза Лъки и хвърли брадвата на земята. — Аз съм вбесен. А мама е разочарована. Тя се надяваше, че ще се оправиш след сватбата.

— Много лошо.

— Дяволски си прав. Наистина е много лошо. Защото се ожени за прекрасна жена, която — поради причини, които аз не мога да проумея — те обича. Но ти си твърде сляп, за да го забележиш. Или пък си невероятно глупав. А може би си преизпълнен със съжаление към самия себе си. И аз не зная какъв точно е проблемът ти.

— Вбесен си, защото не изпаднах във възторг от това, че ще имаш бебе.

— Постъпката ти беше отвратителна!

— Защо не си ми казал? — изкрещя Чейс. — Защо го пазехте в тайна? Искате да е голямата изненада?

— Не, опитвахме се да те предпазим.

— От какво?

— От болката, която разяжда душата ти в този момент.

Чейс зае войнствена поза. Дишаше тежко, но не от умора или изтощение след цепенето на дърва. Изглеждаше готов да удари брат си, но не го направи. Бавно му обърна гръб и се запъти към къщата.

Лъки се спусна след него, сграбчи го за ръкава и го подпря до стената на навеса за инструменти. После притисна гърлото му с едната си ръка.

— Не ти казах за бебето, защото знаех, че ще те заболи, Чейс. А аз не искам това. Не искам да страдаш. Но така е определила съдбата и нито аз, нито който и да било друг може да промени нещо. Никога не съм искал моето дете да е първото внуче на семейство Тайлър. Ще ми се твоето да се бе родило. Е, не стана така. Но означава ли това, че не трябва да се радвам на собственото си бебе? Не мога. Извинявай. Радвам се. Ще се пръсна от щастие. Искам час по-скоро да се роди. Нямам търпение да го видя. Това обаче — приближи лицето си към това на брат си — не означава, че Девън и аз не скърбим за твоето дете, което загина неродено с Таня. Всички скърбим. И винаги ще бъде така. Но животът продължава, Чейс! Поне за повечето от нас. Ако искаш да прекараш остатъка от живота си в скръб, направи го. Това е твое право. Мисля, че си глупав, мисля, че си болен дори, но ако нещастие ти доставя удоволствие, то аз не мога да променя нищо. Бъди нещастен. Отдай се на скръб и мъка. Но не очаквай от нас да направим същото. Не очаквай всички живи да се погребем заедно с теб. Защото на нас вече ни писна от настроенята ти.

Рязко го разтърси, а след това го пусна и се обърна. Не бе изминал и две крачки, когато тежката длан на брат му се стовари върху рамото му. Лъки инстинктивно се обърна, очаквайки да получи удар в носа.

Вместо това Чейс му протегна дясната си ръка. Лъки видя сълзите, които блестяха в сивите очи на Чейс. Устните му, обикновено непоколебимо стиснати, в този момент несигурно трепереха.

— Поздравления, братле! Радвам се за теб. Наистина.

Стиснаха си ръцете. После се прегърнаха. А след това заедно се върнаха в къщата.

— Ти наистина ли не знаеше?

— Какво?

— Че Девън е бременна.

— Не.

— Мислех си, че Лъки може да ти е казал.

— Не.

Едносричните му отговори започваха да ѝ лазят по нервите. Те и без това вече бяха опънати до крайност. Неделните обеди с роднините на съпруга ѝ винаги ѝ се отразяваха по този начин.

И не защото те я отбягваха или пък я караха да се чувства нежелана и излишна. Тайлърови безрезервно я бяха приели за член на семейството. Дори и Лъки, който навремето най-силно се бе противопоставил на брака ѝ с Чейс, сега разговаряше и се шегуваше с нея, сякаш тя принадлежеше към семейството им от години. Подобно на Лори и Девън, и той вече я смяташе за една от тях.

Семейството на Чейс нямаше никаква вина. Той беше този, който я караше да се чувства нервна и напрегната. Чейс никога не разговаряше грубо с нея, никога не я обиждаше. С изключение, разбира се, на оная петъчна вечер в кръчмата. Но ѝ се бе извинил и тя бе приела извиненията му. Знаеше, че той се притеснява за бъдещето на „Тайлър Дрилинг“ и си обясняваше възмутителното му поведение със страховете и опасенията му.

Не, тя нямаше оплаквания от държанието му. Когато бяха сред близките му той се отнасяше изключително внимателно към нея. Не я критикуваше. Не я караше да се чувства неловко. Не я пренебрегваше, както правеха някои мъже, когато се появяха със съпругите си на обществени места.

Чейс, за разлика от тях, се държеше съвсем иначе.

— А ти не се ли бе досетила?

Тя подскочи, стресната от резкия му глас.

— Какво?

Той караше колата ѝ. Държеше волана само с лявата си ръка, а дясната бе отпуснал върху бедрото си — близо до скоростния лост... или до коляното ѝ, което бе погалил няколко пъти през изминалия следобед.

— Жените сякаш имат шесто чувство за тези неща — продължи той. — Помислих си, че може да си се досетила. Все пак има някои видими признаци, нали така?

— Не. Макар че сега, като си помисля, ми се струва, че е трябвало да го забележа. Спомням си как се шегувахме с нея, че изяде два десерта на сватбената ни вечеря.

— Аз просто реших, че е започнала да пълнее.

Марси се усмихна:

— О, това поне е сигурно.

Чейс не се усмихна.

— Бременна е вече в шестия месец. Не мога да повярвам, че толкова дълго успя да крие това от всички ни. Тя, разбира се, е висока. А и дрехите, ако са умело подбрани, могат да бъдат добро прикритие. Но като си помисли човек, бебето ще се появи преди още да сме имали време да свикнем с мисълта за него.

— Хмм.

— А когато това стане, надявам се, че няма да продължиш да се държиш като глупак. — Чейс рязко се извърна към нея. Отвори уста, за да каже нещо, но след това сякаш размисли и само сърдито изсумтя. — Разби сърцето на майка си, като изхвърча по този начин от къщата, Чейс.

— Моето сърце също е разбито.

— О, да! Всички знаем това. Изписано ти е на лицето и просто няма как да не го забележим. Но, да ти кажа честно, това вече започна да ни омръзва.

— Извиних се на Лъки, нали? Казах му, че се радвам за него.

— Зная, зная. Даже те видях да прегръщаш снаха си. Но това е най-малкото, което можеше да направиш в случая. И не само аз мисля така.

— Щях да съм истински лицемер, ако бях започнал да се преструвам и сантименталнича.

— Лицемер? Много странно, че го казваш точно ти.

— Какво искаш да кажеш?

Той спря колата на алеята пред къщата им. Марси слезе и се отпрати към входната врата. Вече бе влязла в антрето и събличаше палтото си, когато той я настигна.

— Какво искаш да кажеш с това? — сърдито повтори той и подхвърли палтото си към закачалката. Но не успя да улучи.

Марси усети как нещо в нея сякаш се пречупи. Вече повече от месец се опитваше да му угоди, прощаваше му мрачните настроения и

постоянната раздразнителност, не обръщаше внимание на провокациите и предизвикателствата, макар да знаеше, че той съвсем съзнателно се опитва да я ядоса. Колкото по-упорито се стараше да направи живота му приятен, толкова по-отвратително се държеше той. Е, добре, тя се бе опитала. Стига толкова! Идеалната съпруга да върви по дяволите! Време беше Чейс да си получи заслуженото.

Червената ѝ коса се наежи. Тя се приближи бавно към него и яростно присви очи.

— Това, което искам да кажа, Чейс Тайлър, е че ти се държиш като лицемер всяка неделя, в която гостуваме на семейството ти. Искам да кажа, че поздравленията към брат ти и жена му не бяха по-искрени от фалшивите прояви на обич към мен, с които постоянно парадираш пред близките си.

Той поклати глава с неотстъпчива упоритост.

— Това не е вярно. Много се радвам за моя бр... Чакай малко. За какви фалшиви прояви на обич говориш?

— Хайде, Чейс — кресна тя. — Да не искаш да ти ги изреждам една по една.

— Да, по дяволите! За какво изобщо говориш?

Тя изопна рамене и гневно го изгледа. Бузите ѝ горяха от яд. Всяко мускулче по тялото ѝ трепереше от едва сдържана ярост.

— Говоря за масажите на коленете ми. Аз седна на канапето, и ти седнеш на канапето. Кръстосам крака, а ти веднага слагаш ръка върху коляното ми. Изправя се, и ти моментално премяташ ръка през раменете ми. Потръпна леко, а ти веднага предлагаш самото си. Погледна към теб, и ти вече си започнал да ме галиш по косата. Засмея се, и ти се засмиваш.

Челюстта му нервно потрепваше. Лицето му изглеждаше като вкаменено. Марси разбра, че прекалява, но не можеше да спре. Вече цял месец живееше с истински хамелеон. Всяка неделя понасяше съпругеските му ласки, макар да знаеше, че те не означават нищо. Прибираше се вкъщи неспокойна и възбудена. Само че никога не успяваше да се освободи от обхваналата я агония. Защото веднага щом си тръгнаха от дома на майка му, той отново ставаше мрачен, далечен и чужд.

— Аз само се стараех да бъда мил. — Опита се да се защити. — Но щом не ти харесва, ще престана с тия малки прояви на внимание.

— Обърна ѝ гръб, приближи се към камината във всекидневната и започна да разпалва огъня. Движенията му бяха резки и напрегнати, всяко негово действие издаваше обхваналия го гняв.

Но Марси още не бе свършила. Тя отиде при него и го хвана за ръката, тъкмо когато той оставяше ръжена край огнището.

— Твоите близки ни наблюдават много внимателно, опитват се да разберат как я караме заедно. Благодарение на ненадминатите ти неделни изпълнения, те са убедени, че при нас всичко тече по мед и масло. И през ум не им минава, че изобщо не спим заедно. И как биха могли да си го помислят като виждат страстните погледи, които ми хвърляш, когато знаеш, че те наблюдават. Сигурна съм, че не може да не са забелязали как навиваше около пръста си кичур от косата ми, докато с Лъки си говорехме за последния мач на Американската баскетболна лига. А и как биха могли да пропуснат интимния жест, с който докосна с лакът гърдата ми, докато се пресягаше за чашата си с кафе?

— Не се преструвай, че това не ти харесва, Марси. — Гласът му беше нисък и несигурен. — Дори и през ръката си усетих, че зърното ти веднага се втвърди. Долових доволната ти въздишка. — Веднага се възползва от моментното ѝ объркване и предприе собствена атака. — И понеже стана дума за това, искам да ти кажа, че твоите подканяния никак не ми допадат и...

— Подканяния?

— Подканяния! Как иначе да го нарека? Слагаш ръката си от вътрешната страна на бедрото ми и започваш да ме галиш. О, ти, разбира се, внимаваш, опитваш се това да изглежда като невинна съпружеска ласка, но добре знаеш какво става, аз зная какво става, и двамата знаем какво става само няколко сантиметра по-нагоре от ръката ти. И ако не искаш да премятам ръка около раменете ти, тогава недей да се гушиш в мен. Когато не ти харесва да ти предлагам сакото си, недей да правиш всичко възможно, за да ме накараш да забележа, че ти е студено. Докато ръката ми лежи на коляното ти, ти леко прокарваш крак по прасеца ми. И това ако не е покана, то аз просто не зная как да го нарека.

Буйните пламъци в камината отразяваха огъня, лумнал в очите му, подхранван от обхваналите го ярост и страст.

— Не забелязах да се дърпаш назад, докато си играех с косата ти. О, не! Ти даже леко целуна ръката ми. Усетих езика ти, който остави мокра диря по дланта ми. Разсмях се, защото разлях кафето в скута си. А аз го разлях, защото ти блъсна гърдата си в лакътя ми. Аз пък се разсмях, защото ти започна да попиваш капките със салфетката си и аз трябваше да замаскирам стона, изтръгнал се от устата ми. Е, какво според теб трябваше да направя в трапезарията на майка ми, докато ти мачкаше с ръка слабините ми? Да се изсмея, или да простена от удоволствие. Така че не ми чети морал и не ме учи как да се държа. Ще съм повече от доволен да прекратим тая сексуална игра. Защото ако всичките тези игрички те влудяват всяка неделя, тогава сигурно можеш да си представиш как се чувствам аз след всяко посещение у дома.

Той изведнъж млъкна и в стаята се възцари напрегната тишина. Марси пристъпи към него и го попита с тих, преливащ от страст и копнеж глас.

— Как се чувстваш, Чейс?

Той сграбчи ръката ѝ, дръпна я напред и я притисна към издайническата подутина в панталоните му.

— Ето как.

Тя обгърна с пръсти силно възбудения му член.

— Защо искаш да спреш с игричките, Чейс? Защо не направиш нещо сега? — След всяко нейно движение, дишането му ставаше все по-насечено и учестено. — Да не би да се страхуваш, че няма да ти хареса? А може би се боиш, че ще ти хареса много?

Марси го пусна, вдигна и двете си ръце и зарови пръсти в косата му.

— Целуни ме. Целуни ме веднага. — Изправи се на пръсти и, поставила устни точно под неговите, съблазнително прошепна. — Хайде, направи го.

От гърлото му се изтръгна див, необуздан стон. Устните му грубо се впиха в нейните. Целувката му беше толкова свирепа и брутална, че устните ѝ за миг останаха сковани и неподвижни. После бавно успя леко да ги разтвори и усети силния натиск на езика му, който алчно и ненаситно покори с необуздана страст покорната ѝ уста.

И той като нея, заровил пръсти в разкошната ѝ коса и стиснал главата ѝ между ръцете си, продължи да я целува като обезумял. Гладът му за нея беше ненаситен, целуваше я с такава сила, сякаш

искаше да всмукне цялата ѝ уста. Отдръпна се за миг, за да си поеме въздух. Но дори и тогава езикът му не се отдели от устните ѝ, леко ги галеше опиянен от сладкия ѝ вкус. Незадоволен и незаситен, отново впи устни в нейните. И отново. И отново.

Марси изцяло се отдаде на чувствените му целувки, тръпнеше под ласките на твърдите устни и под натиска на наболата брада, която драскаше брадичката и бузите ѝ. Сетивата ѝ с наслада долавяха аромата на кожата му, гъделичкането на косата му — кожата на Чейс, косата на Чейс, треперещият от възбуда Чейс, който сякаш прогаряше тялото ѝ с допира си.

Двамата заедно се отпуснаха на колене върху пухкавото килимче пред камината. Продължиха жадно и ненаситно да се изследват с устни, целуваха бузите, брадичките, очите си.

А когато устните им се сляха отново, той проникна с език дълбоко в устата ѝ и разпали в душата ѝ неукротимо желание. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, погалиха гърдите ѝ, а после се спуснаха към задника ѝ, покриха изваяния ѝ ханш и той силно я притисна към себе си.

Марси не се опита да се преструва на срамежлива и свенлива. Опиянена от очевидната сила на обхваналата го страст, тя леко потърка тяло о възбудения му член.

Чейс изстена, обгърна я толкова силно, че тя не можеше да помръдне, а той дори ѝ прошепна с накъсан от вълнение глас:

— Престани или ще свърша веднага.

— Не още. Не още.

Тя се отдалечи малко и съблече пуловера през главата му. Веднага се зае с копчетата на ризата. Отхвърли я настрани и пръстите ѝ неистово се спуснаха по голото му тяло — приличаше на слепец, внезапно прогледнал след безкрайно дългите години, прекарани в тъмнина.

Простена от опиянение и с ненаситен копнеж започна да целува голите му гърди. Чейс обхвана главата ѝ с ръка, но я остави свободно да се движи нагоре-надолу по тялото му. Устните ѝ намериха зърното му, скрито под снопче тъмни, къдрави косъмчета. В началото плахо и срамежливо, а после все по-страстно, тя го обгърна с езика си.

Изгарян от пламенно желание, Чейс задъхано изруга и я отблъсна от себе си.

— Съблечи си дрехите.

— Ти ги съблечи — предизвика го тя с дрезгав и разтреперан глас.

За миг останаха втрещени един в друг. Марси не смееше дори да диша. Най-сетне той посегна към пуловера и го измъкна през главата ѝ. Очите му се втрещиха в гърдите ѝ. Марси вдигна ръце зад гърба си, разкопча сутиена си, и го остави да падне. Чейс измъчено въздъхна. Марси видя как цялото му тяло се напрегна, но той не я докосна. Или поне не я докосна нежно и интимно.

Хвана я за раменете и я накара да легне по гръб на килима. Без да се церемони разкопча полата ѝ и я смъкна надолу. Не успя обаче да запази самообладание, когато започна да събува бикините ѝ. Трябваше да свали първо колана ѝ, за да може да достигне до тях. Когато най-сетне успя да ги свали, той зарови ръка между бедрата ѝ. И двамата простенаха в екстаз. Пръстите му бяха опитни и нежни. Палецът му сръчно намери пътя си към най-чувствителните ѝ кътчета. Трябваше да я погали само няколко пъти и тя усети как кръвта нахлува в главата ѝ, тялото ѝ се възпламенява, а пред очите ѝ заблестяха безброй звезди.

— Чейс!

Нямаше нужда от повече подканяния. Той разкопча ципа и бързо изхлузи панталона си. Марси смело протегна ръка, но само след секунда телата им се сляха в едно.

Тя нададе силен, ликуващ вик. Чейс промърмори нещо — богохулство или молитва, той самият не знаеше. В продължение на няколко изпълнени с напрежение секунди останаха напълно неподвижни.

След това той леко се отдръпна и извил тяло над нейното, се вгледа в лицето ѝ. С прикован поглед в нейния, Чейс отново бавно проникна в тялото ѝ. Тя го почувства дълбоко в себе си и остана без дъх, изгуби контрол над сетивата си, изцяло завладяна от щастието да го притежава напълно и безусловно. Тъмната му коса висеше над челото му, разрошена и разбъркана. Очите му блестяха, а огнените отблясъци подсилваха първичната му красота. Мускулите на ръцете и гърдите му се издуваха от мъжката му сила и мощ.

Марси искаше да концентрира мислите си върху великолепната му външност, но той леко се отдръпна, а после отново потъна в нея.

Хвана гърдата ѝ с едната си ръка и леко погали твърдото зърно с палец. Тя потрепери. Неволно затвори очи. Обгърна тялото му с краката си. Той плъзна ръка между телата им и продължи да я гали, докато проникваше все по-дълбоко в тялото ѝ.

И тогава любовта, която изпитваше към него, любовта, останала толкова дълго несподелена, най-сетне намери кулминацията си в силния, изпепеляващ оргазъм, разтърсил цялото ѝ тяло.

Чейс я остави да се наслади на удоволствието, да го преживее докрай, и едва тогава започна отново да се движи в нея. Но Марси изненада и двамата, притисна го към себе си и повдигна тяло, за да го поеме целия.

Извисиха се до висотите на втория си оргазъм едновременно.

Останаха притиснати един в друг, задъхани, незаситени, забравили всичко освен себе си и неутолимото желание да се притежават.

Марси посрещна с истинско облекчение почукването на вратата на кабинета ѝ в единадесет часа на следващата сутрин. Семейството, което бе пристигнало точно в десет часа, за да се срещне с нея, вече бе на път да я подлуди.

Точно тази сутрин търпението и толерантността ѝ бяха по-уязвими от всеки друг път.

— Влез — извика тя.

— Извинявай, че ви прекъсвам, Марси — извика Есме. — Господин Тайлър е тук и иска да те види.

Марси механично стана от стола си.

— Господин Тайлър? Кой по-точно?

— Този, за когото си омъжена. Висок, тъмнокос и много красив.

В този момент Марси видя ръката му да се протяга над главата на секретарката ѝ и да отваря вратата.

— Мога ли да те видя за няколко минути?

Чейс бе последният човек, когото очакваше да ѝ се обади тази сутрин. Коленете ѝ се разтрепериха. Дъхът ѝ мигновено секна и тя едва успя да проговори.

— Раз... разбира се. Сигурна съм, че господин и госпожа Харисън няма да имат нищо против, ако изляза за малко. През това време ще можете още веднъж да разгледате каталозите — предложи им тя, докато заобикаляше черното си, лакирано писалище.

Мъжът въздъхна, изправи се и важно подръпна панталоните си.

— Ние и без това вече свършихме. Тя май никога няма да намери нещо, което да ѝ харесва.

— Аз? Аз харесах къщата с четирите спални на Сънсет Лейн — язвително отговори жена му. — Ти каза, че нямаш нужда от толкова голяма къща. Пък и дворът бил прекалено голям според теб. Отказа се от едно красиво жилище, само защото те мързи да косиш моравата. Макар че така май наистина е по-добре. Дори и да я бяхме купили, ти изобщо нямаше да се грижиш за двора.

— Чейс, това са господин и госпожа Харисън — прекъсна ги Марси. — Ралф, Гладис, това е съпругът ми, Чейс Тайлър.

— Приятно ми е да се запознаем. — Ралф се ръкува с него.

— На мен също.

— Е, хайде, Ралф. Не виждаш ли, че искат да останат насаме? — Гладис буквално избута съпруга си през вратата.

Есме изразително завъртя очи към тавана, а после излезе след тях и затвори вратата на кабинета. Чейс и Марси останаха сами. Погледнаха се с неудобство, като всеки избягваше погледа на другия.

— Това ли са клиентите, за които ми бе споменала?

— Големи сладури, нали? Изобщо не вярвам, че ще успеят да се споразумеят. Разглеждането на къщи е нещо като хоби за тях. За нещастие, обаче, за мен това е свързано с много нерви и с праросване на ценно време.

— Хмм. Това е за теб.

Той измъкна иззад гърба си букет розови лалета. Напълно смутена и объркана от жеста му, Марси ги взе. Всъщност, тя направо ги грабна. Чейс изглежда изгаряше от желание час по-скоро да се отърве от букета и ако Марси не бе показала изключителен рефлекс, той сигурно щеше да падне на земята.

— Нямам рожден ден.

— Не е необходим някакъв специален повод — той само сви рамене. — Сутринта влязох в магазина, за да купя някои неща за офиса. Видях цветята в една малка кофичка до касата. Помислих си, че може да ти харесат.

Тя объркана го изгледа.

— Аз... аз наистина ги харесвам. Благодаря ти!

— Няма защо. — Очите му бавно огледаха стаята. — Хубав кабинет. Изискан. Съвсем различен от нашия в „Тайлър Дрилинг“.

— Е, двете компании са съвсем различни.

— Точно така.

— Отговориха ли вече на офертата ви?

— Не.

— О! Аз си помислих, че цветята може би са част от празненството.

— Не.

— О!

Той се изкашля. Тя се опита да прибере един паднал кичур от касата си, а той изсумтя. За да разсее неудобството, тя започна да оправя целофана, в който бяха завити лалетата.

— Да не би да си дошъл да обсъждаме достойнствата и недостатъците на офисите ни? — попита тя след проточилото се твърде дълго мълчание.

— Не. — За пръв път откакто бе дошъл, той я погледна в очите. Сутринта бе излязъл от къщи много преди тя да се събуди. — Трябва да поговорим, Марси.

Остра болка прониза сърцето ѝ и тя осъзна, че изпитва непреодолим страх. Чейс изглеждаше твърде сериозен. Никога преди не бе идвал в офиса ѝ. Рядко ѝ се обаждаше и по телефона, освен ако не бе абсолютно наложително.

Само нещо изключително важно и неотложно бе предизвикало това безпрецедентно посещение. А единственото, което ѝ идваше наум в този момент бе, че той вероятно е решил да се откаже от споразумението, обвързало ги в брак.

— Седни, Чейс.

Тя посочи канапето, на което до преди малко седяха Ралф и Гладис Харисън. Той се отпусна на ръба на изисканото канапе, тапицирано с модерна дамаска на райета, отпусна длани върху коленете си и се загледа в лъскавите бели плочки.

Марси се върна към стола зад бюрото си. Чувстваше, че трябва да се отдалечи от него. Надяваше се разстоянието между тях да смекчи удара, който той се канеше да ѝ нанесе. Остави лалетата върху бюрото си. Поставянето им във ваза едва ли бе най-спешното нещо в този момент.

— За какво искаш да говорим, Чейс?

— За снощи.

— Какво за снощи?

— Снощи не бях особено словоохотлив.

— Не, но и малкото, което каза, беше достатъчно. Думите ти бяха повече от ясни. Доколкото си спомням, ти каза дословно следното: Е, получи два оргазма, така че няма от какво повече да се оплакваш.

— Да — Чейс дълбоко въздъхна. — Точно това бяха думите ми.

Той отново наведе глава. Тъмната му коса се виеше на къдрици около врата му. Искаше ѝ се да ги докосне, да си поиграе с тях, да го подразни заради момчешкия му вид. Но подобен жест бе толкова невъзможен в този момент, колкото един приятелски и непреднамерен разговор предишната вечер.

След като бе произнесъл обидните си думи, той се бе изправил, прибрал бе ризата и пуловера си и се бе качил в стаята си. Малко по-бавно Марси също бе събрала дрехите си и се бе оттеглила в

собствената си спалня. Не го бе видяла повече до момента, в който се бе появил в офиса ѝ.

— Марси, не можем повече да продължаваме така. — Повдигна глава и замълча, сякаш очакваше някакъв отговор от нейна страна.

Тя не каза нищо. Лицето ѝ си остана непроницаемо и безизразно. Знаеше, че ако само се опита да проговори, измамното ѝ спокойствие щеше да се пропука.

— Ние сме като два звяра, затворени в клетка. Постоянно се измъчваме един друг, опитваме се да се надхитрим и да се нараним. Това не е добре нито за мен, нито за теб.

— Не се опитвай да ми казваш кое е добро за мен, Чейс.

Той изруга.

— Недей да се заяждаш. Опитвам се да подходя към проблема разумно. Мислех си... надявах се, че бихме могли да поговорим за това, без да се горещим излишно.

Тя скръсти бледите си, студени ръце на бюрото си.

— Какво искаш да направим? Моля те, кажи това, заради което си дошъл.

— Не трябва да обръщаме секса на борба и съревнование помежду си. — Единственият ѝ отговор бе едно едва забележимо кимване. — Брачната ни нощ, първият път, когато се любихме...

— Тогава изобщо не се любихме. Всичко бе твърде безлично — ти беше съвсем хладен и безучастен. Едва ли щях да се почувствам по-различно, ако просто ме бе целунал по челото.

— Е, много ти благодаря.

— Знаеш, че това е самата истина.

Той зарови пръсти в косата си.

— Стори ми се, че обеща да не се заяждаш.

— Нищо подобно не съм обещавала. — Ако той наистина възнамеряваше да я разкара и да я направи за посмешище пред целия град, който и без това винаги бе смятал Патето Джоунс за доста смешна, то тя предпочиташе това да стане колкото е възможно по-бързо, без излишни приказки и увъртания.

— Ще бъдеш ли така добра да замълчиш за момент и да ме изслушаш? — сухо попита той. — Не ми е никак лесно да говоря за това.

Това вече бе нечувано нахалство. Дошъл бе, за да разтрогне брака им и очакваше от нея да направи всичко възможно, за да го улесни.

— Хайде, говори направо, Чейс!

— Добре. — Той отвори уста. Веднага след това я затвори. Изглежда я напрегнато. После погледна встрани. Нервно задъвка бузата си. Облиза устни.

— Като начало мисля, че би трябвало да започнем да спим заедно.

Едва ли щеше да е по-изненадана и зашеметена, ако столът ѝ внезапно я бе захапал по задника. Все пак успя да прикрие изумлението си. Но сдържа дъха си толкова дълго, че внезапно ѝ се зави свят и тя трябваше да се хване за ръба на бюрото си, за да не се свлече на земята.

— Имам предвид не само да се любим, а да спим в една и съща спалня. Като истински съпруг и съпруга.

Той я погледна несигурно, стана от канапето и започна да кръстосва точно пред бюрото ѝ.

— Миналата нощ много мислих но това, Марси. Изобщо не можах да заспя. Постъпих много лошо. Снощи. Думите ми бяха жестоки и зли. Почувствах се дяволски зле след това. Изведнъж ми хрумна, че това, което вършим напомня някаква сексуална война между нас... Докарваме се до лудост всеки неделен следобед. Това е глупаво. Признавам, че през първата ни брачна нощ те обладах, без да ме е грижа какво чувстваш. Мисля, че даже те нараних. — Той спря да се разхожда и я погледна. — Нали?

Тя го излъга и отрицателно поклати глава.

— Е, добре. Това поне е нещо. Но, както и да е. Докъде бях стигнал? О, да! Снощи, когато се прибрахме у дома, ти ме прелъсти. Поиска да те любя... и го получи. Когато ти... ме докосна, аз просто не можах да скрия факта, че те желая. А ти, Марси, ти беше толкова влажна и възбудена и аз веднага разбрах, че ти също ме желаяш.

Той прокара длани по бедрата си, сякаш се опитваше да избърше избилата от напрежението пот.

— Ние винаги сме се разбирали добре. В училище бяхме приятели. Откакто се оженихме, обаче, сме в състояние на постоянна

война. И по някое време нощес, в малките часове, разбрах защо това е така.

Приблужи се до прозореца и пъкна ръце в задните джобове на плътно прилепналите си дънки.

— Между нас съществува привличане. Аз го усещам. И ти го усещаш. — Погледна я през рамо. — Е, поне аз си мисля така.

Устата ѝ пресъхна. Тя отново кимна.

Той ѝ обърна гръб и се загледа през прозореца.

— И затова си помислих, че е много тъпо от наша страна да се опитваме да се преборим с това привличане. Ние сме зрели хора, живеем в една и съща къща, официално сме женени и в същото време се лишаваме от най-голямото благо на всеки един брак. Мисля, че е крайно време да престанем с тая глупост и да се подчиним на физическото привличане, което изпитваме помежду си. Така де, защо не! Добре, зная, че преди няколко седмици се споразумяхме този брак да си остане напълно целомъдрен, само на книга. Зная това. Но, по дяволите, това положение направо ме влудява, а ако съдя по полученото се снощи, ти също не изглеждаше особено доволна от решението ни. Искам да кажа, че ти ме желаете точно толкова, колкото и аз тебе. По гръба ми има белези, които доказват това.

Той се извърна и тя се опита да избегне пронизателния му поглед. Беше благодарна, че не ѝ се налага да говори, защото все още не бе в състояние да промълви нито дума. Чейс очевидно предварително бе решил какво ще говори и не възнамеряваше да спре, преди да ѝ го каже от начало до край.

— Ти знаеш защо се ожених за теб, Марси. И аз знам защо ти се омъжи за мен. И двамата сме достатъчно умни и интелигентни. Аз те харесвам и те уважавам. Мисля, че и ти изпитваш същото към мен. Снощи се любихме нелошо.

Тя вдигна очи към него. Този път той избягна погледа ѝ.

— Добре. Снощи се любихме страхотно — поправи се той. — Аз водя активен сексуален живот вече доста години. Спал съм с много жени дори и след смъртта на Таня. Понякога това бе единственият начин да я забравя поне за известно време...

Той замълча, подпря ръце на кръста си, наведе глава сякаш се опитваше да подреди мислите си и продължи:

— Както и да е. Това, което се опитвам да ти кажа, е, че не искам да те унижавам и да ходя при друга жена. Освен това, винаги са ме учили, че да изневеря на съпругата си е един от най-страшните грехове, които бих могъл да извърша. — Погледна я измъчено. — Но аз просто не бих могъл да издържа без секс месеци наред.

Тя отново кимна, опитвайки се да изрази пълното разбиране и съчувствието, което изпитваше към него в този момент.

— Не бих искал съвместният ни живот да прилича на състезание, в което всеки отбелязва точки срещу другия. Сексуалните ни контакти могат да се превърнат в продължение и допълнение на приятелството ни, нали? Щом се разбираме добре в леглото, мисля, че ще можем да се разбираме по-добре и във всяко друго отношение. И двамата съзнаваме, че така, както я караме в момента, нищо няма да се получи. Може би наистина трябва да опитаме да променим отношенията си.

Почака известно време, а после се обърна и я погледна.

— Е, какво ще кажеш?

— Здравей.

— Здравсти.

С блеснали очи и срамежлива усмивка Марси посрещна Чейс на входната врата на къщата им. Тя все още не можеше да повярва на случилото се в кабинета ѝ по-рано през деня. На няколко пъти се бе ощипала, за да се увери, че не сънува.

Очевидно всичко се бе случило в действителност и не бе плод на мечтите ѝ, защото Чейс се наведе към нея и я целуна по бузата. Целувката бе твърде прибързана и непохватна, но все пак целувка.

След дългата му реч двамата се бяха споразумели да забравят недоразуменията от първия им месец съвместен живот и да започнат отначало — не само като приятели, но и като любовници. Бе поискал едно-единствено уверение от нея — че ще взема редовно контрацептиви. Тя се съгласи без всякакви увъртания и двусмислени забележки. Нима можеше да желае повече?

— От колко време си у дома? — попита я той, докато тя му помагаше да си съблече палтото.

— От скоро. Още ли вали?

Той изтръска дъждовните капки, преди да закачи палтото си на закачалката.

— Ръми. Тук мирише много приятно.

— Пиле по мексикански.

— Хм. Оня смахнатия да не би пак да ти се е обаждал?

— Не.

— Защо тогава си изключила телефона?

Тя го погледна мълчаливо. Посланието на сините ѝ очи беше повече от красноречиво. Той преглътна мъчително.

— О!

— Искаш ли нещо за пиене?

— Разбира се.

Никой от двамата не се помръдна.

— Гладен ли си? — попита тя, докато го гледаше напрегнато.

— Много.

— Готов ли си за вечеря? — Гласът ѝ дойде отдалеч, сякаш бе разбутвал по пътя си пластове натрупано съмнение, отчаяние и надежда.

— Не.

На горния етаж — нико́й от двамата не си спомняше как са се озовали там — той я целуна страстно и ненаситно. Езикът му бе неуморим. Проникнал дълбоко в устата ѝ, той я изследваше сантиметър по сантиметър, сякаш не можеше да реши кое му харесва най-много.

Дрехите подобно на отесняла кожа се изхлузиха от телата им. Когато и двамата останаха голи, те се прегърнаха силно, притиснаха се един към друг, изпитаха почти животинското, първично удоволствие от допира на голите си тела. Нейното беше меко, а неговото твърдо; гладката ѝ кожа се допираше до окосмените му гърди и те като замаяни се докосваха, опиянени от така различните си и толкова желани тела.

Той седна на ръба на леглото и я придърпа между коленете си. Гърдите ѝ се възбудиха само от погледа му. Зърната ѝ се втвърдиха. Тя копнееше за ласките му. Искаше той да я докосне, изпитваше почти физическа болка. Но той не посегна към гърдите ѝ.

Вместо това очерта с върха на пръста си сянката, която те хвърляха върху корема ѝ. Подобно на дете, което се страхува, че ще бъде порицано, ако излезе извън очертаванията на рисунката си, той внимателно следваше неправилните очертания, като обърна особено внимание на отражението на възбудените ѝ зърна.

Марси простена, докато наблюдаваше пръста му да се движи с такава прецизност по тялото ѝ. Тя дръпна главата му напред и притисна зърното си към устните му, които веднага се разтвориха и го обгърнаха. Ласките, милувките, нежните докосвания на езика му бяха толкова възбуждащи, че тя изпита почти физическа болка от насладата, разляла се по тялото ѝ.

Чейс леко разтвори бедрата ѝ с ръка и започна нежно да масажира подутите ѝ, пулсиращи от желание най-интимни кътчета. Марси въздъхна и застина в екстаз, когато пръстите му проникнаха в нея. Коремът ѝ се стегна. Сякаш електрически заряд премина от върха на езика му, с който галеше гърдата ѝ, през цялото ѝ тяло. Тя нежно прошепна името му.

Той се отпусна по гръб на леглото, придърпа я върху себе си и тя го пое в себе си точно навреме, за да почувства той спазмите, разтърсили тялото ѝ. Оргазмът ѝ сякаш продължи вечно и тя едва тогава осъзна, че част от конвулсиите идват от него самия. Няколко секунди по-късно, заситена и успокоена, Марси се отпусна върху

гърдите му. Горната му част бе покрита с меки, къдрави косъмчета. Подолу, там, където бе стояла превръзката, косъмчетата не бяха поникнали напълно и тя усещаше лекото им боцкане. Но и то ѝ доставяше неизразимо удоволствие.

Леко галеше с палец зърното на едната му гърда, заслушана в силните удари на сърцето му, което бавно възвръщаше нормалния си ритъм. След това един друг звук привлече вниманието ѝ — лекото ръмжене, което идваше от към стомаха му.

Тя вдигна глава и го погледна въпросително.

— Сега вече съм готов за вечеря.

И тогава Чейс направи нещо, което повече от две години не бе правил, когато се намираще в леглото с жена. Той се усмихна.

Чейс често се усмихваше през последвалите няколко седмици. Имаше дни, в които напълно забравяше тъгата, самосъжаленията и отчаянието си. Все още се сецаше за Таня по няколко пъти на ден, по спомените вече не му причиняваха старата, смазваща и непоносима болка. Мъката му беше притъпена от доволството, което вече изпитваше от живота си. Той, разбира се, не бе толкова приятен и идиличен както някога, но поне бе поносим.

Даже нещо повече от поносим — беше приятно поносим.

Веселието и доволството му понякога се помрачаваха от чувството на вина, защото причина за новооткритото му щастие бе втората му съпруга. Всеки път, когато в паметта му изплуваше красивото лице на Таня, той се чувстваше едва ли не задължен да увери сам себе си, че все още я обича. И че нищо не би могло да промени това.

За свое собствено оправдание често си напомняше, че Таня бе мъртва, а той все още е жив. Тя го бе обичала толкова всеотдайно, че Чейс вярваше, че не би искала той да се лиши от всички земни радости и удоволствия.

А Марси бе превърнала живота му в истинско удоволствие.

Беше приятна и забавна, интересна и интелигентна, винаги измисляше неочаквани неща, с които да се занимават, намираще вълнуващи места, които да посетят заедно. Отидоха заедно дори на родео в един съседен град. Беше искрено изненадан като видя колко ѝ

допада родеото. Но когато започна обядването на бикове, Марси сложи ръка върху крака му и му каза, че изпитва истинско облекчение, че този път той е зрител, а не участник.

— Щеше да бъде истински позор, ако бе съсипал красивото си тяло на някое от тези състезания.

Простичкият ѝ комплимент му достави неизразима радост. Тя постоянно го изненадваше с подобни комплименти, които му доставяха искрено удоволствие. Понякога беше мила и романтична, понякога игрива и закачлива, а понякога — направо дръзка и безсрамна.

Беше станала истински член на семейството им. Вече ги считаха за едно цяло. Говореха за Чейс и Марси, а не само за Чейс. Сейдж бе започнала да се обажда от Остин, за да се посъветва с Марси за това или онова. Девън постоянно разговаряше с нея за бебето. Марси излезе с Лори на пазар и ѝ помогна да си избере нова рокля. Лъки често повтаряше, че изобщо не е бил прав да го критикува за тази женитба.

— Радвам се, че не ме послуша, Чейс — съвсем наскоро му каза Лъки. — Беше прав, когато реши да се ожениш за Марси. Тя е истинско съкровище. Интелигентна. Красива. Амбициозна. Сексапилна? — Последната дума бе произнесена с леко въпросителна интонация.

— Да, секси е. — Чейс се опита да прикрие доволната усмивка, която разцъфна на лицето му, като си помисли за това. Но не успя.

Брат му гръмогласно се разсмя.

— Чак толкова секси, а?

— Чак толкова.

— И аз така си мислех. Тези червенокосите... — Лъки замислено поклати глава. — В тях има нещо специално, нали? Сякаш някъде дълбоко в душите им тлее запален огън, а?

Чейс беше склонен да се съгласи с брат си, но обсъждането на интимните му отношения с Марси го караше да се чувства неловко поради цял куп причини. Той смушка брат си в корема.

— Развратник такъв. Как можеш да говориш за бременната си жена по този начин?

Вече не примигаше от болка и не се затваряше в себе си при всяко споменаване на очакваното бебе на Лъки. Можеше дори да говори съвсем спокойно за това и само дълбоко в душата си усещаше

далечна и тъпа болка, която сигурно никога нямаше да изчезне напълно. — Горката Девън! Още ли я измъчваш с неуголимата си страст. Не си ли вече твърде тежък за нея?

Лъки насмешливо повдигна вежди.

— Съществуват твърде много начини, за да си доставим наслада, братко. Или ти може би не ги знаеш?

Чейс ги знаеше, разбира се.

Защото той и Марси вече бяха изпробвали почти всички известни пози и даже си бяха измислили няколко свои.

Една вечер тя му донесе купа с пуканки, докато той се излежаваше в голямото кресло пред камината, загледан в някакво шоу по телевизията. Само след няколко минути пуканките се разпиляха из цялата стая, а той и Марси едва успяваха да си поемат дъх, преплели тела в креслото.

И двамата бяха останали напълно облечени. Чейс реши, че опитвайки се да я възбуди през дрехите, бе изживял едно от най-възбуждащите сексуални преживявания с нея. Но само няколко сутрини по-късно, когато вземаха душ заедно, той трябваше да промени мнението си. Облегнати върху облицованата с плочки стена, те се любиха нежно и страстно, мокри, хлъзгави и игриви като видри.

Но независимо дали заврял глава под пуловера ѝ се опитваше да поеме зърната на гърдите ѝ в уста, или надвесен над нея в банята изстискваше насапунисаната гъба върху тялото ѝ и с жаден поглед проследяваше сапунената диря, Чейс постоянно изпитваше невероятна наслада и удоволствие от близостта ѝ.

Така беше и с нея. Тя никога не се преструваше и съвсем открито изразяваше неподправеното си задоволство от всичко, което вършеха заедно. Беше истинска сладострастница. Никой от клиентите и партньорите ѝ не би могъл да допусне каква страстна чувственост се крие зад сдържаните ѝ професионални маниери и овладяната ѝ практичност и делови усет.

Все още не бяха се наситили един на друг. Миналата вечер, например, бе успяла да превърне невинната им целувка на входната врата в едно от най-еротичните преживявания през живота му.

— Просто не мога да чакам — бе прошепнала тя, докато сръчно разкопчаваше панталона му и промушваше ръката си в тесния отвор. — Искам те.

Това бе последното нещо, което той очакваше от нея при завръщането си вкъщи след един съвсем обикновен и скучен работен ден... И тогава тя коленичи пред него, отдръпна ласкавата си ръка и го пое в устата си. Не след дълго и двамата се отпуснаха на канапето във всекидневната. Чувстваха се заситени, отпаднали и в някаква степен порочни.

Но когато тя вдигна глава и му се усмихна, той искрено промълви:

— Господи, страхотна си...

Беше живял обаче достатъчно дълго с нея, за да знае, че тя все още мисли за себе си като за Патето Джоунс — непохватно и кльощаво момиче от ученическите им години. Беше уверена в деловите си и професионални възможности. Когато обаче станеше дума за външния ѝ вид, тя все още се измъчваше от старите си комплекси и страхове.

— Искан ми се да бях малко по-красива.

Лежаха прегърнати на голямото легло, което от известно време споделяха. За разлика от първата им брачна нощ, светлините в стаята се изгасяха едва когато, уморени и изтощени, те решаваха, че е време да поспят.

— Ти си красива, Марси.

Тя поклати глава.

— Не, не съм. Но ми се иска да бъда.

— Красива си — настоя той и целуна меките ѝ, податливи устни.

По-късно, когато ръцете му се спуснаха към гърдите ѝ, тя отчаяно въздъхна.

— Ще ми се и гърдите ми да бяха по-големи.

— Това няма значение. Толкова са чувствителни. — Едно леко докосване на езика му веднага потвърди думите му.

— Но не са големи.

Чейс постави пръст върху устните ѝ и я накара да замълчи.

— Ако бяха малко по-големи, щяха да изглеждат грозни. И като стана дума за това, и на мен ми се ще членът ми да е дванадесет инча.

Тя го погледна с разширени от учудване очи и възкликна:

— Искаш да кажеш, че не е толкова?

Той я прегърна силно и двамата весело се разсмяха. Когато се любеха, никой от двамата не забелязваше слабостите и недостатъците на другия.

Животът на Чейс бе станал толкова пълноценен и щастлив, че отдавна вече бе престанал да кани Лъки за по едно питие в кръчмата. Никога не закъсняваше след работа, освен, ако, разбира се, не бе абсолютно необходимо. Ако Марси случайно не си беше у дома заради някой служебен ангажимент, той нетърпеливо обикаляше къщата в очакване на завръщането ѝ.

Винаги имаше да ѝ казва толкова много неща. По цели часове си разказваха как е протекъл денят им. Тя бе невероятно добра готвачка, чудесен събеседник по всички възможни въпроси и предприемчива и изобретателна сексуална партньорка. Всяка вечер Чейс с нетърпение очакваше да се прибере при нея в дома им.

Ето защо, докато тази вечер се приближаваше към къщи, той с неудоволствие си мислеше за предстоящото си служебно пътуване до Хюстън. Може би ще успее да убеди Марси да остави агенцията за няколко дни в ръцете на Есме и да дойде с него. Биха могли да посетят родителите ѝ. Да понапазаруват. Кой знае, може би Марси ще се съгласи да го придружи.

Влезе в къщата и я извика, макар че колата ѝ не се виждаше на алеята и той бе предположил, че още не се е прибрала. Чейс изключи алармената система, прегледа пощата и взе вестниците. Извади си една бира от хладилника и се огледа за някаква бележка. Тя обикновено му оставяше бележки, в които го информираше къде е отишла и кога очаква да се прибере. Тази вечер обаче нямаше никаква бележка.

Тъкмо беше тръгнал за горния етаж, за да се преоблече, когато телефонът иззвъня. Бързо се върна в антрето и вдигна слушалката.

— Ало?

— Кой се обажда?

— А вие кого търсите?

Досадникът, който безпокоеше Марси, не се бе обаждал вече няколко седмици. Само преди няколко дни тя се бе сетила за това.

— Нали ти казах! — Гласът ѝ беше звънлив и безгрижен. — Отказал се е от мен и си е набелязал някоя друга жертва. Някоя, която си няма секси съпруг, който да плаши всички неканени ухажори и натрапници.

Чейс се запита дали пък не се обаждаше точно той. Дали не се бе объркал от мъжкия глас, отговорил на позвъняването му.

— Търся госпожа Тайлър — каза човекът отсреща.

— На телефона е господин Тайлър. Мога ли да ви помогна?

— Ами, не съм сигурен. Преди разговарях с госпожа Тайлър.

— За какво?

— За боядисването.

— Боядисване!

— Аз съм бояджия. Тя ми се обади и ме помоли да изчисля колко ще струва вътрешното пребоядисване на къщата ви.

Чейс си отдъхна. Това очевидно не бе натрапникът на Марси.

— Съжالياвам, но не е споменавала нищо подобно пред мен.

— Ами, то беше доста отдавна. Преди няколко години всъщност. Бях забравил за това, но днес имах път към вас. Минах по Уудбайн Лейн и си спомних разговора с нея. Тя не ме потърси повече, но аз запомних името ѝ, защото ми бе казала, че вие сте собствениците на „Тайлър Дрилинг“. Проверих и указателя и намерих телефонния ви номер. Предполагам, че тя е намерила някой друг, който да боядиса къщата, но ако пак имате нужда...

— Един момент, господин...

— Джаксън.

— Господин Джаксън, вие казахте, че сте разговаряли с жена ми преди няколко години, нали?

— Точно така. Беше по времето, когато подпалиха склада ви.

— И тя говори с вас за тази къща?

— Да, тя каза, че това е единствената къща на Уудбайн Лейн. Спомена, че още не сте я купили, но възнамерявате да го направите. Искаше да знае колко ще струва боядисването на детската стая. — Помълча няколко секунди и попита. — Господин Тайлър? Там ли сте още?

— Нямаме нужда от никакво пребоядисване.

Чейс бавно затвори телефона. За известно време остана неподвижен, загледан в пространството пред себе си. След това се обърна на пета и се вгледа в голямата всекидневна и в примамливия изглед към гората, обаяна в зелените цветове на настъпващата пролет. Опита се да разгледа стаята през очите на първата си жена, очи мъртви и угаснали завинаги.

Входната врата се отвори зад него и той се обърна почти очаквайки да види духа на Таня. Вместо нея съзря Марси, която прибираше развяната си от вятъра коса.

— Здравей — задъхано каза тя. — Смятах, че ще се прибера преди теб, но виждам, че не съм успяла. Отбих се да купя малко китайска храна за вечеря. Надявам се, че нямаш нищо против. Днес имах много клиенти и всички искаха да разгледат по няколко къщи. — И тя весело се разсмя.

Остави пакета с храната на масичката до телефона, съблече самото на костюма си и нетърпеливо събу обувките си с високи токове.

— Пазарът на къщи винаги се оживява през пролетта. Мисля, че някои хора предпочитат да сменят жилището си, само и само да се спасят от пролетното почистване. Както и да е.

Щастливият ѝ брътвеж внезапно секна, когато тя осъзна, че той стои като вдървен край масата и не произнася нито дума. Гледаше я така, сякаш не я бе виждал никога преди, сякаш тя бе някакво странно и непознато същество и той изпитва силни подозрения към нея.

— Чейс? — Когато не отговори на повикването ѝ, тя леко го докосна по ръката. — Какво има? Случило ли се е нещо?

Той посегна със свободната си ръка и отблъсна нейната настрана. Очите му бяха сериозни и неумолими.

— Чейс, какво има? — извика тя, а гласът ѝ затрепери от страх.

— От колко време живееш в тази къща, Марси?

— От... от колко време?

— Да, откога?

— Ами, аз... не си спомням точно. — Тя грабна пакета с храната и се запъти към кухнята.

— Това са глупости. — Той издърпа пакета от ръцете ѝ и отново го хвърли на масата. Стисна я здраво за раменете, забил пръсти в тялото ѝ.

— Ти помниш всичко, Марси. Имаш феноменална памет. Ти беше единствената ученичка на госпожица Ходжис, която можеше да изреди столиците на всички щати и имената на всички президенти по ред. — Гладът му ставаше все по-силен и по-напрегнат. Леко я разтърси.

— Кога купи тази къща?

— Миналото лято?

— Защо?

— Защото я харесвам.

— Защо?

— Защото я харесвам.

— На кого принадлежеше тази къща, преди да я купиш?

— Чейс — умолително прошепна тя. Гласът ѝ бе тих и едва доловим.

Той обаче изрева с всичка сила.

— От кого я купи, Марси?

Тя се опита да се пребори с напиралците в очите ѝ сълзи. Навлажни устните си. Очевидно бе много разстроена. Езикът ѝ сякаш отказваше да ѝ се подчинява и тя едва произнасяше думите.

— От теб.

— Исусе! — Той се обърна и стовари юмрука си върху най-близката стена. След това се облегна на стената и още няколко пъти удари с юмрук по нея. Държеше главата си обърната и отказваше да погледне към Марси.

Тя умолително протегна ръка и докосна рамото му.

— Чейс, моля те, позволи ми да ти обясня.

Той потръпна от допира ѝ, но веднага се обърна и я погледна. Лицето му бе разкривено от ярост.

— Какво има да ми обясняваш? Всичко ми е ясно. Това е къщата на Таня.

— Това е моята къща — запротестира тя. — Купих я...

— От мен. Защото се отнасяш към мен като към подходящ обект за благотворителността си.

— Не е вярно! Купих я, защото исках да ти създам дом тук. Това бе къщата, в която ти трябваше да живееш.

— Но с друга жена — изкрещя той. — С жената, която обичах. Това няма ли значение за теб? Нямах ли поне малко гордост? Готова си да се удовлетвориш с второто място? И не само това, ами дори не си се посвенила да прибегнеш до измама!

— Никога не съм те мамил.

— О, така ли! Защо тогава никога досега не си споменавала, че това е къщата, която Таня толкова харесваше? Къщата, която вие двете разглеждахте непосредствено преди да бъде убита. Къщата, която тя толкова искаше да ми покаже.

Марси не издържа на обвинителния му поглед и отмести очи. Чейс хвана главата ѝ и я повдигна така, че да вижда лицето ѝ.

— Не е необходимо да ми отговаряш. Зная отговора. Не си ми казала, защото си знаела, че ще се почувствам точно по този начин.

— Може и да съм сбъркала наистина. Но единственото, което исках, бе да те направя щастлив.

— Щастлив? — кресна той. — Щастлив! Та аз те чукам вече дни наред в къщата на Таня!

— И това много ти харесва! — разкреця се и тя.

В продължение на няколко секунди се гледаха яростно, без да помръднат. След това Чейс се отправи нагоре по стълбите, като бълваше ругатня след ругатня. Когато Марси влезе в стаята му, куфарът му вече лежеше отворен на леглото и той бързо хвърляше дрехите си в него.

— Чейс — извика тя с разтреперан глас. — Къде отиваш?

— В Хюстън. — Изобщо не благоволи да я погледне. Влезе в банята и започна да събира тоалетните си принадлежности.

— Защо?

— И без друго трябваше да тръгна за там утре сутринта. — Гневно я изгледа. — Сега обаче смятам, че е по-добре да тръгна веднага.

— Кога ще се върнеш?

Той мина край нея, прибра несесера с тоалетните си принадлежности в куфара, затръшна капака му и с резки движения заключи металните закопчалки.

— Не зная.

— Чейс, почакай!

Той затрополи надолу по стълбите. Тя се опита да го догони. На входната врата го пресрещна и силно го дръпна за ръкава.

— Моля те, не заминавай.

— Трябва. Това е бизнес.

— Не тръгвай в това състояние. Ти не си на себе си от гняв. Дай ми възможност да ти обясня. Изчакай до утре сутринта.

— Защо? За да ме дариш с още една нощ на незабравим секс и да се опиташ да притъпиш спомените ми за Таня?

Марси се вкамени от несправедливото обвинение.

— Как смееш да ми говориш по тоя начин? Аз съм твоя съпруга.

Той презрително изсумтя.

— На хартия, Марси. Само на хартия. Но това едва ли е толкова важно.

Смъкна сакото си от закачалката и само след няколко секунди вратата хлопна зад гърба му.

— Лъки? Марси се обажда.

— Ей, любимата ми снаха! Как си?

— Чудесно — излъга тя.

Чейс го нямаше вече три дни. Не бе чула нито думичка от него през това време. Не знаеше нито къде е отседнал в Хюстън, нито защо бе предприел това пътуване и нямаше никаква възможност да го открие. Неспособна да понася повече тази неизвестност, тя преглътна гордостта си и се обади на брат му, като се опитваше да измъкна някаква информация.

— Какво става? Да не би да тъгуваш за брат ми?

— Малко.

Много. Самотата я измъчваше и разяждаше душата ѝ. Болката беше остра и непоносима. Когато бе будна, Марси постоянно си представяше ужасната сцена отпреди няколко дни и отчаяно ѝ се искаше това да е било просто кошмарен сън. Нощем цялото ѝ същество копнееше за него, търсеше го в съня си, а сутрин се чувстваше съсипана и ограбена, защото той не бе до нея в леглото и тя добре осъзнаваше, че може никога повече да не се върне там.

— Двамата с Девън мислехме да те изведем някоя вечер, докато Чейс отсъства — каза ѝ Лъки. — Но напоследък тя не се чувства особено добре.

— Съжалявам да го чуя. Обадохте ли се на лекаря?

— Да. Каза ѝ да не стои дълго права, да си почива повече и да се опита да бъде малко по-търпелива през оставащите седем или осем седмици.

— Ако мога да помогна с нещо...

— Обади ѝ се по телефона. Един разговор с теб може да пооправи настроението ѝ. Напоследък е просто непоносима.

Марси се засмя, защото знаеше, че точно това се очаква от нея. Критиката на Лъки по отношение на жена му едва ли можеше да се приеме насериозно.

— Ще ѝ се обадя по-късно тази вечер.

— Безкрайно съм ти задължен.

Разговорът изведнъж замря. Лъки чакаше да чуе истинската причина за обаждането ѝ.

— Лъки... а... говорил ли си с Чейс днес?

— Разбира се. Обади ми се веднага след интервюто.

— Интервюто?

— Да. С изпълнителните директори на нефтената компания. Нали затова е в Хюстън?!

— Да зная. Просто не бях сигурна, че интервюто е днес. — Надяваше се, че лъжата ѝ е прозвучала достатъчно убедително.

— Да, днес интервюираха тримата финалисти, така да се каже. Чейс отчаяно искаше да получим този договор, Марси. И не само заради парите. Най-вече заради гордостта му. Предполагам, че е заради теб. Ти ни измъкна от големи неприятности, както знаеш. А той иска да докаже на теб, а и на самия себе си, че не си направила лоша инвестиция.

— Нима гордостта му е чак толкова наранена от факта, че използва моите пари?

— Не. — Лъки замълча, очевидно обмисляйки отговора си. — Но за него е много важно отново да се почувства отговорен за компанията, отново да вземе нещата в свои ръце.

— Но той вече е отговорен за бизнеса ви.

— Ние с теб го знаем. Но не съм сигурен доколко той е убеден в това.

— Е, добре, ако пак разговаряш с него...

— Сигурен съм, че ще ти се обади. Вероятно е бил прекалено зает. Този следобед имаше още една среща.

Може би с някой адвокат, за да уреди развода ни, нещастно си помисли тя.

— Да, може би ще ми се обади довечера. Освен ако вече не е тръгнал насам. — В гласа ѝ се долавяха надежда и съмнение.

— На твоє място не бих го очаквал толкова скоро. Спомена ми, че няма да се върне, докато не разбере окончателното решение на компанията възложител.

— Да, точно това ми каза и на мен преди да тръгне. — Откога бе станала такъв изпечен лъжец?

— Е, ако много му домъчнее за теб, сигурно ще скочи в пикапа и ще се прибере за отрицателно време — пошегува се той.

За жалост, тя не можа да отвърне в същия тон. С несигурен и твърде неубедителен глас се опита да приключи разговора.

— Поздрави Девън и Лори от мен като се прибереш у дома. Ще се опитам да се обадя у вас довечера. Бъди по-търпелив с Девън.

— Разбира се. Ще се усмихвам и се понасям всичко, докато се появи бебето. Дочуване.

Марси затвори телефона. Бавно влезе в кухнята и си наля чаша мляко. Откакто бе заминал Чейс, нямаше никакъв апетит. Със сигурност знаеше, че никога повече няма да погледне китайска храна.

Няколко часа по-късно, докато преглеждаше в леглото последните данъчни закони, телефонът на нощното й шкафче иззвъня. Тя го погледна, изпълнена с подозрения, и в първия момент реши да не се обажда. Ами ако е Чейс?

— Ало?

— Идвам при теб — прошепна един дрезгав глас. — Искам сама да се убедиш колко съм възбуден заради теб.

Пренебрегвайки напълно здравия си разум, тя попита:

— Кой сте вие? Защо не престанете да ми се обаждате?

— Искам да ме пипнеш и да видиш колко съм корав.

— Моля ви, престанете!

— Зная, че мъжът ти не е тук. От няколко дни не са те чукали, нали, Марси? Трябва да си много възбудена и зажадняла за любов. Сигурно много ще ми се зарадваш като дойда.

Разплакана, тя затръшна слушалката. Телефонът веднага иззвъня отново. Този път Марси не отговори. Опита се да мисли разумно и стигна до извода, че този тип не би могъл да е близо до къщата й, щом й се обажда по телефона. Въпреки това бързо надяна робата си и тичешком слезе на първия етаж.

Като обезумяла провери всички врати и прозорци. Убеди се, че алармената система е включена. Помисли си да се обади на Лъки, но след това реши, че той и без друго си има достатъчно грижи. Стигаше му една бременна и раздразнителна жена и едва ли щеше да приеме присърце страховете на истеричната си снаха.

Винаги когато бе разговаряла с Чейс по този въпрос, тя се бе опитвала да го убеди, че телефонните мании всъщност никога не нападат жертвите си. Задоволяваха се само с опитите си да ги сплашат. Обикновено това бяха мъже, силно травмирани или унижени от някоя жена. Защо тогава бе приела последното обаждане толкова на сериозно?

Защото той й се обаждаше всяка нощ, откакто Чейс бе заминал. Очевидно знаеше всичко за нея и за живота й. И за пръв път я бе

предупредил, че смята да я посети. Вероятно не желаше повече да се ограничава само с телефонния тероризъм, а възнамеряваше да предприеме и още нещо.

Остави всички лампи на долния етаж запалени и се върна в спалнята си. Дълго време не можа да заспи. Всеки шум, във и извън къщата, ѝ се струваше страшен и заплашителен.

Нахока се мислено, че бе толкова уплашена от няколко нелепи телефонни обаждания. Не беше в стила ѝ да трепери от страх и да отстъпва пред подобни заплахи. Винаги до този момент бе успявала сама да се справи с проблемите си.

Когато заспиваше, си обеща, че на следващия ден ще предприеме нещо, за да сложи край на този тормоз.

Не беше съвсем тъмно, когато Чейс пристигна пред къщата на Уудбайн Лейн шест дни след като си бе излязъл оттам, но слънцето бе вече залязло, а дворът, засенчен под големите дървета, изглеждаше мрачен и зловещ.

Колата на Марси не бе там. Чейс се зарадва. Не беше сигурен какво ще ѝ каже, като я види. През изминалите дни гневът му бе понамалял, но все още бе смутен от мисълта, че живее в къщата на Таня с друга жена... и това много му харесва. Неспособен да се справи с тази дилема, той се замисли върху умния ход на Марси и за начина, по който съвсем несъзнателно го манипулираше.

Пъхна ключа си в ключалката на входната врата и се опита да го завърти. С учудване и раздразнение забеляза, че не може да си отключи. След няколко безуспешни опита той се отдръпна назад, сложи ръце на кръста си, изруга вбесено и се опита да измисли някакъв друг начин, за да проникне в къщата. Всички останали врати бяха заключени отвътре.

Единственото решение, което му се стори приемливо, бе да счупи едно от матираните стъкла на входната врата, да пъхне ръка и да отключи отвътре, а след това да изключи алармената система, преди да се е задействала.

Огледа двора за някоя по-дебела пръчка, намери една и се върна при вратата. Прозорецът се счупи още при първия му удар. Той промуши ръка в отвора, намери ключалката и я отключи, а след това

отвори вратата. Ботушите му доразтрошиха разпилените стъкла и той се упъти към таблото на алармената система. Избра необходимия код, поне можа да изключи алармата, която пищеше през интервали от четиридесет и пет секунди.

— По дяволите!

Тази вечер всичко вървеше наопаки! Опита се отново да избере кода, като натискаше внимателно бутоните. Звъненето продължаваше. Знаеше, че контролното табло се намира в килера и на бегом се втурна през всекидневната с надеждата, че ще успее да стигне навреме, за да изключи системата, преди да е вдигнала на крак цялата околност.

— Не мърдай! Остани там, където си!

Чейс се закова на мястото си и се извърна по посока на повелителния глас. В очите му блесна ярък сноп светлина и той вдигна и двете си ръце, за да се предпази от нея.

— Чейс!

— Какво, по дяволите, става тук! Махни тая светлина от лицето ми.

Светлината угасна, но той бе напълно заслепен от силния блясък. Изминаха няколко секунди преди да възвърне зрението си. Когато най-накрая успя да види Марси, тя се бе приближила до таблото на алармената система. Веднага щом избра правилния код, воят престана и в стаята се възцари абсолютна тишина.

Тишината беше почти толкова шокираща, колкото и откритата се пред очите му гледка. Жена му стоеше пред него, стиснала в едната си ръка мощен фенер, а в другата — голям пистолет.

— Зареден ли е? — сдържано попита той.

— Да.

— За мен ли е предназначен?

— Не.

— В такъв случай ти предлагам да го свалиш.

Марси изглежда не осъзнаваше, че продължава да държи пистолета насочен към него. Без да свива ръката си в лакътя, тя отпусна пистолета надолу. Чейс осъзна, че пистолетът е невероятно тежък и сигурно ѝ е много трудно да го държи в нежната си ръка. Чейс познаваше доста мъже, които едва ли биха се справили с такова тежко оръжие.

Той се приближи към лампата, запали я и получи третия си шок за тази вечер. Лицето на Марси бе мъртвешко бледо — в ярък контраст с черния пуловер с висока яка който бе облякла. Косата ѝ бе силно опъната назад и прибрана в стегнат кок на тила ѝ.

Чейс загрижено се приближи към нея и измъкна пистолета от ръката ѝ. Тя го гледаше без да мига и вниманието му веднага бе привлечено от очите ѝ, около които личаха големи виолетови кръгове. Изглеждаха така, сякаш и двете са получили по няколко доста силни удара. Спомни си нараненото ѝ лице, което бе видял в болничната стая в деня след катастрофата. И тогава бе измъчена и пребледняла, но състоянието ѝ в този момент бе далеч по-лошо.

Той спусна предпазителя на пистолета и го остави на масата. После взе и фенера от ръката ѝ и го сложи до пистолета.

— Искаш ли да ми кажеш какво става тук? Отдавна ли имаш този пистолет?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Купих го във вторник.

— Знаеш ли как да го използваш?

— Човекът ми показва.

— Кой човек?

— Собственикът на заложната къща.

— Исусе! — измърмори Чейс. — Стреляла ли си някога с това нещо?

Тя отново поклати отрицателно глава.

— Добре. Защото ако беше опитала, може би щеше да останеш без ухо при отката. Но пък от друга страна, едва ли щеше да имаш нужда от това ухо, защото изстрелът със сигурност щеше да те оглуши. И кого искаше да застреляш?

Тя клюмна като колосана фуста във влажен ден. Вцепененото ѝ тяло сякаш се пречупи и тя се смъкна на канапето. После зарови лице в ръцете си.

Изобщо не бе в стила на Марси да изпада в подобни пристъпи на слабост и да се облива в сълзи. Разтревожен, Чейс приседна до нея.

— Марси, какво става тук? Какво се опитваше да направиш с това оръжие?

— Нямах да го застрелям. Исках само да го сплаша.

— Кого да сплашиш?

— Оня тип, който ми се обажда по телефона. — Тя вдигна глава и го погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, изглеждаха по-големи и по-тъжни отвсякога. — Откакто си заминал, ми се обажда всяка вечер. — Понякога по два-три пъти на нощ.

Чейс мрачно стисна зъби. Лицето му сякаш се вкамени.

— Продължавай.

— Той знаеше, че съм сама в къщата. Непрекъснато повтаряше, че те няма у дома. Знае също и къде живеем. И... и започна да ме плаши, че ще дойде при мен, Чейс — зъбите ѝ започнаха да тракат от преживения страх. — Просто не можех да издържам повече. Извиках един ключар и го накарах да смени патроните на всички врати. Промених кода на алармената сигнализация. Тази вечер чух стъпките ти на верандата, а после ти счупи стъклото и аз...

Той я обгърна с ръце и я придърпа към себе си.

— Няма нищо. Вече всичко ми е ясно. Шшт. Всичко е наред.

— Нищо не е наред. Той все още е тук някъде.

— Не за дълго. Скоро ще прекратим опитите му веднъж завинаги.

— Как?

— Като направим това, което самата ти е трябвало да направиш още преди няколко дни. Ще се срещнем с Пат.

— О, не, моля ти се! Ще се чувствам много глупаво, ако въввлечем и полицията в това.

— Щеше да се чувстваш още по-глупаво, ако ме бе простреляла, без да искаш.

Тя се разтрепери.

— Не мисля, че изобщо щях да се престраша да дръпна спусъка на това нещо. — Тя кимна към пистолета.

— И аз така смятам — мрачно изрече той. — Което означава, че макар и въоръжена, ти си напълно беззащитна, когато си сама в къщата. — Чейс взе пистолета и го затъпка в колата на панталона си. — Хайде да вървим.

— Сега? Веднага?

Той се опита да я изправи на краката ѝ, но тя се дръпна назад.

— Точно така. Вече ми писна от тоя мръсник. Отново включиха алармената система. Не можеха да сменят счупеното стъкло, така че просто го оставиха.

— Къде е колата ти? — попита я той, когато излязоха на алеята пред къщата.

— Започнах да паркирам отзад.

Чейс ѝ помогна да се качи в кабината на пикапа, а след това се намести зад волана. Беше шофирал цели четири часа от Хюстън и с нетърпение бе очаквал да се прибере у дома и да си почине. Напоследък май нищо не ставаше според очакванията и желанията му.

— Говорих с Лъки — тихичко му каза Марси след като потеглиха. — Той ми каза, че отиването ти в Хюстън е било във връзка с договора.

— Да, бяха се спрели на три сондажни компании, които бяха предложили офертите си. Искане да разговарят лично с всеки един от нас. И след като пет нощи спах на хотел и се храних в разни скапани заведения, те взеха, че възложиха работата на една компания от Виктория.

Нито четиричасовото шофиране, нито двестате мили, които бе изминал, бяха успели да притъпят разочарованието и болката от това съкрушително решение. Беше изгубил почти два месеца, скъсал бе много нерви, положил бе изключителни усилия, за да получат този договор и в крайна сметка нямаше нищо насреща, освен безбожната сметка с разходите му за изминалата седмица.

Но още по-лошото бе, че нямаше никакви други планове и бъдещи перспективи. Благодарение на заема, който бяха получили от Марси, финансовото им състояние беше стабилно и той нямаше защо да се тревожи в това отношение, но гордостта му и чувството му за професионална чест и достойнство бяха силно наранени.

— Съжалявам, Чейс. Зная, че много разчиташе на тази работа.

Той рязко кимна, доволен, че вече са стигнали до сградата на съда и не му се налага да говори повече на тази тема.

Хванаха Пат Буш в коридора. Тъкмо излизаше.

— Къде отиваш? — попита го Чейс.

— Да си купя един чийзбургер. Още не съм вечерял.

— Може ли да говорим с теб?

— Разбира се. Защо не дойдете с мен?

— Разговорът е служебен.

Един поглед към лицето на Марси очевидно убеди шерифа, че въпросът не търпи отлагане. Освен това забеляза и пистолета, който се

подаваше изпод колана на Чейс. Върна се обратно и отвори вратата на кабинета си.

— Влизайте.

Чейс пусна Марси пред себе си. Кабинетът на Пат не бе променен от времето, когато Бъд Тайлър водеше синовете си на кратки посещения при чичо Пат. Докато двамата мъже обсъждаха политиката, спорта и местните събития, Чейс и Лъки се мотаеха наоколо, играеха си с пистолети-играчки и гордо се перчеха със значките, които Пат бе закачил на ризките им.

Един път дори си бяха навлекли доста сериозни неприятности, защото бяха изрисували мустаци и слънчеви очила на снимките на всички издирвани престъпници. Друг път си бяха изкарали боя, защото пуснаха един запален фишек в месинговия плювалник в стаята на дежурния.

Чейс остави пистолета върху бюрото на Пат. Пат го изглежда внимателно, но не каза нито дума. Изчака ги да се настанят на обикновените дървени столове от другата страна на бюрото му и едва след това извади кибритената клечка от устата си и ги попита:

— Какво означава всичко това?

— Марси получава телефонни обаждания.

— Телефонни обаждания? Цинични?

— И заплашителни.

— Всъщност, той никога не ме е заплашвал със смърт — меко се намеси тя. — Просто ми каза, че ще дойде при мен да... да...

— Да направи всички онези неща, за които ти е говорил по телефона? — подсказа ѝ Пат.

— Точно така. — Тя кимна и наведе глава.

— Значи си сигурна, че става дума за мъж?

— Абсолютно.

— И не познаваш гласа?

— Не. Той винаги говори шепнешком, сякаш съвсем съзнателно се опитва да промени гласа си.

— Смяташ, че може би го познаваш?

— Нямам представа. Може би просто иска гласът му да звучи по-зловещо и заплашително.

— Кога започна да ти се обажда?

Тя повдигна бледата си ръка към слепоочията си и започна да ги масажира.

— Преди няколко месеца, струва ми се.

— Още преди да се оженим — каза Чейс.

— Хмм. Винаги ли говори едни и същи неща?

— Не. — Въпросът възбуди любопитството ѝ. Тя вдигна глава.
— Защо?

— Чудя се дали пък не става дума за цяла група хлапета. Понякога се състезават кой ще измисли най-големите гадости и кой от тях ще получи най-добър и подходящ отговор.

Марси леко поклати глава.

— Не, не мисля.

— Нито пък аз. — Чейс се наклони напред. — Когато Марси за пръв път ми спомена за това, тя беше убедена, че става дума за някакъв тип, който се възбужда като говори мръсотии по телефона. Смяташе, че в края на краищата ще се умори от нея и ще се прехвърли на някоя друга. Но не стана така, Пат. Той я плаши до смърт всеки път, когато ѝ се обажда. Мисля, че става дума за нещо много по-сериозно.

Пат си взе нова кибритена клечка от кутийката на бюрото и я пяхна в устата си. От години бе отказал цигарите и ги бе заменил с кибритени клечки. Прекара я няколко пъти от единия ъгъл на устата си до другия.

— Как постъпваш, когато ти се обади, Марси?

— В началото затварях телефона веднага щом разбях, че е той. Но той започна да звъни по няколко пъти на вечер. Беше страшно досадно и аз взех да го слушам с надеждата, че мога да разпозная гласа му. Мислех си, че може да е някой, когото срещам често — продавачът, който опакова покупките ми в магазина, мъжът от бензиностанцията, касиерът в банката, който винаги се опитва да флиртува с мен. Надявах се, че ще успея да го объркам, като се обърна към него по име. Но така и не можах да го идентифицирам.

— Някакви разочаровани приятели в миналото ти?

— Не.

— Ами годеникът ти в Хюстън?

Марси изгледа Чейс с недоверчив и скептичен поглед.

— Той никога не би направил нещо подобно.

— Откъде знаеш?

— Това някакъв бивш любовник ли е? — Пат очевидно бе заинтригуван.

— Уверявам ви, шериф Буш, не е той.

— Как може да си толкова сигурна?

— Защото той няма никакво въображение в това отношение. По-скоро бих заподозряла Чейс, а не него.

В момента, в който осъзна какво точно бе казала, очите ѝ се срещнаха с тези на Чейс. Погледът му беше повече от красноречив. Пат дискретно се изкашля. Марси навлажни устни и се опита да замаже неволния си гаф.

— Не може да е бившият ми годеник — непреклонно каза тя. — Освен това, струва ми се, не става дума за междуселищни разговори.

— Въпреки това, по-добре ми дай името му.

— Наистина ли е необходимо?

— Ще проверим междуградските му разговори чрез телефонната компания. Ако не е нашият човек, той никога няма да узнае, че сме се интересували от него.

— Но мисълта, че ще нарушим правото му на уединен...

— Искаш ли да намерим този мръсник, или не — нетърпеливо я попита Чейс.

Марси предизвикателно изгледа съпруга си, а после с явно нежелание продиктува на шерифа името на бившия си годеник.

— Обещавам ти, че ще бъдем дискретни — обеща ѝ Пат. Той се облегна назад в стола си. — Защо не ми казахте за това по-рано?

— Аз исках да го направим — каза Чейс. — Но Марси настоя да изчакаме.

— Защо? — поиска да узнае Пат.

— Мислех си, че той ще спре да се обажда.

— Добре, но защо не ме уведоми, когато все пак разбра, че той няма да се откаже?

Тя взе да кърши ръце.

— Не съм съвсем сигурна. Предполагам, че съм искала да се справя с това съвсем сама. Струваше ми се, че проблемът е твърде дребен и незначителен. Всъщност, едва тази седмица нещата сякаш се промениха. Той започна да се обажда по-често, а и гласът му беше по-различен.

— Различен? Как така?

— Вече не беше просто шептящ и неясен. Беше зловец. Непрекъснато повтаряше, че ще дойде да задоволи моите... моите... — Тя отново подпря чело на ръката си.

— Зная, че не ти е лесно, Марси — внимателно я успокои Пат.

— Не. Уверявам ви, никак не ми е лесно. — После се стресна и възвърна самообладанието си, на което Чейс винаги се бе възхищавал. Пое въздух и изстреля на един дъх: — Той ми каза, че е готов да задоволи сексуалните ми апетити, докато съпругът ми отсъства. Е, не точно с тези думи. Но това беше същността на казаното.

Чейс изръмжа.

— Само да ми падне в ръцете този кучи син...

Пат веднага го прекъсна и строго го изгледа, насочил пръст към него.

— Ти ще стоиш настрана от това. Говоря сериозно, Чейс. Съвсем наскоро трябваше да платиш изкуствените зъби на оня човек, когото ступа в Кръчмата. Никога ли няма да се научите да се пазите от неприятностите? И ти, и брат ти...

— Някой не може да говори гадости на жена ми и да се отърве без нищо.

— Ако го хванем, няма да му се размине. Но това е работа на полицията.

Чейс измърмори нещо в отговор, но Пат не му обърна никакво внимание.

— Кой от двамата ви ще ми разкаже за това? — Той посочи пистолета.

— Купих го за самозащита. — Марси леко се изчерви от обхваналото я смущение.

— Постъпила си много глупаво. — Пат говореше направо, без много, много да се церемони с нея.

— О, но аз изобщо не възнамерявах да стрелям. Не мислите, че съм искала да го убия, пали?

Той я изгледа и сухо ѝ отговори.

— Когато видя, че някой си е купил 357-милиметров Магнум, това е единственото заключение, до което мога да достигна, мадам.

— Тя едва не ме застреля. — Чейс разказа на Пат за злополучното си завръщане у дома.

— Добре. Крайно време е да се сложи край на тази лудост. — Пат рязко се изправи. — Тези типове рядко предприемат нещо. Те са страхливи. Не ме разбирай погрешно, Марси. Трябва да си много внимателна и предпазлива. Заклучвай вратите и прозорците и включвай алармената система винаги, когато си сама вкъщи. Но не бива да се превръщаме в параноици заради това.

— Какво смяташ да правиш?

— Още утре сутринта ще поставя подслушващо устройство на телефона ви. Ще се опитаме да проследим откъде се обажда. Макар че може и нищо да не постигнем, ако той звъни от улични автомати и ако знае колко секунди може да говори, без да го засечем.

Пат отвори вратата на кабинета си и извика една от заместничките си.

— Междувременно, искам Марси да отиде с полицай Дейвис и да ѝ каже част от нещата, които той често ѝ говори. Много са важни някои характерни думички, които той обикновено повтаря. Опитай се да си ги припомниш. Ще изпратим доклада в Далас и ще ги накараме да проверят в компютъра. Ако има досие при тях, веднага ще го открием.

Чейс помогна на Марси да се изправи и я прегърна през кръста. Отиде с нея до вратата, където ги очакваше симпатична, облечена в униформа жена и тъкмо се канеше да ги последва в другата стая, когато Пат го повика.

— Може би ще ѝ е по-лесно да говори за това, ако ти не си там.

— Но аз съм неин съпруг, за Бога!

— Чуй какво ти говоря. А и освен това, искам да поговоря с теб.

Чейс отново влезе в кабинета. Шерифът затвори вратата и се върна на стола зад бюрото.

— Какво стана в Хюстън?

— Ракетите паднаха, а аз се върнах у дома без договор.

— Съжалявам, Чейс! Но не се безпокой. Убеден съм, че в края на краищата ще се измъкнете от тези затруднения.

— Вече не съм толкова сигурен. — Чейс се загледа в празното пространство пред себе си. — Макар че докато бях там, се запознах с един много интересен човек. Казва се Харлан Бойд. Работи като аварийен монтьор в някаква нефтодобивна компания. А може да се окаже и мошеник, който умее да говори твърде убедително. Но какъвто

и да е, той спомена, че може да ни предложи една-две идеи. По дяволите! Готов съм вече на всичко.

— Чейс?

— Да? — Чейс вдигна глава. Гласът на по-възрастния мъж изведнъж се бе променил. Беше твърде колеблив и несигурен. Чейс съвсем определено остана с впечатлението, че Пат си мисли за нещо съвсем различно от западащия им бизнес.

— Случвало ли ти се е да отговориш на позвъняванията на този тип.

— Той веднага ще затвори като чуе гласа ми, нали?

— Имало ли е такъв случай?

— Не. Защо?

Без да отговори на въпроса му, Пат продължи да го разпитва.

— Марси кога за пръв път ти каза за него?

— Чакай да видя. — Той се замисли. — Струва ми се, че беше вечерта, в която отидох у тях, за да ѝ върна парите, с които бе платила болничната ми сметка.

— И колко дни след това решихте да се ожените?

— Какво значение има това, по дяволите? — Чейс остро го изгледа. — Какво целиш с тези въпроси, Пат? Не ме питаш просто ей така, нали? Какво точно имаш предвид?

— Как се разбирате с Марси?

— Не е твоя работа.

— Стана моя в момента, в който влезе в кабинета ми и остави върху бюрото ми зареден пистолет.

— Добре. Кажете ми тогава какво те притеснява — изрече твърдо Чейс. — Каква връзка има между нашите семейни отношения и този мръсник, който говори гадости по телефона?

— Може би няма такава. А може и да има. — Пат се наведе напред и опря ръце на ръба на бюрото си. — Не ти ли се струва странно, че той никога не се обажда, когато ти си у дома?

Чейс изведнъж осъзна за какво става дума. Пат сякаш току-що му бе дал липсващия елемент от картинна мозайка. Той сърдито скочи от мястото си, обиколи кабинета няколко пъти и най-накрая яростно се вгледа в шерифа.

— Мислиш, че тя си измисля?

— Не е ли възможно?

— Не! Не, по дяволите! Това, което казваш, е просто смешно.

— Но възможно?

— Почакай! — извика Чейс. — Веднъж бях там, когато той се обади.

— Чу ли го?

— Не. Той затвори, преди да успее да стигна до телефона.

— Той ли затвори? Или Марси?

— Виж, Пат, предположението ти е нелепо. В него няма никакъв смисъл. Защо ѝ е на Марси подобно представление?

— За да спечели съчувствието ти. Да получи повече внимание, загриженост, обич.

— Искаш да кажеш, че някои жени прибягват до подобна тактика, така ли?

— Случвало се е и преди.

Чейс силно се разсмя.

— Внимавай да не споделиш теорията си със снаха ми, Девън. Не го прави, ако ти е мил животът.

— Всичко, което се опитвам да ти кажа, е, че някои жени...

— Някои жени да. Но не и Марси. — Чейс непреклонно тръсна глава. — Не и тя. Тя е най-самостоятелният, най-независимият и прагматичен човек, когото познавам.

— Сега. — Пат силно подчерта думата. — Но аз си я спомням от времето, когато беше рижаво, кльощаво хлапе със скоби на зъбите, на което всички вие се присмивахте. Може би Марси също си спомня това.

Пат се изправи и заобиколи бюрото си. Подпря се в единия му край и посочи на Чейс стола. Той с нежелание се върна на мястото си.

— Досега не съм говорил с теб за тая твоя прибързана женитба — продължи Пат. — Смятах, че това не е моя работа.

— Съвсем правилно.

Пат напълно пренебрегна опита му да го прекъсне.

— Мислех, че си достатъчно зрял, за да вземаш сам решенията за бъдещето си и достатъчно силен, за да си понесеш последствията. Но Лори ме осведоми за подробностите.

— Казала ти е за парите?

— Аха. — Изражението на лицето му се смекчи. — Чейс, всички знаем какво изпитваш към Таня. Всички, и Марси включително. А

дори и най-самоуверените и прагматични жени искат да бъдат обичани. Искат да бъдат обичани силно и безразсъдно. Искат да са единствените жени, за които съпрузите им да копнеят.

— Откога един ерген като теб се е превърнал в такъв познавач на женската душа?

Пат се изхили, приел закачката.

— Може и да не съм голям познавач, но в случай като този много добре знам за какво говоря. Не искам да кажа, че за мен въпросът вече е предрешен. Нищо подобно. Просто се опитвам да ти посоча още една възможност, която не е за пренебрегване.

Чейс го погледна в очите и твърдо заяви:

— Грещиш, Пат. Няма такава възможност.

— Надявам се да е така. Но защо тогава Марси не е пожелала да дойдете при мен по-рано?

— Те я независима. И самоуверена. Обича сама да решава проблемите си. И го прави добре.

— А може би тази ѝ независимост е просто прекалена и тя изпитва необходимостта да се престори на по-женствена и по-уязвима?

— Не се опитвай да се правиш на психолог, Пат. Имаш си добра служба.

— Опитвам се само да предвидя всички възможности. Такава ми е работата.

— Само си създаваш излишни главоболия.

— Така е. — И без да се смути, продължи: — Защо поне не си е сменила телефонния номер?

— Това вече е лесен въпрос. Клиентите ѝ често я търсят у дома, когато внезапно решат, че искат да видят някоя къща. Поради това номерът ѝ задължително трябва да фигурира в указателя.

Пат погледна някъде над рамото на Чейс:

— Как е Девън?

Чейс разбра защо Пат така рязко смени темата и се включи в играта:

— Последния път, когато разговарях с Лъки от Хюстън, той се оплака, че е непоносима. Няма начин да ѝ се угоди. Дразни я всичко, което той казва или прави.

Вратата зад гърба му се отвори. Марси беше сама.

— Свършихме.

— Зная, че беше много тежко за теб, Марси — каза Пат. — Благодаря ти за съдействието. Ще изпратя доклада в Далас още утре сутринта. Освен това ще дойде човек да инсталира подслушвателното устройство на телефона ви. — Той им се усмихна, но Чейс го познаваше твърде отдавна и не можеше да не забележи, че усмивката му е пресилена и неискрена. — Внимавайте за какво ще говорите по телефона отгук нататък. Не забравяйте, че и други хора ще слушат разговорите ви.

— Не ми повярва, нали? Смята, че аз просто съм си измислила всичко това.

С периферното си зрение Марси забеляза, че Чейс я погледна за момент, а после отново съсредоточи цялото си внимание върху пътя. Не бяха продумали, откакто излязоха от сградата на съда, а вече почти бяха стигнали до дома си. Дърветата, преплели клони над еднопосочното шосе, образуваха тъмен тунел над главите им, осветен единствено от светлината на фаровете. Марси започваше да се измъчва от обхваналото я чувство на клаустрофобия, струваше ѝ се, че е попаднала в някаква гротескна къща на ужасите.

— Разбира се, че ти повярва.

— Не ме подценявай, Чейс. — Тя уморено отпусна глава на облегалката на седалката. — Винаги си се възхищавал от интелигентността ми. И искам да знаеш, че съм достатъчно интелигентна, за да разбера какво всъщност си мисли твоят приятел, шерифът.

— Той е и твой приятел.

— Беше. До тази вечер. Сега вече ме мисли за истеричка, която си измисля разни страхотии с напразната надежда да задържи съпруга си, който се е оженил за нея не от любов, а заради парите ѝ. — Обърна главата си така, че да вижда профила му. — Не е ли така? Чейс неловко се размърда на мястото си.

— Такава му е работата. Да разглежда нещата от всеки възможен ъгъл. Това понякога му причинява големи неудобства — особено когато задълженията му като шериф се преплитат с искрената му загриженост към някой приятел. Никак не му бе приятно да арестува Лъки за умишлен палеж, но го направи, защото така повеляваше дългът му. А е дал клетва да го изпълнява.

— Значи докато аз бях в другата стая със заместничката му, той изложи пред теб някои негови съмнения, свързани с мистериозните телефонни разговори, които ме измъчват.

— Не точно съмнения.

— Напротив — възрази тя. — Точно съмнения.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание. Когато стигнаха, Чейс влезе преди нея в къщата и запали всички лампи.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш — отбеляза той.

— Така е. Само ще се изкъпя и веднага си лягам. — Беше взела стълбите до половината, когато се обърна и каза: — Почтата ти е ей там, на бара.

— Благодаря.

През изминалите дни Марси просто не знаеше какво да очаква от Чейс при завръщането му. Не беше съвсем сигурна дали той изобщо ще се върне. А ако все пак го направеше, тя изобщо нямаше да се изненада, ако ѝ кажеше, че се изнася от дома ѝ и че смята да се разведе.

Все още не можеше да си позволи да се отпусне, не смееше да се зарадва на присъствието му и на факта, че той все още не бе казал нито дума за раздяла или развод. Може би просто не му бе останало време, или пък все още не бе намерил най-подходящия момент, за да обсъдят този въпрос.

Марси остана дълго във ваната. Топлата вода поотпусна стегнатите ѝ мускули. Нервите ѝ се поуспокоиха. Присъствието на Чейс в дома им ѝ действаше като благотворен балсам.

Но когато телефонът извънтя, докато се бършеше след ваната, кошмарът започна отново. От една страна бе вбесена, че се паникьосва толкова много при всяко телефонно позвъняване. От друга страна отчаяно се молеше това да е поредното обаждане на онзи тип.

Тя бързо се доизбърса и навлече една нощница. Влезе в спалнята и завари Чейс да оправя леглото.

— Кой се обади?

— Мама. Пат ѝ е позвънил.

— Заради мен?

— Не. Той е далеч по-добър професионалист. Просто ѝ е споменал между другото, че вече съм се прибрал. Тя само искаше да ме чуе.

— О! — Разочарованието ѝ бе очевидно. — Помислих си, че може да е... той.

— Не. Хайде. Лягай. — Чейс повдигна завивките ѝ. Тя се мушна под тях и положи глава на възглавницата. Нощната лампа светеше право в лицето ѝ. Тя се пресегна и я загаси.

Не искаше Чейс да я гледа в този вид. Беше без грим, косата ѝ беше разрошена, беше бледа и уморена, от няколкото безсънни нощи приличаше на истинско червенокосо плашило.

— В това има логика, нали? — замислено попита тя.

— В кое?

— Да си измисля някакъв мистериозен мъж, който ме тормози по телефона. Ти си кавалер до мозъка на костите си и никога не би изоставил жена, която се намира в опасност.

— Виж, Марси, Пат е в правото си да развива каквито си иска теории. Това му е работата. Но недей да приписваш съмненията му и на мен.

— Но аз бих могла наистина да лъжа. Откъде можеш да си сигурен?

— Не лъжеш.

— Миналата седмица се скарахме. Ти си тръгна без да ми кажеш нито къде отиваш, нито кога ще се върнеш. А докато те нямаше, обажданията станаха много по-агресивни и заплашителни. — Тя се разсмя, но в смеха ѝ се долавяше истинско отчаяние. — Нищо чудно, че Пат е стигнал до заключението, че всичко съм скалъпила сама. Случаят е почти класически. Отчайващо ясен и прост. Направо патетичен.

— Ти си най-непатетичната личност, която някога съм срещал.

— Но аз не съм същата. Губя контрол над себе си. Погледни ме. Цялата треперя. — Тя протегна напред несигурната си ръка. — Едва ли в този момент съм олицетворение на сила и самоувереност.

— Подобно изпитание би опънало нервите и на най-смелите и издръжливите измежду нас. Във всеки случай, не възнамерявам да споря за това точно тази вечер. Имаш нужда от сън. Не мисля, че си спала много след заминаването ми.

— Не, не съм — призна си тя.

— Ето, вземи това. — Той ѝ подаде едно хапче и чаша вода.

— Какво е това?

— Едно от успокоителните, които вземах, когато ме боляха ребрата. Аз пиех по две наведнъж, за да мога да заспя. Убеден съм, че една таблетка не може да ти навреди по никакъв начин.

— Не, благодаря. Предпочитам да не пия нищо.

— Ще ти помогне да заспиш.

Тя отрицателно поклати глава.

— Ще заспя и без него.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Той само сви рамене и остави хапчето и чашата върху нощното й шкафче.

— Лека нощ!

Беше почти стигнал до вратата, когато тя се обади.

— Купих я за теб.

Чейс спря и се обърна.

— Кое?

— Къщата.

— Сега не е най-подходящото време да говорим за това, Марси. Изтощена си.

— Но аз няма да мога да се успокоя и да си почина, докато не те накарам да разбереш защо постъпих така.

— Но аз чудесно те разбирам. Ти просто ме подмами да живея с теб в къщата на Таня.

— Това е моята къща!

— Само защото си платила за нея. Но тя принадлежи на Таня.

— Аз открих тази къща. Видях я много преди Таня. — Марси седна в леглото. Завивките се смъкнаха в скута й. — Таня изобщо нямаше да знае за съществуването й, ако аз не я бях довела да й я покажа.

— И тук веднага възниква един уместен въпрос. Ако толкова много си я искала, защо я показа на Таня? Защо просто не я купи за себе си?

— Защото исках ти да живееш в нея.

Той зяпна от изненада и недоверчиво разпери ръце.

— Защо!

Защото къщата й бе харесала страшно много. Защото по онова време знаеше, че Чейс има нужда от дом и много й се искаше да му го осигури. А единственият начин, по който можеше да го направи тогава, бе чрез жена му.

След фаталната злополука повече от всякога желаше той да получи къщата — като компенсация за всичко, което бе загубил. А когато стана очевидно, че той не възнамерява да живее в къщата, която бе купил само няколко дни след смъртта на Таня, в главата й се зароди друга идея.

Съвсем умишлено бе подвела Лъки и го бе накарала да повярва, че не тя е купувачът на къщата. От деня, в който този дом стана нейна собственост, тя заживя с една-единствена цел — да превърне къщата в удобно и уютно гнездо, в което да заживее с Чейс. Искаше да му я поднесе като дар, но без той изобщо да разбере за това.

Избра мебелите и я обзаведе така, че да се хареса на Чейс. Беше планирала абсолютно всичко, с изключение, разбира се, на родеото във форт Уърт. За нея присъствието ѝ в онзи критичен за него момент бе просто едно щастливо съвпадение, тя гледаше на случилото се като на дар Божии, като на свят небесен знак.

Съдбата най-сетне се бе оказала благосклонна към намеренията ѝ. Боговете бяха одобрили плана ѝ. Най-накрая щеше да бъде възнаградена за дългите години несподелена любов. Беше получила разрешение да действа. Бяха ѝ позволили да се опита да го възмезди за злополуката, отнела живота на съпругата му.

Чейс, обаче, гледаше на всичко това по съвършено различен начин.

Сега, докато той стоеше и се взираше в лицето ѝ в очакване на някакво задоволително обяснение, тя си помисли, че би могла да му припознае простичката истина, че бе направила всичко от любов към него, да му каже, че винаги го е обичала и че ще продължи да го обича. По веднага разбра, че ще ѝ бъде много трудно, ако не и невъзможно да признае силната си и безусловна любов към човек, който в този момент явно отново бе обхванат от силен гняв към нея.

— Предполагам, че съм се опитвала да компенсирам по някакъв начин другите ти загуби, Чейс — отговори му тя с несигурен и треперлив глас. — Искан да ти върна поне една част от това, от което бе лишен. Сега обаче разбирам, че не съм постъпила особено умно.

Той сякаш малко се поотпусна. Наведе глава и разтърка врата си.

— Не мисля, че си искала да ми причиниш болка, нито пък, че си постъпила така, подтиквана от злоба или лоши чувства към мен.

— Благодаря ти за това. — Тя си играеше с подгъва на чаршафа, неспособна да го погледне, без да разкрие цялата любов, която изпитваше към него. Последното нещо, което искаше на този свят, бе да стане обект на съчувствието и състраданието му. Събрала целия си кураж, тя попита: — И какво ще правим оттук нататък?

— Проклет да съм, ако зная, Марси. Единственото нещо, в което съм сигурен в този момент, е, че и двамата сме много разстроени и изморени, за да говорим за това. — Той се приближи до вратата и я отвори. — Ще бъда в другата стая, ако имаш нужда от мен.

Имам нужда от теб, проплака сърцето ѝ.

— Можеш да спиш тук, ако искаш. Няма да ми пречиш.

Той погледна празната възглавница до нейната, но отрицателно поклати глава.

— Струва ми се, че най-напред трябва докрай да изясним случилото се, нали?

— Да, вероятно — отговори тя, като отчаяно се опитваше да прикрие разочарованието си. — Лека нощ.

Той излезе, а Марси се обърна на една страна и се сви на кълбо. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите и по възглавницата ѝ. Той никога повече нямаше да ѝ повярва. Смяташе, че го е измамил и ако искаше да бъде напълно честна пред себе си, трябваше да си признае, че това беше самата истина.

Но нали бе направила всичко само защото го обичаше толкова много!

Чейс не бе повярвал на твърденията на Пат, че тези злополучни телефонни обаждания са измислени от нея самата, за да получи повече внимание, отказал бе да приеме, че това е последният, отчаян опит на старата мома да задържи съпруга си при себе си. Но тя не бе сигурна дали би могла да вини Чейс, ако той все пак хранеше някакви съмнения.

Позвъняванията бяха истински. Заплахите — съвсем реални. Марси бе убедена в това. Веднага щом онзи тип се обади отново и Чейс чуе гласа му, той ще разбере, че тя е казвала истината, че този път не се е опитвала да го измами и заблуди.

— Ало?

— Здравей, Марси.

Най-сетне! Беше той! Сърцето започна да блъска в гърдите ѝ.

— Трябва да спреш да ми се обаждаш. — Тя се опита да прикрие обхваналата я възбуда. Най-накрая той ѝ се бе обадил. Чейс вече щеше да ѝ повярва.

— Няма да спра да ти се обаждам, докато не получа това, което искам. А ти знаеш какво е то. — Тя цялата настръхна, докато слушаше гадния му, стържеш, глас. — Искам те под себе си. Влажна и тръпнеща от страст.

— Ти си отвратителен.

— Зърната ти втвърдиха ли се? Докосни ги вместо мен, Марси! Ммм, Марси, така е добре. Така е много добре. — Той изстена.

— Трябва да те хванат и да те заключат някъде. Ти си болен. Ти си заплаха за обществото.

Той се разсмя. Смехът му беше високомерен и нагъл.

— Зная, че шерифът подслушва телефона ти, но аз мога да се справя и с това.

Дали блъфираше? Откъде би могъл да знае за подслушвателното устройство? Не, нямаше как да е научил. Това беше просто едно негово предположение.

— Зная точно колко дълго да разговарям така, че да не могат да проследят разговора.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не ти вярват, нали, Марси? Нито шерифът, нито съпругът ти. Те мислят, че си измисляш, че аз съм просто плод на въображението ти.

— Не. — Устата ѝ пресъхна. Стисна слушалката толкова силно, че пръстите ѝ побеляха от напрежението. Опита се да преглътне, но в устата ѝ нямаше слюнка. — Чейс ми вярва.

Отново прозвуча противният му смях.

— Ще дойда при теб, Марси. Скоро.

— Остави ме на мира! Предупреждавам те...

— Ще ме харесаш, Марси! По-добър съм от съпруга ти. — Той се изхили. — А той дори не ти вярва. И няма да е наблизко да те спаси, когато те простра чисто гола под себе си.

— Престани — проплака тя.

— Довиждане, Марси. Скоро ще се видим.

— Не — извика тя, обхваната от силна паника. — Почакай! Не затваряй! Не още!

Гласът му бе твърде монотонен и безличен. Той си играеше с нея. Марси знаеше, че не бива да плаче. Беше достатъчно интелигентна, за

да разбере, че той иска точно това, но просто не можеше да спре сълзите и накъсаните си ридания.

— Съпругът ми ще те убие, когато те хванат.

Той се изсмя злобно и неприятно.

— Той не те обича.

— Обича ме. Ще ме заобича.

— Никога, Марси! Ти го измами — присмя ѝ се той. — Довиждане. До скоро. Скоро, Марси. Марси. Марси... Марси...

Гласът се промени. Изведнъж ѝ се стори, че чува гласа на Чейс. Отвори очи и рязко се изправи. Чейс беше там. Седеше на ръба на леглото, нежно галеше раменете ѝ и тихичко повтаряше името ѝ, опитвайки се да я измъкне от мрежата на кошмара ѝ.

Тя дрезгаво изплака и се хвърли на гърдите му, макар че цялото ѝ същество се бунтуваше срещу обхваналата я слабост. Винаги бе презирала жените, които постоянно търсят закрилата на мъжете и често прибягват към сълзите, за да привлекат вниманието им. Но когато силните и топли ръце на Чейс я обгърнаха, тя напълно забрави обхваналия я гняв и презрението, което изпитваше към собствената си слабост. Притисна се към него и зарови лице в косъмчетата на гърдите му.

— Имаше кошмари — прошепна той. — Плачеше толкова силно, че те чух чак в другата стая. Но сега си будна и аз съм при теб. Всичко е наред.

— Прегърни ме, Чейс. Моля те!

Той легна до нея, прегърна я силно и придърпа завивките над тях. Погали я по гърба, хвана главата ѝ с ръка и я притисна под брадичката си.

— Той беше на телефона.

— Шшт. Не е. Никой не се е обаждал.

— Но аз искам да се обади. — Тя викаше като обезумяла. — Минаха две седмици, откакто бяхме при шерифа. Искам да го чуеш. Искам сам да се убедиш, че не лъжа. Тогава ще ми повярваш.

— Аз ти вярвам.

— Той сякаш чете мислите ми, Чейс. Сякаш знае, че искам да се обади. И нарочно не го прави.

— Шшт. Сега само се отпусни. Заспивай отново.

— Когато той се обади, ти ще разбереш, че казвам истината. — Хленчеше като дете, но не можеше да спре. Толкова отчаяно искаше да си възвърне доверието му. — Когато се обади, ще ми повярваш, Чейс.

— Вярвам ти.

— Той трябва да се обади.

Но измина още една седмица без никой да позвъни.

Лъки влезе в офиса като изтръскваше калта от ботушите си. После огледа подметките им, реши, че са сравнително чисти и вдигна поглед. С изненада видя брат си, който се бе излегал в стола зад бюрото и вирнал крака върху него, гледаше някъде в пространството.

— Мислех, че вече си си тръгнал.

Чейс се поизправи и свали краката си на пода.

— Не, още не съм.

— Навън все още вали като из ведро.

— Хмм.

Лъки си помисли, че Чейс отново се бе затворил в себе си. За известно време бе започнал да се държи като нормално човешко същество. Но през последните няколко седмици отново бе станал мрачен, неразговорлив и сърдит.

— Оня човек от Хюстън се обади пак, докато ти беше на обяд — каза му Лъки. — Харлан Бойд. Получи ли съобщението?

— Да?

— Обади ли му се?

— Не.

Лъки бе готов да го попита защо, по дяволите, не го е направил, но бе сигурен, че по този начин непременно ще предизвика една никому ненужна кавга. А може би пък нямаше да се окаже напълно ненужна. Може би щеше да поразведри обстановката. Знаеше, обаче, че проблемът на брат му не бе свързан с него. Нито дори с „Тайлър Дрилинг“.

— Доколкото разбирам, оня тип все още не се е обадил на Марси. — Чейс веднага обърна глава и го погледна. Изражението му бе мрачно и подозрително. Лъки безпомощно сви рамене. — Пат е разказал всичко на мама.

— Браво на него! — Чейс скочи от стола си. — По дяволите! Сега сигурно всички си мислите, че тя е напълно откачена.

— Напротив. Испитахме истинско облекчение, като разбрахме за какво всъщност става дума. Бяхме започнали да подозираме, че е болна, или нещо подобно. Чудехме се какво толкова ужасно може да се е случило, че не смеете дори да ни го кажете.

Лъки получи поредния гневен и изпълнен с недоумение поглед и отново захвана обясненията.

— Ти да не си мислиш, че сме слепи, Чейс? Тя отслабна. Бледа е като мъртвец. Цялата е изтъкана от нерви и подскача от страх, подобно на пуйка в Деня на благодарността. По нищо вече не прилича на онази Марси, която познаваме и обичаме. Тя обикновено е спокойна и уравновесена, винаги е успявала да се владее до съвършенство. Наистина ли смяташе, че няма да забележим една толкова очебийна промяна?

— И защо трябваше да ходите при Пат? Защо не попитайте мен?

— Мама изобщо не е ходила при Пат. Просто са разговаряли и тя споделила загрижеността си за Марси. За да я успокои, че Марси не е болна от рак или нещо подобно, Пат ѝ разказал за оня долен мръсник, който я тормози по телефона.

— И докато е издавал тази поверителна информация, дали случайно не е споменал, че смята, че обажданията са просто плод на въображението ѝ?

Лъки гузно погледна встрани.

— Да, разбирам, че и това ви е казал.

— Е, добре, аз смятам, че този мръсник съществува. А моята убеденост просто не може да се сравни с тази на Девън. Тя изпадна в безумен гняв само като чу предположенията на Пат. Разкрещя се като обезумяла и го нарече в лицето долен консерватор и предубеден шовинист. Ще ти кажа нещо, Чейс — Лъки мрачно поклати глава, — ако нашите две съпруги се съюзят срещу нас, ние сме загубени.

Ядно стиснатите устни на Чейс се разтегнаха в усмивка, но Лъки разбираше, че тя е неискрена и фалшива.

— А как вървят останалите неща?

Чейс мрачно го изгледа.

— Кои неща?

— Е, нали разбираш?

— Имаш предвид нашия сексуален живот? За тези неща ли питаш? Искаш да знаеш колко пъти седмично чукам жена си, така ли?

Лъки обаче не искаше да се поддаде на провокативния му тон. Нямаше да го ядоса. Кабинетът беше твърде малък и не можеше да побере двама разярени мъже със зачервени лица и здраво стиснати юмруци.

— Ами да, защо не? Колко пъти?

— Ти да не би да водиш някаква статистика?

— Да. Нещо подобно.

— Изобщо не ти влиза в работата колко пъти спя с жена си.

— Хайде, Чейс, бъди приятел — Лъки се опита да го придума. —

През последните няколко седмици с Девън минахме на пълно въздържание. Смили се над изтерзаната ми душа.

— Сигурен ли си, че не си ти този, който се обажда на Марси.

Лъки се разсмя. Изобщо не се почувства обиден или засегнат. Но само след няколко секунди отново стана сериозен.

— Познах, нали? Вие... вие не спите заедно.

Чейс отново се отпусна на стола — истинско олицетворение на обхванат от безсилие мъж, мъж, който не може да се побере в кожата си, не знае какво да прави и къде да се дене.

— Разпознавам симптомите, големи братко — съчувствено изрече Лъки. — Спомняш ли си колко много желяех Девън, но не можех да я имам, защото беше омъжена? Едва не се побърках тогава. Ако някой знае нещо за безсилната ярост, обхванала един постоянно неудовлетворен мъж, това съм аз.

Той примъкна един стол и седна само на няколко крачки от Чейс.

— При мен въздържанието ми бе наложено от обстоятелствата. Това, което не мога да разбера — той се наклони напред, — е защо ти не се възползваш от красивата си, сексапилна жена, която толкова много те обича.

— Тя не ме обича — изръмжа Чейс.

— Глупак! Аз не съм единственият, който мисли така. Мама и Девън са съгласни с мен. Сейдж също.

— Е, добре, по дяволите! Щом и Сейдж смята така... — Той бързо се отказа от саркастичния тон. — Какво става тук? Ние май сме главна тема на разговорите ви.

— Всъщност, отделяме ви почти толкова внимание, колкото й на бебето.

Чейс избълва цял порой ругатни. Лъки, който обаче не се предаваше лесно, му напомни, че все още не е отговорил на въпроса му.

— Не, не съм — каза Чейс. — Защото това изобщо не те интересува.

— Но си се смутил от обажданията на някакъв откачен, нали? — В отговор получи поредния убийствен поглед от страна на брат си. —

Не мислиш, че Марси изпитва удоволствие от гадостите, които ѝ говори? Или че тя по някакъв начин е виновна за тази глупава ситуация?

— Абе ти за идиот ли ме мислиш!

— Добре де, какво друго бих могъл да си помисля? Да не би да си я обидил? Да не си направил нещо, с което да я ядосаш?

— Не.

— Да не те е изгонила от спалнята си?

— Не!

— Е, щом не е Марси, значи ти си този, който се въздържа. Защо, Чейс!

Чейс се опита да се изправи. Лъки го блъсна обратно на стола му. Двамата братя се втрениха един в друг. Най-накрая Чейс с безразличие сви рамене.

— Е, добре, защо пък да не ти кажа. Вероятно рано или късно сам ще го разбереш. Случайно. Също както стана с мен.

— Какво да разбере?

Чейс му разказа за обаждането на бояджията.

— В началото всичко ми изглеждаше безсмислено, но изведнъж проумях, че той говори не за настоящата, а за бившата госпожа Тайлър. Той говореше за Таня. Къщата, в която живеем сега, е тази, която Таня беше харесала навремето, тази, която трябваше да отида да видя в деня, в който тя умря, тази, която впоследствие те накарах да купиш. Марси ти е казала, че е намерила купувач за нея. Всъщност, тя е била този купувач.

Чейс стана от стола си и този път Лъки не направи опит да го спре. Беше изцяло погълнат от тази поразителна новина. Той тихо изруга.

— Изобщо не знаех за това.

— Нито пък аз.

— Тя ми каза, че сама ще се справи с прехвърлянето и с всички останали формалности. Изобщо не би ми минало през ума, че...

— Шокиран си, нали? Можеш да си представиш как се почувствах аз, когато го разбрах.

— Не мога да повярвам, че те е обичала толкова много. През цялото това време...

Чейс сграбчи Лъки за рамената и го обърна към себе си.

— Какво каза? За какво говориш? Каква любов? Тя ме измами! Изигра ми най-гадния, най-подлия номер...

— Човече, ти да не си малоумен! — Лъки скочи на крака и силно се разкрещя. — Толкова си глупав, че не мога да повярвам, че си ми брат. Сигурно са те сменили с истинския ми брат още в родилния дом.

— Не можеш ли да говориш по-ясно? — изръмжа Чейс.

Лъки грубо го блъсна с палец в гърдите.

— Толкова си ядосан на Марси, че не виждаш причините, които са я подтикнали да постъпи така.

След това проникателно се вгледа в сивите очи на Чейс, които бяха по-мрачни и от облаците, които се носеха по обгърнатото в мрак небе.

— А може и да можеш. И вероятно точно това те тормози толкова. Притесненията ти не са свързани само с къщата. Ти просто не можеш да приемеш, че са те обичали толкова много. И то два пъти.

Постави ръцете си върху рамената на Чейс.

— Кое е най-лошото нещо, което може да ти се случи, Чейс? Най-лошото възможно нещо?

Последвалата тишина бе нарушена от остро извъняване на телефона. Чейс, благодарен на тая възможност да прекъснат разговора, грабна слушалката и изръмжа едно ало.

— Чейс, Лъки там ли е?

Лъки видя как изражението на брат му се промени, докато му подаваше слушалката.

— Девън е. Изглежда притеснена. — Лъки стисна слушалката.

— Девън? Да не би...

— Да. Водата ми току-що изтече. Обадих се на лекаря. Той каза веднага да тръгна за болницата. Болките ми вече са доста силни.

— Боже! — Той потърка лицето си с ръка. Намираше се на цели пет мили от къщи. — Добре, добре. Всичко ще бъде наред. Ще се видим в болницата. Побързай. Но кажи на мама да кара внимателно. Навън вали и пътищата...

— Тя не е тук...

— Какво!

— Тя излезе.

— Излезе? Къде? Кога?

— Преди малко. Мисля, че отиде да занесе храна на някакъв болен приятел. Тръгна с буркан домашна супа и орехов пай. Или може би беше ябълков. Не знам.

— Девън, кого го е грижа за тоя глупав пай! — изрева той. — Седни веднага. Не, легни. Точно така, легни си. Спокойно! Веднага идвам.

— Аз съм спокойна. И съм напълно в състояние да отида сама до болницата.

Всяко едно кръвоносно съдче сякаш експлодира в главата на Лъки.

— Не започвай пак с тия феминистки глупости, Девън!

— Престани да ми крещиш! Тръгвам веднага, щом си обръсна краката.

— Да си обръснеш краката! Ако само се опиташ да се качиш в колата, ще те убия. Говоря сериозно, Девън. Тръгвам веднага. След пет минути съм при теб. И легни, за Бога!..

Той затвори телефона, преди тя да успее да му отговори и се втурна към вратата. Чейс хукна след него. Веднага бе оценил ситуацията, макар че бе чул само едната половина от разговора.

— Можем да се обадим за линейка. Ще отидат да я вземат.

— Аз ще стигна по-бързо.

— Точно от това се страхувам.

Чейс скочи в Мустанга, докато Лъки се наместваше зад волана. Двамата бързо се понесоха в дъжда.

— Пусни ме, Пат, или с противен случай ще си помисля, че си дошъл да ме арестуваш.

Стиснал здраво лакътя на Лори Тайлър, шериф Пат Буш почти я влачеше по тротоара към паркираната до бордюра патрулна кола. Беше пуснал всички светлини и въртящата се лампа хвърляше многоцветни отблясъци в сгъстяващия се полумрак.

— Може би трябва да го направя.

От устата му стърчеше неизменната кибритена клечка, а устните му бяха мрачно стиснати. Той отвори вратата на колата и буквално натъпка Лори вътре, после бързо заобиколи и се плъзна зад волана.

Превключи на скорост и се отлепи от бордюра с бясна скорост, а гумите му пронизително изсвириха.

— Не зная защо си ми толкова сърдит, Пат! Та аз не съм ясновидка. — Лори се опита да каже нещо в своя защита. — Откъде можех да зная, че Девън ще започне да ражда точно днес? Датата ѝ е чак след четири седмици.

— Никой не знаеше къде си отишла. Трябва винаги да знаем как да те намерим, Лори. Заради собствената ти безопасност. Ако някой ненормален те беше отвлякъл, изобщо нямаше да знаем къде да те търсим. Та аз обиколих целия град, опитвайки се да те намеря.

Пат си беше в кабинета, когато Чейс му позвъни от къщата им.

— Лъки тъкмо пренася Девън към колата — бе му казал той. — Тръгваме за болницата, но не знаем къде е мама.

— Аз ще я намеря.

— Благодаря, Пат. Надявах се, че ще кажеш точно това. Бих я потърсил и сам, но Лъки направо е откачил. Едва стигнахме живи от офиса дотук. Не мога да му позволя да шофира отново.

— Предполагам, че не дава и дума да се издума за линейка?

— Позна.

— Добре. — Пат въздъхна. — Веднага щом открия Лори, ще я доведа в болницата.

Почти цял час бе обикалял улиците на града и се бе оглеждал за колата на Лори — огледа паркинга пред магазина, пред пункта за химическо чистене, мина край всяко местенце, което тя обикновено посещаваше. През цялото това време не бе спирал да звъни по телефона от колата си. Четвъртото му позвъняване най-сетне му донесе някаква информация.

— Май спомена, че смята да занесе малко храна на някакъв болен приятел — каза му една от приятелките ѝ, с които Лори играеше бридж. — Сутринта разговарях с нея по телефона за сбирките ни през следващата седмица и тя подхвърли, че пече пай.

— Болен приятел? Знаеш ли кой точно?

— Този мъж, с когото се среща. Мисля, че се казва господин Соуър.

Пат извади сдъвканата клечка от устата си и я пусна на мокрия под на колата си.

— Как е господин Соуър?

— Много по-добре — сковано му отвърна Лори.

— Сигурен съм в това.

— Ще му предам, че си питал за него.

— Не си прави труда.

— Бедният човечец...

— Какво му е?

— Настинал е.

— Хмм.

Тя обърна глава и го изгледа. Едната ѝ вежда бе повдигната нагоре по твърде изразителен и красноречив начин.

— И какво точно трябва да означава това?

— Кое?

— Този звук.

— Нищо не означава.

— Е, да, но на мен не ми харесва. Прозвуча ми твърде насмешливо и подигравателно.

— Този тип е мухльо — сърдито заяви Пат. — Не мога да разбера защо си решила да се пишеш болногледачка на този хилав, кльошав, недоразвит идиот.

— Миналата година, когато ти беше болен от грип, аз дойдох и ти донесох супа така, както направих и с него днес. Означава ли това, че ти също си идиот?

Пат се наведе над волана и здраво го стисна с двете си ръце.

— Онова беше различно.

— И как така?

— Ами, първо, Сейдж беше с теб, когато дойде да ме посетиш. — Той сърдито я изгледа. — За Бога, Лори, не си ли помисли какво ще започнат да си шушукат из града, когато разберат, че си ходила сама при Соуър? Посред бял ден! Докато той е на легло! Исусе! Само един Господ знае какво ще си помислят, че сте правили.

— А ти какво мислиш, че сме правили? — Тя наклони глава на една страна, леко присви очи и настойчиво го изгледа.

Той я погледна по същия начин.

— Да си кажа честно, просто не зная какво да мисля. Той е истински мухльо, но ти очевидно си много увлечена по него. Макар че изобщо не мога да си обясня защо, по дяволите!

— Увлечена е твърде старомодна дума.

Пат беше изцяло погълнат от собствените си мисли и изобщо не забеляза насмешката ѝ.

— Вече редовно го каниш на неделните обеди. Миналата седмица дойдох да те посетя една вечер, но ти беше излязла с него. Предишния уикенд прекара цялата събота с него в Кантон на някакъв си битпазар. Във вторник вечер беше на вечеря със спагети в църквата.

— Поканих те да дойдеш с мен на тази вечеря.

— Бях на работа.

— Аз нямам вина за това. Нито пък Джес.

Пат закова колата пред входа на болницата, слезе и бързо се приближи към нея, за да ѝ помогне да излезе. Хвана я за ръката и я поведе под дъжда към служебния вход.

Притеснявам се единствено за репутацията ти, Лори. Не искам доброто ти име да бъде окаляно, това е всичко.

— Съмнявам се, че Джес и аз сме обект на някакви клюки.

— О, така ли? Всички вече знаят, че се срещаш с него.

— Какво лошо има в това?

— Какво лошо има в това? — повтори Пат и внезапно се закова на мястото си в празния болничен коридор. Хвана лицето ѝ и я обърна към себе си. — Какво лошо има в това? Добре, ще ти кажа. — Вдигна ръката си с изпънат напред палец и го насочи към лицето ѝ. Отвори уста, но не произнесе нито звук.

Лори го погледна въпросително.

— Е? Чакам.

Той придърпа лицето ѝ под широката периферия на шапката си, от която се стичаха дъждовни капки, и я целуна.

Когато най-накрая отдели устни от нейните, тя го прегърна през кръста и прошепна:

— Беше ти необходимо твърде дълго време, Пат!

Той простена тихо и измъчено и жадно я зацелува отново.

Чейс врълетя забързан през една летяща врата в другия край на коридора и се закова на мястото си. Пат подскочи, сякаш някой токущо го бе прострелял и пусна Лори, която се бе изчервила до корените на косата си и изглеждаше невероятно млада и по-красива от всякога, а той я познаваше вече няколко десетилетия.

Чейс изглеждаше така, сякаш се бе блъснал в невидима стъклена преграда и все още не можеше да се съвземе от преживения шок.

— Ами... казаха ми... че са видели колата ти да спира отпред и че сигурно ще минете през служебния вход.

Пат стоеше объркан и смутен на мястото си, без да промълви нито дума. Лори, обаче, веднага се справи с неловката ситуация.

— Как е Девън?

— Справя се чудесно. Но мисля, че трябва да побързаш, ако не искаш да изпуснеш най-важния момент.

— Момиче е! — Лъки, засмян до ушите, изхвърча от родилната зала. Изглеждаше невероятно млад и преизпълнен с щастие. Облечен бе в дълга хирургическа престилка, а на главата му имаше зелена шапка, която изцяло скриваше косата му.

— Ей, мамо, значи все пак успя да пристигнеш навреме!

— Благодарение на Пат. — Чейс ги погледна и дяволито се усмихна.

— Господи, тя е страхотна! Невероятна! — изкрещя Лъки и заби юмрук в дланта си.

— Как е Девън? — загрижено попита Лори.

— Справи се като герой. Предложих ѝ веднага да се заловим със следващото, а тя ме цапардоса с юмрук в носа.

— Колко тежи бебето?

— Сега тъкмо я мерят и теглят. Вече е точно на две минути и половина. Лекарят ми позволи сам да прережа пъпната връв. Едно сладко, ревящо същество с червено лице. А после я подадох на Девън. И като последен глупак се разревах. Исусе, беше велик момент!

— Момиче — разочаровано изрече Чейс. След това силно се разсмя. — Момиче! Това пък ако не е върховна справедливост! Момиче! Господ има страхотно чувство за хумор.

Пат, подел шегата, също весело се разсмя. Лори объркана ги изгледа. Лъки изведнъж стана моравочервен.

— Най-големият женкар в Източен Тексас сега има дъщеря! — Чейс продължаваше да се смее и да пляска с ръце. — О, това е страхотно!

— Никак не е смешно — изръмжа Лъки.

— И аз мисля така. — Лори намръщено ги изгледа.

— Напротив — извика Чейс. Отметнал глава назад, той силно изсвири. — Почакай само Сейдж да разбере за това. Ще ти разкаже играта!

— Сейдж! О, Боже! — Лори започна да рови в чантата си за монети. — Тя ме накара да ѝ обещавам, че ще ѝ се обадя веднага, щом се роди бебето. Пат, имаш ли някакви монети от двадесет и пет цента?

— И аз трябва отново да се опитам да се свържа с Марси — каза Чейс.

— Ще ви помоля да ме извините — намеси се и Лъки, но аз се връщам вътре при жена си. Стойте наблизко. Ще изнесат бебето Тайлър

само след няколко минути.

— Няма ли име?

— Не още.

— Ще бъдем тук. — Лори целуна по-малкия си син по бузата и силно го прегърна. — Толкова се радвам за теб, Лъки!

— Радвай се за Девън. Тя свърши цялата работа.

Той изчезна зад вратата на родилната зала. Другите трима се приближиха към редицата телефонни автомати.

— Къде е Марси все пак? — обърна се Лори към Чейс.

— Опитах се да ѝ се обадя веднага щом пристигнахме. Секретарката ѝ тъкмо се канеше да си тръгва. Каза ми, че Марси е с клиенти. Показва им някаква къща, но щяла да се върне в офиса преди да тръгне за дома. Обеща да ѝ остави бележка. Може би все пак са се разминали по някакъв начин. Ще се обадя на Марси вкъщи. Зная, че ще иска да е тук с нас.

— Като стана дума за нея... — Пат измъкна от джоба на ризата си една компютърна разпечатка. — Тази сутрин получих от Далас този списък на телефонни манияци. Изготвен е много прецизно — включва имена на заподозрени от целия щат, дори и такива, които никога не са били официално обвинени.

— Благодаря, Пат. — Чейс взе листа и го остави под телефонния автомат. Избра домашния си номер. Звука, който, чу показва, че Пат продължаваше подслушването на телефона им.

След няколко минути затвори и избра телефона в офиса на Марси. Обади се телефонният секретар и Чейс чу, че офисът е вече затворен и че го молят да се обади отново между девет часа сутринта и шест часа вечерта на следващия ден.

Чейс изчака сигнала и каза:

— Марси, аз съм. Там ли си? — Почака няколко секунди, но надеждите му останаха напразни. Тя не вдигна телефона.

— Сейдж е на върха на щастието! — възкликна Лори, след като привърши разговора с дъщеря си. — Веднага тръгва от Остин.

— Това означава, че едва ли ще пристигне преди полунощ. — Пат погледна ръчния си часовник.

— Зная. Опитах се да я убедя да изчака до сутринта, но тя настоя да тръгне веднага.

Едва в този момент Чейс осъзна колко е късно в действителност. Толкова много неща се бяха случили, откакто Девън се бе обадила на Лъки в офиса, че той изобщо не бе усетил колко бързо бе минало времето.

— Кой разглежда къщи по това време?

— Моля? — Лори го погледна.

— Нищо. Връщай се. Не бива да пропуснеш появяването на внучката си. Аз ще се опитам още веднъж да се свържа с Марси.

Лори се отправи към залата за новородените бебета. Пат поизостана след нея.

— Чейс, нещо не е наред ли?

— Не, няма нищо. Поне аз така мисля. — След това твърдо поклати глава. — Не. Сигурен съм, че всичко е наред.

— Уведоми ме, ако има нещо.

— Разбира се. Ей, Пат. — Пат се бе отдалечил на няколко крачки, когато Чейс извика името му. Шерифът бързо се обърна.

— Целувката беше страхотна.

По-възрастният мъж отвори уста, сякаш се опитваше да каже, че не разбира за какво става дума. После бавно сведе глава.

— Дяволски си прав.

Двамата се усмихнаха един на друг, а после Пат тръгна надолу по коридора, за да се присъедини към Лори.

Чейс отново набра номера в дома им. Никакъв отговор. Обади се в офиса. Пак телефонният секретар. Взе телефонния указател и потърси домашния номер на Есме.

— О, здрасти! Още ли не си се свързал с Марси?

— Не. Ти говори ли с нея, преди да си тръгнеш от офиса?

— Не. Но й оставих съобщение на телефонния секретар и бележка на бюрото, в случай че стане нещо със записа. Няма начин да не види бележката, или пък да не чуе съобщението. Момиче ли е или момче?

— Какво? О, момиче — разсеяно й отговори той. Къде, по дяволите, беше Марси? На пазар? Или все още показваше онази къща?
— Есме, тя по кое време излезе?

— Малко преди шест. Само няколко минути преди да се обадиш. Току-що беше излязла, когато ти позвъни първия път.

— Хмм. И с кого излезе? Купувачи или продавачи? Познаваше ли ги отпреди?

— Излезе сама. Имаше среща с господин и госпожа Харисън в една къща, към която те проявяват интерес.

— Ония досадници? Семейство Харисън?

— Точно те. Да ти кажа честно, мисля, че само си губи времето с тях, но тя твърди, че човек никога не знае кога клиентите най-после ще вземат решение и ще предприемат нещо.

Чейс едва успя да прикрие раздразнението си и ядно прокара пръсти през косата си.

— Само един Господ знае колко време ще се бави с тези смотаняци. Доколкото разбрах, тази вечер смятаха да разгледат само една къща. Съвсем отскоро се продава. Намира се на улица Сасафрас.

— Е, благодаря ти, Есме! Дочуване.

— Сигурна съм, че скоро ще се появи отнякъде.

Той затвори. Остана за момент загледан в телефона, като се чудеше какво да прави. Марси обикновено винаги минаваше през офиса, преди да се прибере у дома. Сигурен бе, че няма как да не получи съобщението му. Междувременно продължи да звъни вкъщи през интервали от няколко минути. Марси никога нямаше да си прости, че е пропуснала раждането.

Отново набра домашния си номер. След като не получи отговор, той нетърпеливо затвори, взе монетата и се обърна към коридора. В този момент компютърната разпечатка, която Пат му беше дал, падна на пода. Чейс се наведе и я взе.

Докато вървеше към залата с бебетата, за да се присъедини към Пат и Лори, които чакаха пред големия прозорец, за да видят дъщерята на Лъки, той разсеяно преглеждаше списъка.

Списъкът бе изваден на обикновен точков принтер и думите бяха почти нечетливи под яркото луминесцентно осветление. Имената бяха подредени по азбучен ред. Бе достигнал почти до средата, когато изведнъж се закова на място.

Хвана листа с две ръце и го приближи към очите си, за да е сигурен, че правилно е прочел името. След това смачка хартията в ръцете си и изрева. Дивият рев сякаш се изтръгна от дълбините на душата му:

— Не!

Лори и Пат се извърнаха да го погледнат. Лицата им изразяваха недоверие и изумление. Един лекар, забързан нанякъде, замръзна на мястото си, дочул отчаяния вик. Всички хора, които се движеха по коридора, се извърнаха към тях, доловили мъкмата и обхваналата го агония.

— Чейс? — майка му притеснено го погледна.

— Какво, по дяволите, става, момче? — попита Пат. Чейс не им обърна никакво внимание. Той вече се носеше надолу по коридора, като бързо изблъска от пътя си някаква сестра, която буташе пред себе си метална количка с плодови сокове и желирани кремчета за пациентите в родилното отделение.

И през ум не му мина да вземе асансьора. Щеше да се забави твърде много. Достигна до летящата врата, блъсна я с две ръце и се затича надолу по стълбите като прескачаше но няколко стъпала наведнъж и се премяташе над парапета на всяка площадка, а умът му отказваше да приеме мисълта, че въпреки неистовото бързане, може би вече е безвъзвратно закъснял.

Къщата на улица Сасафрас бе построена доста по-навътре от улицата. Марси побърза да подчертае това преимущество, докато двамата с клиента ѝ вървяха но застланата с камъни пътека към входната врата.

— Сигурно сте забелязал, че по камъните има лишеи, но те много лесно могат да бъдат премахнати с най-обикновена белина. Аз лично харесвам обрасли с лишеи камъни. Може би госпожа Харисън също ще ги хареса — с надежда каза Марси.

— Да, може би.

Къщата имаше много голям двор и поради тази причина Марси не я бе предложила до този момент на семейство Харисън. Само преди няколко седмици обширната морава на една друга къща бе предизвикала остър спор между съпрузите. Когато Ралф Харисън ѝ бе позвънил и бе пожелал да разгледа къщата, тя му бе споменала за големия двор като за евентуален недостатък. За нейна изненада, той ѝ бе казал, че е ревизирал предишното си мнение и няма нищо против да се грижи за тревата.

— Това няма да е никакъв проблем — беше я уверил той.

В този момент Марси отбеляза, че въпреки големите си размери, дворът ще изисква съвсем минимални грижи.

— Както и сам виждате, ще имате твърде малко трева за косене. По-голямата част и от задния, и от предния двор е покрита с дребни храсти, които не изискват особено поддържане.

— Точно затова се спрях да я огледам отвън, като минавах оттук днес. Много я харесах и ми се прииска веднага да я разгледам цялата.

— Жалко, че госпожа Харисън не може да дойде с вас.

— Тя не се чувства много добре. Но беше истински развълнувана, като ѝ споменах за къщата. Настоя да дойда и да я огледам. Ако я харесам, тя ще дойде да я види утре.

Нещата май започват да се подреждат, помисли си Марси. Съпрузите Харисън за пръв път сякаш бяха достигнали до някакво разбирателство по въпроса за къщата.

Над входната врата имаше плоча. Под нея беше тъмно, но сухо. Марси изтръска чадъра си и го подпря на външната тухлена стена. Беше толкова мрачно, че тя едва успя да пъхне ключа и да отключи вратата.

Веднага щом влязоха вътре, Марси включи осветлението. Полилеят във входното фойе имаше релефен, кехлибарен на цвят глобус, който Марси никак не харесваше заради злоещите и причудливи сенки, които хвърляше по стените.

Не обичаше да показва къщи вечер. Истинските преимущества на една къща много рядко можеха да се забележат след залез слънце. Но за семейство Харисън бе готова да направи дори и това изключение. Бе загубила с тях толкова много време, че просто не можеше да си позволи да престане да се занимава с изискванията и предпочитанията им. Знаеше, че късметът ѝ вече трябва да проработи. В края на краищата щеше да успее да им продаде някоя къща.

— Всекидневната е просторна — обясни тя. — Хубава камина. Големи прозорци, през които влиза много светлина. Това, разбира се, не може да се забележи в този момент. Но утре, когато Гладис дойде с вас, сам ще се убедите, че съм права. — Тя вдигна пердетата. — Иначе ми харесваше повече — каза той.

Още повече ще ти хареса, помисли си тя. Спусна отново тежките завеси и го поведе през тясната трапезария към кухнята.

— През тази врата се влиза в гаража — продължиха обясненията. — Има и дърводелски тезгях, който сигурно много ще ви хареса.

— Не съм голям майстор.

— Хмм. — Тя се опита да измисли нещо друго, което би възбудило интереса му. До този момент той просто вървеше плътно зад нея, сякаш се боеше от сенките в празната къща и не изразяваше никакво отношение — нито положително, нито отрицателно.

Марси не искаше да се бави повече, отколкото бе необходимо, затова взе инициативата в свои ръце и попита направо:

— Какво мислите за къщата, господин Харисън.

— Бих искал първо да я разгледам цялата.

Тя учтиво кимна, но вътрешно кипна от гняв и не го чу как изскърца със зъби.

— Оттук, моля.

Къщата беше от типа, който Марси истински ненавиждаше — с дълги, тъмни коридори и малки, мрачни стаи. Но тъй като още преди много години съвсем разумно бе преценила, че вкусовете на всички хора са различни, а улица Сасафрас беше тиха, обградена с дървета и рядко населена, тя съвсем съзнателно бе включила къщата в каталога на агенцията си. Може би семейство Харисън щяха да я предпочетат точно поради тези причини, поради които тя самата никак не я харесваше.

Марси включи лампата в най-голямата спалня. Килимите бяха покрити с предпазни платна, които според Марси бяха далеч по-приятни от тъмните и убити на цвят килими. В средата на стаята имаше ниско дървено скеле, една кофа, в която да се бърка хоросан, чувал гипс, още една кофа с бяла боя за тавана и цяла купчина парцали.

— На тавана имаше петно от течове. Аз вече се погрижих за ремонта на тавана, но както сам виждате, все още не е завършено боядисването вътре.

Той дори не погледна нагоре, за да види докъде са стигнали. Не зададе нито един въпрос. Всъщност, той не проявяваше абсолютно никакъв интерес, което беше доста странно, защото обикновено се проявяваше като голям педант, обръщаше внимание и на най-

незначителните дреболии и винаги намираше по някой недостатък на къщите, които разглеждаха.

— Има два вградени гардероба.

Марси продължаваше да си върши работата и отказваше да се поддаде на обхващащото я чувство на неудобство. Вече няколко месеца наред показваше къщи на Ралф Харисън. Досадната му, вечно мърмореща жена винаги го бе придружавала до този момент и се бяха срещали по работа само на дневна светлина. Ралф бе истински мърморко. Тази вечер обаче предпочиташе да не споделя с нея мнението и наблюденията си, макар че Марси предпочиташе оплакванията пред мълчанието му, което вече започваше да ѝ лази по нервите.

— Единият е доста голям. Гладис много ще го хареса, сигурна съм. Другият... — Чу лек шум и бързо се отдръпна от гардероба. Харисън заключваше вратата на спалнята. — Какво, за Бога, правите? — попита Марси.

Той се обърна и я погледна. На лицето му играеше зловеща усмивка. Заговори с нов, и в същото време странно познат глас.

— Заклучвам вратата. За да можем най-сетне ти и аз да останем сами.

Тя отстъпи крачка назад и силно се удари в бравата на гардероба. Изобщо не усети болката. Не забелязваше нищо, освен заплашителната усмивка и стържещия глас. Беше не толкова изплашена, колкото шокирана и изумена.

Ралф Харисън беше човекът, който ѝ се обаждаше по телефона.

— Какво беше това? — Лори зададе въпроса към Пат, който намръщен гледаше към изхода, през който току-що бе изчезнал Чейс.

— Проклет да съм, ако зная. — Той се приближи към мястото, на което бе стоял младият мъж, наведе се и взе компютърната разпечатка, която лежеше смачкана на топка на пода. — Трябва да е свързано по някакъв начин с този списък. — Шериф Буш оправи листа, изпъна го и го разгледа. — Сигурно е познал някое от имената. Вероятно става дума за някой, който познава Марси.

— Пат, тръгвай след него — настоя Лори и го побутна по рамото. — Настигни го, преди да е извършил някоя глупост.

— И аз си помислих същото. Ще се справиш ли сама?

— Разбира се. Върви! Върви! — Пат се затича по коридора към стълбището, макар че бе далеч по-бавен и тромав от Чейс. — Внимавай! Пази се! — загрижено извика Лори след него.

— Бъди спокойна.

Когато стигна до патрулната кола, паркирана пред входа на болницата, Чейс вече беше изчезнал. Но колата на Девън не бе на мястото, на което я бе забелязал при пристигането им с Лори. Беше му ясно, че щом Чейс бе докарал Лъки и Девън до болницата, то ключовете на колата й все още са у него.

Пат излетя от паркинга и се обади по радиостанцията до всички патрулни коли. Нареди им да издирят колата на Девън и се опита да им я опише колкото е възможно по-добре.

— Какъв е регистрационният номер? — попита един от заместниците му, успял да надвика прашенето на радиото.

— Откъде да зная, по дяволите — излая Пат. — Просто намерете колата. Спрете я. Арестувайте шофьора. Бял мъж, с тъмна коса, висок метър и деветдесет и два.

— Въроръжен ли е? — попита друг.

— Не, по дяволите! — След това си спомни за магнума, който самият той беше върнал на Чейс преди около седмица. — Възможно е да е въроръжен. Помисли си за огнения и избухлив нрав на Тайлърови. Когато бяха разярени, особено пък ако имаше замесена и някоя жена, ставаха по-страшни и от огнестрелно оръжие. — Смятайте го за опасен. Вероятно ще окаже съпротива. Опитайте се да не използвате сила. Има няколко счупени ребра.

— Като слушам, май става дума за Чейс Тайлър.

— Точно така. Чейс Тайлър — Пат се намеси, дочул репликата на един от заместниците си.

— Не разбирам какво става, шериф Буш. Защо да арестуваме Чейс?

— Защото е луда глава.

— Сър, нещо не ви разбирам.

— Просто намерете колата и я спрете!

— Улица Сасафрас, Сасафрас — мърмореше си Чейс, докато караше към скъпия квартал, в който знаеше, че се намира улицата. Улица Сасафрас. Не беше ли между Бийтчнат и Магнолия! Или я бъркаше с улица Суитгъм! Къде, по дяволите, се намира улица Сасафрас!

Изведнъж градът, в който бе израснал, му се стори напълно чужд и непознат. Не можеше да си припомни кои улици бяха успоредни една на друга и кои се пресичаха. Не можеше да си спомни дали улица Сасафрас беше на север, на юг, на изток или на запад.

Опита се да си представи картата на Милтън Пойнт, но тя беше разкривена и неясна, представляваше истинска плетеница от улици, имената на които не си спомняше, приличаше му на кошмарен лабиринт, от който никога няма да успее да се измъкне.

Той изпсува и удари с юмрук по волана на червената кола на Девън. Кой би могъл да си помисли, че тази дребна невестулка Харисън ще има смелостта и самообладанието да тероризира жените по телефона? Чейс го бе виждал само веднъж — онзи ден в офиса на Марси. Харисън не му бе направил никакво впечатление. Не би могъл да го опише в този момент, дори и ако животът му зависеше от това — толкова обикновен и незапомнящ се му се бе сторил тогава.

Може би точно затова говореше гнусотии по телефона, помисли си Чейс. Тези обаждания бяха единствената му проява на сила и превъзходство, единственият му начин да се почувства истински мъж. Когато тероризираше жените, можеше да си представя, че е властен и могъщ, висок попе метър и осемдесет. Гадните му и: вулгарни обаждания плашеха жертвите му, а тип като Харисън предпочиташе да почувства отвращението им пред пълната незаинтересованост и безразличието, което жените проявяваха към него всеки ден.

— Долен кучи син — процеди Чейс през стиснатите си зъби. Спомни си колко отвратена и опустошена бе изглеждала Марси след всяко негово обаждане.

Защо не се бяха обърнали за помощ към някой психолог? Някой, който разбираше лабиринтите на човешкия ум, който би могъл да им опише с подробности образа на типичния телефонен терорист и по този начин да ги наведе на мисълта за Харисън! За Чейс вече беше повече от ясно, че точно той е негодникът, създал им толкова неприятности. Той имаше властна, критична жена и ниско

самочувствие. Трябваше да се посъветват с някой лекар. Харисън не беше престъпник. Той просто беше болен.

А може би не беше точно така? Може би вече не му бе достатъчно само да говори гадости и мръсотии? Може би вече бе прекрачил границата и бе достигнал до момента, в който е решил, че трябва да осъществи заплахите си.

— По дяволите! — Чейс с всичка сила настъпи педала на газта.

Изумлението на Марси бързо отстъпи пред паниката. Тя извика на помощ всичката си воля и се опита да подтисне страха. Той искаше да я уплаши, да я накара да се бои. И тя наистина се страхуваше. Но да бъде проклета навеки, ако му достави удоволствието да види обхваналия я ужас.

— Така значи. Вие сте онзи индивид, който ми се обажда по телефона. Много ли сте горд със себе си?

— Не се опитвай да ме заблудиш, Марси. Ти се страхуваш от мен.

— Не се страхувам ни най-малко. Само съм отвратена и изпълнена със съжаление към вас.

— Щом не се боиш от мен, защо отиде при шерифа!

Опита се да запази безизразното си изражение и да не му позволи да почувства нервността ѝ. В същото време се опитваше да измисли как би могла да се измъкне от стаята и от къщата. Щом излезе навън, ще изтича на тротоара и ще се разкреци. Но най-напред трябваше да успее да се махне оттук.

Искаше, ако това изобщо бе възможно, да избегне всеки физически контакт с него. Призляваше ѝ само като си помислеше, че ръцете му биха могли да докоснат тялото ѝ. Той не беше въоръжен. Не беше и особено висок или силен. Всъщност, беше доста дребен и хилав. Тя се съмняваше, че би могъл да я надвие, ако се стигнеше до борба, но възможно бе да я нарани, преди да успее да го отблъсне и точно това я притесняваше най-много.

Но той няма да стигне чак дотам, опита се да се успокои тя. Няма да се опита да я похити. Искаше само да я измъчва и тероризира със заплахите си.

— Не си ли помисли, че аз веднага ще разбера, че са сложили подслушвателно устройство на телефона ви? — попита я той с подигравателния глас, който я преследваше в кошмарите ѝ. — Затворих веднага, щом се обадох и чух характерното прищракване.

— Това означава, че не за пръв път тормозиш някоя жена по телефона. Щом си запознат с методите и похватите на полицията.

— О, да. Много съм добър в това отношение. Аз съм експерт. Най-добрият.

Тя си наложи да се изсмее.

— Неприятно ми е, че трябва да обезсърча и да разруша така високото ти самочувствие — каза тя, като се надяваше да постигне точно това, — но искам да ти кажа, че не си никак оригинален. Всъщност, получавала съм много... много по-интересни обаждания от твоите.

— Млъкни! — Гласът му изведнъж стана рязък и силен и това силно я разтревожи. Лицето му се наля с кръв, очите му се присвиха и в тях заблестя злобен, зловещ поглед.

— Съблечи си блузата!

— Не! — Помисли си, че ако се държи с него грубо и безцеремонно може да се уплаши и да си тръгне.

Той направи три заплашителни крачки към нея.

— Съблечи си блузата!

Празният гардероб беше зад нея. Дали не би могла да влезе вътре, да затвори вратата, да се заключи и да чака някой да открие отсъствието ѝ и да тръгне да я търси? Започна да търси с ръка бравата зад гърба си.

— Не си прави труда. Тази врата не се заключва — заяви той и се изкиска високо с познатия ѝ злобен, нагъл начин. Винаги, когато го чуеше да се хили така по телефона, тя цялата настръхваше. И този път изпита същото отвращение и ужас.

Беше прав. Вратата на гардероба не се заключваше. Марси бързо погледна към прозореца. Беше здраво затворен. Никога не би могла да го отвори. Но дори и да успееше да се пребори с прозореца, той щеше да я хване преди да се е измъкнала през него.

Единственият възможен път за бягство минаваше през вратата на стаята. Само че той стоеше точно пред нея. Ще трябва да го примамим да прекоси стаята, да се приближи към нея и да се отдръпне от вратата.

Като се опита да преодолее отвращението и да преглътне гордостта си, тя бавно вдигна ръка към най-горното копче на блузата си. Защо не си беше сложила някакъв костюм днес, ами бе тръгнала само с пола и блуза? Ако имаше сако на гърба си, щеше да успее да спечели още малко време.

— Побързай! — нареди ѝ той. — Съблечи я! Искам да видя кожата ти. Искам да видя гърдите ти.

Марси бавно разкопча всички копчета.

— Съпругът ми ще те разкъса на парчета...

— Но не и преди да съм видял зърната на гърдите ти. Не и преди да съм ги докоснал. Побързай!

— Той няма да те остави да се измъкнеш безнаказано. Ще те намери, където и да си.

— Ти няма да му кажеш. Ще бъдеш прекалено засрамена, за да му разкажеш за случилото се.

— Не бих разчитала на това, ако бях на твое място.

— Съблечи си блузата! — изкрещя той с разтреперан от раздразнение глас.

Марси измъкна блузата от полата си и я смъкна от раменете си. Докато измъкваше ръце от ръкавите, той въздъхна дълбоко и цялото му тяло потрепери, сякаш разтърсено от оргазъм. Марси изпита физическо отвращение при вида му, но не спираше да си повтаря, че не бива да се поддава на погнусата. Трябваше да запази самообладание, трябваше да се измъкне от тази стая.

Въпреки обхваналия я ужас, Марси изпита истинско облекчение, когато Харисън направи няколко несигурни крачки към нея.

— А сега сутиена. Побързай! — С едната си ръка притискаше възбудения си пенис, а другата бе протегнал към нея. — Толкова си светла. Знаех си, че кожата ти ще бъде бяла. Прекрасна. Мека — Погледна към гърдите ѝ. Тя потръпна и отскочи назад. Той пристъпи още една крачка. Марси чуваше учестеното му дишане, усещаше влажния му и горещ дъх върху кожата си.

— Започни да се галиш! — Той бе така задъхан, че едва произнасяше думите.

— Не!

— Направи го!

— Не!

— Казах да го направиш!

— Щом искаш да получиш някакви ласки, направи го ти. — Сините ѝ очи го погледнаха с надменно предизвикателство. — Или не си достатъчно смел и мъжествен, за да го направиш?

Както се бе надявала, той се хвърли към нея, протегнал двете си ръце, за да хване гърдите ѝ. Тя хвърли блузата си в лицето му, отблъсна го с все сила и бързо се провря под ръката му. Марси грабна празната кофа от пода и я хвърли към полилея на тавана, а после се спусна към вратата, като се опитваше да се предпази от посипалите се отгоре ѝ стъкла.

Стаята потъна в мрак и тя се опита да намери бравата на вратата. Познаваше разположението на къщата по-добре от него и възцарилата се непрогледна тъмнина ѝ осигуряваше значително предимство. Знаеше как да намери пътя към входната врата. Но най-напред трябваше да излезе от стаята. Намери бравата и пръстите ѝ изведнъж омекнаха. Не можеше да я отключи!

Харисън се приближи зад гърба ѝ и я сграбчи за косата. Главата ѝ рязко отскочи назад. Тя изпищя. Той стисна ръката ѝ и я издърпа от хлъзгавата брава. Започнаха да се удрят един друг, като всеки се опитваше да се вкопчи отново в дръжката на вратата.

Марси чу, че из стаята се носи уплашен хленч и в един момент осъзна, че тя е тази, която плаче от страх. Бе решила, че той не представлява истинска заплаха за безопасността ѝ, но очевидно бе сбъркала в преценката си. Дишането му беше възбудено и накъсано като на луд. Беше по-силен, отколкото можеше да се предположи. Дали лудостта не му придаваше допълнителна сила и издръжливост?

Тя поднови опитите си да му се изплъзне, но той стискаше ръката ѝ толкова силно, че очите ѝ се насълзиха.

— Пусни ме — изпищя Марси.

Той я издърпа от вратата и я забута към средата на стаята. Марси се олюля под натиска му и се запрепва в тъмнината през разхвърляните ѝ дрехи и изпотрошените стъкла, блъсна се в чувала с гипс и падна върху дървеното скеле. Той я хвана през кръста и я преметна през него. Скелето се срути заедно с нея и разля кофата с боята.

Марси примигна няколко пъти, опитвайки се да прогони обхваналата я слабост и да запази съзнание. С големи усилия успя да

се подпре на ръцете си и застана на колене. Харисън, надвесил се над нея, притискаше врата ѝ с ръка и не ѝ позволяваше да се изправи.

— Кучка! Кучка! — Гласът му стържеше от ярост. — Сега ще ти покажа, че съм истински мъж.

— Милтън?

Пат отговори.

— Да. Казвай.

— Тук е Милтън 5. Току-що забелязах червена кола, с все още неустановен регистрационен номер и модел да се движи с голяма скорост на запад по улица Сикалюр.

— Настигнете го и го спрете.

— Не е възможно, Милтън 7. Той кара като луд.

— Тогава го следвайте. Аз съм на три минути път от вас. Дръжте го под око и ме уведомявайте за всяка смяна на посоката.

— Разбрано.

— Към всички коли! Веднага се насочете към споменатата част на града.

Всички потвърдиха заповедта и Пат остави радиопредавателя като се концентрира изцяло върху шофирането по тъмните, хлъзгави от дъжда улици.

Чейс взе завоя с почти петдесет мили в час. Най-накрая бе излязъл на улица Сасафрас. Кой номер? Наведе се над волана и се взря в тъмнината, като не спираше да проклина поройния дъжд, който не му позволяваше да види нещо по-далеч от бронята на колата си.

Мина точно край колата на Марси и едва тогава я забеляза. Натисна спирачките, колата поднесе, завъртя се и спря, а Чейс мигновено отвори вратата. Веднага забеляза табелата „Продава се“, както и името на агенцията ѝ. Втурна се през двора под студения, проливен дъжд, прескочи табелата и влетя през входната врата.

Поспря се в антрето и кръвта замръзна във вените му, като чу отчаяните ѝ вопли. Но слава Богу, поне беше жива. Втурна се през непознатите стаи и антрета и движенията му приличаха на устрема на футболен нападател, който си пробива път през цяла тълпа противникови защитници. Щураше се насам-натам, тичаше напред,

върщаше се назад, докато най-сетне стигна до затворената и заключена врата на спалнята.

Опита се да я отвори, а после силно изрита бравата с тока на ботуша си. От антрето зад него проникваше светлина и той с тревога видя една сянка, която падаше върху пода на стаята. Едва след няколко секунди осъзна, че това е собствената му сянка.

Влетя в стаята. Харисън, все още приведен над Марси, рязко обърна глава и изгледа Чейс с такъв животински страх, че на Чейс му се стори, че може да го усети и помирише.

— Ще те убия, Харисън!

Наведе се, сграбчи мъжа за яката и го разтърси подобно на куче, стиснало в устата си умрял плъх. Харисън изпищя. Чейс, обезумял от ярост и неконтролируем бяс, силно го блъсна в стената. Харисън започна да се смъква надолу, но се блъсна в силния юмрук на Чейс, който сякаш раздра вътрешностите му и го прикова за стената. Приблизил лице до неговото, оголил зъби от безсилен гняв, Чейс се взря в мъчителя на жена си.

— Чейс, пусни го! — С насочен напред пистолет, Пат Буш върхлетя през разцепената на трески врата. — Чейс! — Трябваше да повтори името му три пъти, преди думите му да проникнат до замъгленото от ярост съзнание на Чейс.

После бавно отпусна юмука си. Харисън изпусна жалостив звук, като от стар, пробит акордеон и се строполи на пода. Един от заместниците на Пат се зае с него, а Чейс загрижено се наведе над Марси. Тя лежеше на една страна, свила колене към гърдите си в опитите си да се предпази.

— Добре ли е? — Пат приклезна до него.

— Така ми се струва. Само е уплашена.

— Порязана ли е? Цялата стая е покрита със стъкла. Очевидно е счупила една от лампите.

Чейс се усмихна и отмахна от челото ѝ няколко кичура от червеникаво-златистата ѝ коса.

— Такова си е моето момиче. Много умно. Безкрайно изобретателно.

— Чейс?

Той наведе глава и приближи лицето си към нейното. Изглеждаше много красива, въпреки че бе пребледняла, разрошена и

мръсна.

— Хмм?

— Закарай ме в болницата?

— В болницата?

— Кървя.

Очите му огледаха лицето, гърдите, стомаха ѝ, но никъде не видя следа от кръв.

— Вероятно е порязала ръцете и коленете си на стъклата — каза Пат.

— Не, не е това. Откарайте ме в болницата веднага. — Говореше все по-уплашено и напрегнато. — Побързайте, моля ви.

— Марси, зная, че си уплашена. Преживяла си...

— Чейс, имам вагинално кървене. — Пълните ѝ със сълзи очи се заковаха върху лицето му. Леко прехапа долната си устна. — Бременна съм.

Все още валеше. Чейс се вгледа през прозореца в тъмната, безнадеждно мрачна нощ. Видя отраженията на брат си и Пат Буш, които се приближаваха към него, но не се обърна към тях, дори и когато най-накрая Пат произнесе името му.

— Тъкмо се връщам от съда — каза шерифът. — Помислих си, че би искал да знаеш, че Харисън е вече в затвора. Още утре сутринта ще му предявим обвинението.

— За нападение?

— За убийство.

Стомахът на Чейс се сви на топка. Това ли беше техният начин да му кажат, че Марси е мъртва? Бавно се обърна и ги изгледа.

— Какво? — Гласът му бе дрезгав и несигурен.

— Изпратих няколко човека в къщата му. Намерили са жена му. Мъртва е от няколко часа. Удушил я е с голи ръце. Така поне смятаме — добави Пат, припомнил си изведнъж задълженията си на честен и безпристрастен поддръжник на закона.

Чейс прокара ръка по измъченото си и съсипано от страхове и умора лице.

— Мили Боже!

— Марси е имала всички основания да се бои от него — каза Пат. — Дори и по телефона е усетила, че той е по-различен от типичните телефонни терористи. Чувствам се ужасно, заедно се усъмних в думите ѝ.

Чейс бе прекалено зашеметен, за да каже каквото и да било. Лъки стисна рамото на по-възрастния от тях мъж.

— Не се притеснявай сега за това, Пат. Нямахте как да знаеш, че той възнамерява да осъществи заплахите си. Важното е, че тази вечер, когато Марси имаше нужда от теб, ти беше на поста си. — Погледна през рамо към чакалната в другия край на коридора. — Мисля, че в този момент мама и Сейдж имат нужда от моралната ти подкрепа. И ти от тяхната.

— Разбира се. Чейс, ако ти трябва за нещо... за каквото и да е... просто ме извикай.

Чейс кимна. Пат се отдалечи и остави братята сами.

За момент никой от двамата не проговори. Чейс не можеше да измисли нищо. Чувстваше се изпразнен и кух. Думите сякаш се бяха изпарили от съзнанието му.

Лъки пръв наруши тишината.

— Сейдж успя да пристигне благополучно.

— Да, очевидно. Радвам се, че е тук.

— Тя дойде с намерението да празнува. Трябваше да ѝ съобщим за Марси и тя веднага се разплака. Би искала да поговори с теб, когато си готов за това. Сейдж смята, че в този момент е по-добре да те оставим сам. Така ли е?

— Не ми се говори много.

— Разбира се.

Лъки се обърна, но бе изминал само няколко крачки, когато Чейс го настигна и го хвана за ръката.

— Съжалявам, че помрачихме радостта от раждането на дъщеря ти.

— Ти нямаш никаква вина за това развитие на нещата. Оня престъпник е в затвора! Той е виновен за всичко.

Чейс сви ръцете си в юмруци.

— Той можеше да я убие, Лъки.

— Но не го направи.

— Ако не бях стигнал навреме...

— Но стигна. Всички вече са в безопасност.

Не споменаха нищо за бебето, което носеше Марси. Яростната лудост на Ралф Харисън може би щеше да вземе още една жертва. Първото дете на Лъки вече бе родено. Второто дете на Чейс можеше да умре в същия този ден. Никой от двамата не можеше да понесе подобна мисъл.

— Както и да е. — Гласът му бе разстроен. — Страшно ми е неприятно, че това трябваше да се случи точно днес.

— Забрави за това. И без друго си имаш достатъчно тревоги и притеснения.

Тези тревоги почти го бяха докарали до лудост. За да се поразсее малко, той попита:

— Как се чувства Девън?

— А ти как мислиш? Като всяка жена, която току-що е родила първото си дете. Казах ѝ, че зная какво изпитва, а тя едва не скочи от леглото, за да ме удари. — Разсмя се леко въпреки мрачното настроение.

Чейс също се опита да се усмихне.

— Ами бебето? — Гласът му отново подрезгавя. — Как е тя?

— Чудесно, макар че се роди няколко седмици по-рано. Детският лекар я прегледа основно. Искане да я наблюдава отблизо през следващите няколко дни, но каза, че рефлексите ѝ са нормални, а дробовете и всичките ѝ вътрешни органи са напълно развити. — Той широко се усмихна. — Рече много силно.

— Това е чудесно, Лъки. Това наистина е чудесно. — Чейс усети голяма буца, заседнала в гърлото му. Леко се изкашля и примигна няколко пъти, за да прогони насъбралите се в очите му сълзи. Лъки сложи ръка на рамото му и се опита да го утеши.

— Виж, Чейс, Марси ще се оправи. И бебето също. Зная го. Чувствам го. Лъгал ли съм те някога досега?

— Безброй пъти.

Лъки се намръщи и огорчено се усмихна.

— Е, добре. Но не и този път. Сам ще се убедиш.

Чейс кимна, но не беше убеден. Лъки го погледна настойчиво, сякаш се опитваше да му вдъхне част от оптимизма си. През последните няколко години Чейс напълно бе изгубил вярата си в щастието и късмета. А тазвечерните събития просто потвърдиха скептицизма му относно благосклонността на съдбата.

Лъки го остави сам и отиде в чакалнята, за да се присъедини към останалите членове на семейството. Болничният персонал вече добре бе опознал всички Тайлърови. В този момент и двете госпожи Тайлър лежаха в отделението им. Една от сестрите се приближи и им предложи прясно сварено кафе.

Чейс обърна гръб на ярко осветения коридор. Мрачният и унил пейзаж, който се разкриваше през прозореца, много повече съответстваше на душевното му състояние.

Бременна съм.

Беше се втренчил в разтревожените сини очи на Марси. Стоеше и мълчаливо се вираше в нея, неспособен да се движи, неспособен да говори, неспособен да мисли дори. Тогава Пат силно го сръга с лакът и му възвърна способността да разсъждава отново.

— Чейс, не я ли чу?

Той бързо възвърна самообладанието си. Взе Марси на ръце и я изнесе през разбитата врата на стаята. Пат остави двама полицаи да

охраняват Харисън и къщата на улица Сасафрас. После тръгна след Чейс през празните стаи.

— Ще повикам линейка.

— Зарежи това. Ще стане много по-бързо, ако аз я закарам.

— Как ли не, по дяволите? И да убиеш себе си, или пък някой съвсем невинен човек! Забрави за това. Ако не искаш да чакаш линейката, сложи я в патрулната кола. Аз ще я закарам.

И така, той се бе настанил с Марси на задната седалка на патрулната кола, която бе отделена от седалката на Пат с телена мрежа. Пат пусна всички светлини и сирената. Обади се по радиостанцията в залата за бърза помощ и ги предупреди да ги чакат. Чистачките се движеха бясно по предното стъкло на колата и едва успяваха да се справят с поройния дъжд. За Чейс това пътуване до болницата изглеждаше някак си неестествено и сюрреалистично, струваше му се, че по някакъв начин се е отделил от тялото си и наблюдава всичко от страни.

На излизане от къщата изобщо не бе поспрял да вземе чадъра на Марси, и сега цялата ѝ коса бе мокра от дъжда. Дъждовните капки блестяха и по лицето, и по шията ѝ. Пат трябва да бе прибрал блузата ѝ, защото Чейс не си спомняше да я е взимал. Беше обвинил тялото ѝ с нея, без да си прави труда да пъха ръцете на Марси в ръкавите и да закопчава копчетата. Непрекъснато докосваше косата ѝ, бледите бузи, шията ѝ. А тя се взираше в него с огромните си, изпълнени със страх и болка очи.

Пред входа на отделението за бърза помощ я положиха на носилка.

— Кой е нейният гинеколог? — попита дежурният лекар. Всички погледнаха Чейс с очакване.

— Аз... аз не зная.

Приемането ѝ в болницата му се стори безкрайно дълга процедура, изпълнена с безброй въпроси и формуляри за попълване. Веднага щом приключиха с формалностите, той се върна в залата за бърза помощ. Там го осведомиха, че Марси вече е преместена на горния етаж в родилното отделение и че лекарят ѝ вече е на път към болницата.

Преди да я прегледа, гинекологът зададе на Чейс няколко въпроса, свързани с нападението.

— Знаете ли дали е била изнасилена?

Съкрушен и безсилен да проговори, той само отрицателно поклати глава.

— Опитал ли се е да проникне в нея?

— Не мисля. — Чейс едва си наложи да произнесе двете думички.

Лекарят окуражително потупа ръката му.

— Сигурен съм, че тя ще се оправи, господин Тайлър.

— Ами бебето?

— Ще ви уведомя веднага, щом разбере.

Но не го направи. А оттогава изминаха почти два часа. Пат бе успял да отиде в съда, да се справи с Харисън и да се върне, а те все още не бяха научили нищо за състоянието на Марси и на бебето.

Защо, по дяволите, се бавеха толкова!

Да не би да не можеха да спрат кървенето? Може би тя бе получила кръвоизлив? А може би вече я бяха вкарали в операционната? Може би и нейният живот, както и този на детето, бяха в опасност?

— Не! — В първия момент Чейс не осъзна, че бе произнесъл думата на глас. Едва след няколко секунди чу собствения си глас да умолява съдбата, да се моли на Бог.

Марси не можеше да умре. Не можеше. Тя беше станала най-важният човек в живота му. Не можеше да я изгуби точно сега, когато изведнъж бе осъзнал какво означава тя за него.

Спомни си какво го бе попитал Лъки по-рано този следобед. Този следобед? Струваше му се, че бяха изминали векове от онзи момент. Лъки го бе попитал: Кое е най-лошото нещо, което може да ти се случи, Чейс? Най-лошото възможно нещо?

Може би в онзи миг Чейс просто не знаеше отговора на този въпрос. Позвъняването на Девън му бе попречило да помисли върху това, но сега отново и отново си повтаряше същия въпрос.

И отговорът вече бе напълно оформен в съзнанието му. След като бе изгубил Таня, след като бе изгубил тяхното бебе, най-лошото възможно нещо, което можеше да му се случи, бе да се влюби отново.

С всичко останало би могъл да се справи. С пиенето, с раните, нанесени му от някой бик. Би могъл да преживее дори и по-сериозни и

неизлечими наранявания. Би могъл да се примири с пълната си лична и професионална разруха.

Каквито и нещастия да му бе сервирали съдбата, той щеше да ги понесе, защото бе решил, че не заслужава нищо по-добро. Винеше се за смъртта на Таня и постоянно се опитваше да се наказва и самобичува. Бе приел нещастията като нещо нормално, приличаше на извратен градинар, който предпочита плевелите пред цветята. Нищо не би могло да бъде по-лошо от загубата на семейството му. Нищо, освен любовта към нова жена и ново семейство.

С това не би могъл да се справи.

Не би могъл отново да се грижи за някоя жена. Не би могъл да понесе любовта на друга жена. Не би могъл да създаде още едно дете.

Той удари с юмрук по студената, облицована с плочки болнична стена и подпря чело на нея. Затворил очи, здраво стиснал зъби, Чейс се опитваше да се пребори с истината, която все повече завладяваше съзнанието му.

Беше се влюбил в Марси. И не можеше да си прости, че бе допуснал това да се случи.

Като истински глупак я бе отблъснал точно когато тя имаше най-голяма нужда от него. Беше ѝ обърнал гръб, а тя беше бременна и много уплашена. И защо? От гордост. Нито един мъж не обичаше да бъде мамен и манипулиран, но в този момент разбираше, че тя е постъпила така от любов, а не защото е искала да го надхитри. Беше твърде глупав и твърдоглав и през цялото време бе отказвал да приеме нещо толкова просто и очевидно.

Марси го обичаше.

И той я обичаше.

Ако това бе най-голямото му престъпление, наистина ли беше чак толкова ужасно?

Опита се да погледне на греха си от всички възможни страни, дори и през погледа на Таня. Тя едва ли би искала нещо по-различно за него. Таня беше толкова сърдечна и любвеобилна, че ако бе знаела какво им готви съдбата, сигурно първа щеше да му каже, че той трябва да обича отново, дори и когато нея вече я няма.

Защо той се бе опитал да се бори със себе си? Какво толкова лошо бе сторил? Защо продължаваше да се самонаказва? Беше се

влюбил в една чудесна жена, която като по чудо също го обичаше. Какво лошо имаше в това?

Нищо!

Той изправи глава и се обърна. В края на коридора видя гинеколога, който тъкмо излизаше от стаята на Марси. Чейс тръгна към него. Движеше се много бързо и само с няколко крачки измина разделящия ги коридор.

— Чуйте ме — грубо започна той, преди докторът да е успял да продума. — Спасете живота й! Чувате ли ме? — Притисна стреснатия лекар към стената. — Не ме интересува колко ще струва. Направете всичко, което е необходимо, за да спасите живота й, дори и ако болничната й сметка надхвърли десет милиона долара. Разбрахте ли, докторе? Дори и ако трябва...

Той спря, мъчително преглътна и продължи с още по-дрезгав глас.

— Спасете жена ми. Ако трябва, пожертвайте бебето, но спасете жена ми.

— Това няма да се наложи, господин Тайлър. Съпругата ви ще се справи.

Чейс го изглежда недоверчиво. Щастливият обрат на съдбата го свари напълно неподготвен.

— Така ли?

— Бебето също. При падането й върху скелето се е скъсал малък кръвоносен съд. Бил е малко по-напрегнат заради бременността. Кръвоизливът не беше голям, но достатъчен, за да разтревожи госпожа Тайлър. И с пълно основание при това. Вече обгорихме спукания кръвоносен съд. Прегледах я на видеозон, просто за да се уверя, че всичко е наред. Плодът изобщо не е засегнат. — Той посочи през рамо към стаята, от която току-що бе излязъл. — Жена ви настоя да вземе един душ. Сестрата й помага да се изкъпе в този момент. Можете да я видите веднага щом е готова. Препоръчвам ви да остане на легло няколко дни. След това я очаква една напълно нормална бременност.

Чейс измърмори нещо, което трябваше да се разбира като благодарност. Лекарят се приближи към сестринския пулт, за да остави нарежданията си и след това си тръгна.

Близките на Чейс го наобиколиха. Лори неутешимо плачеше. Сейдж неловко подсмърчаше до нея. Пат нервно попиваше с носната

си кърпичка избилата по челото му пот и безмилостно дъвчеше поредната кибритена клечка.

Лъки шумно побутна Чейс по гърба.

— Нали ти казах? А? Кога най-после ще започнеш да ми вярваш?

Чейс се опита да отговори по възможно най-добрия начин на изтръгналите се от душите им облекчени въздишки и радостни възклицания, но очите му останаха приковани върху вратата на болничната стая. Веднага щом сестрата излезе оттам, той се извини и влетя в стаята.

Единствената светлина в стаята идваше от нощната лампа зад леглото и блестеше в косата на Марси, превръщайки я в единственото ярко петно в затъмнената стая. То го привличаше като магнит. Той бързо прекоси стаята и застана до леглото.

— Нещата се повтарят отново — каза тя. — Спомням си един друг път, когато дойде да ме видиш в болницата.

— Сега изглеждаш по-добре.

— Не много.

— Много.

— Благодаря.

Тя отклони поглед и примигна няколко пъти, но напразно. Две големи сълзи се изплъзнаха изпод клепачите ѝ и се търкулнаха надолу по бузите ѝ.

— Боли ли те, Марси — попита Чейс и се наведе към нея. — Онова копеле нарани ли те по някакъв начин?

— Не. — Тя шумно преглътна. — Ти дойде точно навреме.

— Той вече е зад решетките. — Реши, че е по-добре да не споменава за убийството на Гладис Харисън. — Недей да плачеш заради него.

— Аз не плача заради него. — Долната ѝ устна започна да трепети. Тя я прехапа със зъби, опитвайки се да спре треперенето.

След няколко секунди каза:

— Зная, че не искаш да имаш друго бебе, Чейс. Нямах намерение да те мамя. Кълна се. Вярно е, че постъпих нечестно, като не ти казах за къщата, но не съм те лъгала за противозачатъчните. Започнах да вземам хапчетата веднага щом решихме да се оженим, но предполагам, че не са подействали толкова бързо. Забременяла съм през първата ни брачна нощ. Бях ги вземала само няколко дни.

— Но аз използвах презерватив.

— Трябва да е бил скъсан.

— О!

— Случва се понякога. Или поне така са ми казвали.

— Да, и аз съм чувал за подобни случаи.

— Случвало ли ти се е и преди?

— Не.

— Мислиш ли, че те лъжа?

— Не. Аз... ами аз бях доста възбуден през онази нощ, както знаеш...

Тя отново го погледна.

— Трябва да се е случило тогава.

— Хм.

— Съжалявам, Чейс. — Устната ѝ отново се разтрепери.

— Вината не е твоя.

— Не, аз говоря за бебето. Затова, че те карам да се чувстваш като хванат в капан. Зная какво си мислиш. Първо те принудих да се ожениш за мен заради парите, а сега те обвързвам с бебе, което никога не си искал. — Тя облиза сълзите, насъбрали се в ъгълчетата на устата ѝ.

— Трябваше да ми кажеш, че си бременна, Марси.

— Не можех.

— Никога не ти е липсвал кураж да ми кажеш каквото и да било.

— Никога преди не съм се чувствала толкова уязвима. Открих, че съм бременна, докато ти беше в Хюстън. Затова нямах апетит и отслабнах толкова много. Затова не пожелах да изпия хапчето, което ми предложи. Тогава вече знаех и трябваше да ти кажа, но ти беше толкова ядосан заради къщата. А след това започна и тая бъркотия с Харисън. — Тя сграбчи ръба на чаршафа, с който бе покрита. — Искам да знаеш, че не мисля да те обвързвам с това дете. Свободен си да си идеш, Чейс. Няма да те спирам и няма да ти напомням споразумението ни, ако ти решиш да се разведем.

— Да не би да се опитваш да се отървеш от мен?

— Не, разбира се.

— Тогава замълчи за малко. Искам да ти кажа колко много те обичам. — Той се усмихна, като видя недоверчивото ѝ изражение, после доближи лице до нейното и пое с устни сълзите, които се

търкаляха по бузите ѝ. — Обичам те, Марси. Кълна се в Бога, наистина те обичам! Бог ме ощастливи с този благословен брак.

— Мислех, че вече не вярваш в Бог.

— Винаги съм вярвал в него. Само му бях много сърдит.

— Чейс? — Тя леко въздъхна. — Наистина ли ме обичаш?

— От дъното на душата си.

Тя погали с пръсти лицето, косата, устните му.

— А аз те обичам откакто се помня. Още от дете.

— Зная — тихо каза той. — Но го осъзнах едва сега. Не съм толкова умен, колкото теб. Трябва ми време, за да схвана някои неща. Например, все още не разбирам защо не си ми казала за бебето. Можех да ти помогна да преживееш по-лесно този кошмар.

— Можеше ли?

— А не можех ли?

— Спомняш ли си оная вечер, в която те оставих в апартамента ти, а после се върнах и те заварих да ядеш чили? Тогава започнахме спор и аз ти казах, че се самоунищожаваш, че скръбта и болката ти са жестоки и разрушителни. И тогава ти ми каза: Когато изгубиш човека, когото обичаш, когато загубиш детето си, тогава ела да ми четеш морал! Едва когато разбрах, че мога да те изгубя, чак тогава осъзнах колко демобилизиращо действа душевната болка, как човек губи контрол над себе си, над чувствата си, над разума си. Просто не можех да се преборя с обхваналата ме агония, Чейс. Също като теб тогава. Едва сега мога да разбера как си се чувствал след смъртта на Таня. Това е нещо като самозащита, нали? Затваряме се в себе си, изолираме се от околните, защото смятаме, че никой не го е грижа за нас, че никой не може да ни помогне.

— Никога вече няма да имаме такива проблеми. — На лицето ѝ грейна щастлива усмивка.

— Не. Няма.

Той я целуна, искрено и нежно, и се запита как до този момент не е разбрал, че любовта придава това очарование на целувките им. И в този миг осъзна, че никога няма да им се насити.

— Може би наистина си постъпила разумно, като не ми каза за бебето, Марси — прошепна той. — Не мисля, че до днес бях готов да чуя подобна новина.

— Но сега, когато вече знаеш, доволен ли си?

— Доволен? — Той широко разпери ръце. — Не мога да ти опиша колко съм щастлив, че ще си имаме бебе. Оправяй се по-бързо, за да можем тримата да си идем у дома.

— У дома?

— У дома.

ЕПИЛОГ

— Цялата тази загриженост започва да става прекалена. — Сейдж ги изгледа с комично изражение.

— Каква загриженост, по дяволите! — поиска да узнае Лъки.

— О, прекалена! — отбеляза сестра му. — Особено пък когато става дума за теб.

Всички Тайлърови се бяха събрали в семейната къща, за да отпразнуват триседмичния рожден ден на Лорин. Възрастните се тъпчеха с разкошна шоколадова торта. Бебето лакомо сучеше от гърдата на майка си зад импровизирания параван от едно разпънато одеяло. Гордият татко стоеше наблизко, готов да им се притече на помощ при първа необходимост.

— Знаете ли кой момент очаквам с най-голямо нетърпение?

— Внимавай, Сейдж! — Чейс, който навиваше кичур от косата на Марси около пръста си, докато нашепваше дръзките си предложения в ухото ѝ, поспря за миг и се обърна към сестра си. — Така и не се научи кога да спреш.

Без да обръща внимание на Чейс, тя продължи да дразни другия си брат.

— Не мога да дочакам момента, в който някой мъж ще започне да флиртува с Лорин. Искам да съм тук тогава. Искам да видя физиономията ти, Лъки.

Лъки пое бебето от Девън, за да може тя да закопчее блузата си. Яростно изгледа сестра си.

— Ще убия всеки кучи син, който дори за миг си помисли, че може да се задява с дъщеря ми. Ще убия дори и онези, за които аз си мисля, че може да решат да ѝ посегнат.

— И как ще обясниш прякора си на Лорин? — попита Чейс, включвайки се в играта.

Девън избухна в смях. Лъки спря да гука на Лорин само за няколко мига, които му бяха достатъчни, за да изпрати брат си и сестра си по дяволите.

— Лъки, моля те, внимавай как се изразяваш — намеси се майка му и многострадално въздъхна. — Не забравяй, че имаме гост.

Травис Белчър, приятелят на Сейдж, беше дошъл с нея за уикенда. Седеше мълчаливо на мястото си, отвратен или просто смаян от откровеността, с която Тайлърови разговаряха помежду си.

Чейс бе забелязал изненадата, която се изписа на лицето на младежа, когато той постави ръката си върху корема на Марси и я погали с обич. Преценката му за Травис напълно съвпаднаше с тая на Лъки. Момчето си беше истинско хлапе. И само заради удоволствието да го шокира още повече, той се наведе и целуна Марси по устните.

На свой ред обаче бе шокиран и той, когато усети езика на Марси в устата си.

— Престани! — простена в ухото ѝ. — Вече съм твърд като стомана.

После със задоволство видя червенината, която се разля по лицето ѝ.

Лори ревнуваше внучката си от всеки, който я вземеше в ръцете си за по-дълго време. Веднага щом Лорин се нахрани, баба ѝ прекоси стаята, измъкна я от ръцете на баща ѝ и се върна към люлеещия се стол, който наскоро бяха свалили от тавана. В този стол Лори бе люляла и трите си деца.

Лъки бе предложил да ѝ купи нов, но тя не искаше и дума да чуе за това. Беше им казала, че поскъръцването и пращането на стария стол са ѝ много познати и че навяват скъпи и незабравими спомени.

— О, Боже, започваш да ставаш дебела, Лорин — възкликна тя.

— Нищо чудно — обади се Лъки. Прегърна Девън, която се сгуши в него. — Храни се с толкова вкусни неща.

— Откъде знаеш, че са вкусни? — Чейс неприлично му намигна.

Лъки, който никога не оставяше последната дума на някой друг, веднага го постави на мястото му.

— Не допускаш, че ще разреши дъщеря ми да яде нещо, което да не съм опитал преди нея, нали?

— Лъки! — изписка Девън.

— Лоурънс! Чейс! — Лори също се опита да възрази. Чейс отметна глава назад и се разсмя толкова силно, че бебето подскочи от страх.

Лъки ги изгледа с най-невинното си изражение.

— Но, Девън, нали ти ме помоли да опитам.

— А! — Сейдж скочи на крака. — Вие двамата сте направо отвратителни. Хайде, Травис. Не мога да ги слушам повече. Да отидем да пояздим.

Хвана го за ръка и го задърпа от стола му.

— Пак ли? — Очевидно предложението ѝ не му допаднаше особено.

— Хайде, не ми отказвай! Този път ще ти оседлая някой покротък кон. — Докато измъкваше Травис през входната врата, тя се провикна през рамо. — Довиждане, Марси. Довиждане, Девън. Ще се видим по-късно. — Макар че бе готова във всеки един момент да удуши братята си, Сейдж обожаваше съпругите им. — Чао-чао, Лорин. Много си сладка. Жалко само, че имаш такъв отвратителен баща.

— Ти си истинска гадинка, Сейдж — извика след нея Лъки.

Само няколко минути след излизането на Сейдж и Травис във всекидневната влезе Пат Буш.

— Здравейте. Видях Сейдж отвън. Тя ми каза да влизам направо.

Предложиха му торта и кафе и той едва бе отхапал първата хапка, когато Чейс започна да души въздуха.

— Каква е тази миризма? Той се обърна към Пат.

— Пат, май идва от теб! — Чейс се престори на изненадан. — Защо си се пременил и напарфюмирал така?

Пат се задави с тортата и хвърли на Чейс един убийствен поглед. Бузите на Лори се обагриха в червено. Чейс не бе казал на никого, дори и на Лъки, че бе видял майка си и Пат страстно прегърнати. Но просто не можеше да устои на изкушението да ги подразни за това.

Чейс се изправи и издърпа и Марси със себе си. След онази ужасна нощ, в която се бе родила Лорин, той всяка вечер спеше в едно легло с Марси, притискаше я към себе си, кълнеше ѝ се в любов, но поради забраната на лекаря се ограничаваше само до платонически израз на чувствата си.

Отново бяха подновили мъчителната си игра на незадоволени любовници. Тялото на Чейс постоянно изгаряше от желание, страстта му към Марси го подлудяваше, но този път всичко бе по-различно. Живееше в сладка еуфория, която изпълваше нощите с магично очарование, а дните правеше по-поносими.

Харлан Бойд очевидно бе забравил за него. Чейс го бе потърсил веднага щом Марси се пооправи, но той бе заминал нанякъде без да остави координатите си. А може би така беше по-добре. Може би това развитие на нещата щеше да ги принуди с Лъки да проявят цялата си изобретателност и ум, за да спасят бизнеса си.

Марси бе най-стабилната му подкрепа, когато се обезкуражеше и го налегнеше старото отчаяние. Той я обгърна с ръка и каза:

— Е, мисля, че е време да си ходим.

— Защо? — Лицето на Лъки бе невинно като на херувим. Примигна няколко пъти и сведе очи. — Време е за следобедната ви дрямка?

Без да го удостои с отговор, Чейс се наведе над майка си, която люлееше племенницата му, и я целуна по бузата.

— Довиждане. Благодаря за тортата. Беше много вкусна.

— Довиждане, сине. — Задържа поглед върху очите му. Опитваше се да открие болката, която толкова дълго се бе задържала там. Сега обаче я нямаше и тя широко се усмихна, а после се обърна към жената, донесла му толкова щастие. — Марси, как се чувстваш?

— Чудесно, благодаря. Чейс се грижи много добре за мен. Не ми разрешава дори вилницата си да вдигам сама.

Когато се качиха в колата и се отправиха за дома си, тя го погледна и каза:

— Те си помислиха, че се шегувам, когато им казах, че не ми разрешаваш да върша нищо сама.

— Трябва да те пазя добре. Теб и бебето. Веднъж вече едва не ви изгубих. — Погледна я сериозно. — Никой повече няма да може да те нарани, Марси!

— Ти си единственият, който би могъл да ме нарани, Чейс.

— Как?

— Ако някога решиш, че не ме обичаш повече.

Той хвана ръката ѝ, пое тави я на бедрото си и я покри със своята.

— Това никога няма да се случи.

Дърветата, заобикалящи къщата им, грееха с яркозелените багри на пролетта. Белите цветове на кучешкия дрян опасваха гората като фина дантела. Лалетата, които Марси бе посадила предишната година, бяха разцъфтели около алеята, която водеше към входната врата.

Щом влязоха вътре, Чейс се приближи до стъклената стена и се загледа навън.

— Обичам тази къща.

Винаги съм знаела, че ще я обикнеш.

Той се обърна, за да я прегърне.

— Обичам я почти толкова, колкото обичам и теб.

— Почти?

Той разкопча блузата ѝ и я отметна настрани. Ръцете му докоснаха копринения сутиен, който покриваше гърдите ѝ.

— Ти имаш някои предимства, които са ненадминати.

След една дълга и страстна целувка, тя промърмори:

— Тази сутрин лекарят ми каза, че вече съм напълно здрава.

Чейс рязко вдигна глава.

— Искаш да кажеш, че можем...

— Ако внимаваме.

Той я взе на ръце и я понесе по стълбите, като взимаше по две стъпала наведнъж.

— Защо не ми каза по-рано?

— Защото бяхме поканени на празника на Лорин.

— Пропиляхме цели два часа.

Остави я седнала на леглото им и с бясна скорост започна да се съблича. Тя със смях му помогна, а когато остана съвсем гол, Марси протегна ръка и го погали.

Той простена.

— Това ме убива.

Като обезумял започна да съблича полата и блузата ѝ. Все още не бе свалил бикините ѝ, когато я побутна да легне на леглото, положи глава върху корема ѝ и я зацелува през копринената тъкан.

— Как е моето бебе? — прошепна той.

— Чудесно. Здраво. Расте в мен.

— А ти как си?

— Неизказано щастлива, невероятно влюбена.

— О, Боже, и аз! — Той силно я целуна.

— Хмм. — Марси въздъхна и леко се повдигна към лицето му.

Той повдигна глава и ѝ се усмихна.

— Това май ти харесва.

— Аха.

— Ти си една много страстна червенокоска. Това си ти. — Той започна да целува тялото, гърдите, лицето ѝ. Чорапите, сутиенът и бикините бяха бързо захвърлени. А той се изправи и се загледа в нея с любов и одобрение.

— Всеки ден променят цвета си по малко — отбеляза той и погали с пръсти зърната ѝ.

— Не, не е така. Просто им харесва вниманието ти.

— Но аз не харесвам само това.

Той наведе глава, целуна гърдите ѝ, прокара език по деликатните ѝ връхчета, докато стомахът ѝ не затрепери от възбуда.

— Чейс?

— Не още. Трябваше да чакаме няколко седмици за този момент.

Продължи с целувките надолу по тялото ѝ, поспря, за да се наслади на вкуса и аромата на лъскавите косъмчета, които покриваха женствения ѝ хълм, а после разтвори бедрата ѝ и я целуна между тях.

Марси простена името му, вкопчи ръце в косата му, но той се отдръпна от нея едва когато пъргавият му език я доведе до силен, неопишуемо сладък оргазъм.

После се изправи над нея и бавно, внимателно и много нежно се потопи в топлото ѝ, влажно тяло. Не забравяше деликатното ѝ състояние и затова движенията му бяха плавни и отмерени, което само подсилваше страстта и увеличаваше удоволствието им.

А то беше огромно. Зашеметяващо. Екстазът го обгръщаше на блестящи вълни, заливаше цялото му тяло.

Но все пак той не можеше да се потопи напълно в насладата и да се отдаде на забравата. Някъде дълбоко в съзнанието му се прокрадна мисълта за това колко прекрасен бе животът му и колко щастлив беше той... колко много обичаше Марси, любимата си съпруга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.